

Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Juliol-Agost 2006 • número 77 • 0,50 euros

www.cgtcatalunya.cat

19 Juliol 1936 2006

AZAGRA

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - baixll@eresmas.com
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt_maresme@yahoo.es
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgtmaresme@ya.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Gaietà Vinzia, 15-17, baixos
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 8è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt_castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Olesa de Montserrat
Jacint Verdaguer, 23, 08640 Olesa
Tel. 93 778 04 93

Editorial

Qui balla i canta els seus mals espanta

Aquí s'acaba un altre curs, per dir-ho així, de la revista "Catalunya", òrgan de la CGT de Catalunya. Que tot i ser òrgan no admet fer donacions de parts ni fragments del seu propi organisme tot i que la podeu copiar tota sencera només citant-ne la font i sempre que no ho aprofiteu per guanyar-hi diners. De totes maneres sempre val més òrgan que orgue, ja que el segon sempre porta aparellada la cantarella del "de gats" i el desafinament no va amb nosaltres, músics com som, perquè quan convé també la fem sonar.

Al setembre tornarem renovats, potser molt renovats, així que aquells i aquelles que ens llegiu i ens rellegiu a veure a on donem les consignes amagades que ens justifiquen com a confabuladors, ja podeu mirar-vos bé aquest número, perquè canviarà.

Tornarem amb unes quantes coses noves, algunes de les quals us podem avançar. D'una banda, publicarem per primer cop en català i per primer cop al segle XXI els textos llibertaris i obrers del poeta Salvat Papasseit; d'una altra, la sèrie d'articles sobre dona i moviment obrer de la historiadora Maria Àngels Rodríguez; tot això acompanyat d'uns números especials sobre ateisme, Occitània, còmic social i cooperativisme; amb aportacions de còmics que estrenem en aquest número aquí al costat; una reflexió seriada de Nieves Alonso sobre el món del treball a partir del llibre "Lo que el trabajo esconde"; i tot allò que vulgueu aportar, escriure, reflexionar, dir i no callar.

El que no admetrem, com ja sabeu, al "Catalunya" són els insults, les prohibicions ni les imposicions de cap mena de capellans, ni dels que tenen el poder a la mà ni dels que no el tenen però si el tinguessin serien encara pitjors que els que el tenen. Qui pretengui que al "Catalunya" no hi publiquem un article fet des de l'esquerra obrera i llibertària perquè qui l'escriu no pensa exactament com pensa el capellà en qüestió, ho té clar. Qui ens amenaci, ens insulti i ens vulgui coaccionar amb "fogueres de Catalunyes" -com ja ha passat-, continuarà tenint un espai a la revista però no en el nostre cor. Perquè aquesta no és la revista de cap secta, no és la revista de cap paranoia mental, no és la revista de cap il·luminat. És la revista de la classe obrera catalana, del moviment obrer conscient i anticapitalista, dels i les anarquistes, de les esquerres reals, del moviment llibertari ampli i divers, dels moviments socials, de les alternatives socials teòriques i pràctiques, de la crítica i de l'autocrítica, de la Confederació General del Treball de Catalunya i voltants en definitiva. No tenim voluntat de full parroquial tot i que algú ens vegi com a tal. No tenim voluntat de ser portaveu de cap casta de sacerdots ni de cap ombra del poder, perquè precisament rebutgem el poder, el poder de l'Estat, del capital i de totes i cada una de les formes de dominació humana i de totes i cada una de les misèries que s'han inventat per tal que estiguem contents i feliços, callats i submisos.

Lo Teixidor en el seu desembarcament a Barcelona.

Així que continuem amb totes les portes obertes a tothom i totdon. El Col·lectiu Catalunya és format per qui en vulgui formar part, així que només us cal decidir-ho per ser-ne un tros. Aquí ningú no sobra, tothom i totdon suma.

Us desitgem que passeu un bon mes d'agost ja que no ens veurem en paper però alhora us demanem que no deixeu de participar a la vostra/nostra publicació.

I ens acomiadem seguint les formes de qui il·lustra l'editorial, Lo Teixidor, que acompanyat de la seva rondalla ens delecta amb unes jotes improvisades que diuen que "Mos despedim tal com fan los de Reguers, que quan diuen que se'n van, se queden un rato més".

Còmic - Ácido Crítico

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició:** Col·lectiu Catalunya: Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Patrícia Carles, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Xavi Roijals, Vicent Canet, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Tino Faussone, Assemblea per l'Habitatge Digne, "El Pèsol Negre", Salvem les Valls, Miquel-Dídac Piñero, Colectivo de Educación Abra, Javier Caballero, Núria Almiron, Eleonora Gosman, "Clarín", Manel Aisa, Equip Boicot a Mediapro, David Fernández, "Directa", CGT del País Valencià, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Dídac Salau, Mireia Bordonada, Gabriel Serra, Indymedia Barcelona, http://theplatform.nuevaradio.org/. **Il·lustracions:** Azagra (portada) i Ácido Crítico. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a:** catalunyacgt@cgtcatalunya.cat i (cronologia) cronocata@cgtcatalunya.cat. *No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.*

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el dimarts 20 de juny del 2006.

"Les fronteres no deixen de ser convencions socials amb un cert punt d'arbitrarietat, com l'euro, el metre, les accions borsàries o els bisbes"

Josep Espluga dins "Planeta Franja"

Setanta anys després del començament de la Revolució obrera del 1936, les dates i els fets continuen oblidats per la historiografia oficial

En dos dies es va recollir el que feia dècades que obreres i obrers estaven posant en pràctica

EN FA SETANTA ANYS

Les jornades del 19 de juliol del 36 a Barcelona i Catalunya

La conspiració era un secret en veu alta, que només el govern s'havia negat a acceptar. A Catalunya, la CNT havia alertat l'opinió pública, junt amb la resta d'organitzacions obreres del perill de sublevació militar. El 14 de juliol, en una reunió dels seus Comitès de Defensa de Barriada de Barcelona, els anarcosindicalistes van concretar els seus plans per poder enfrontar-se a l'alçament militar. El dia 16, en una nova reunió, es va informar de l'escassa o nul·la predisposició del govern català a armar la població. En la mateixa reunió es va decidir col·laborar amb la resta de les organitzacions obreres, enfront de l'amenaça imminent de la sublevació.

La Generalitat desconfiava dels revolucionaris. El remei de lliurar armes a les organitzacions obreres, podia ser pitjor que la malaltia colpista (GUARNER, VICENÇ "L'aixecament a Catalunya i la guerra civil (1936-1939) p.73). Davant del dilema d'armar els treballadors i desencadenar la revolució social, o no fer-ho, facilitant les possibilitats d'èxit dels militars que liquidarien l'autonomia catalana, el president Companys va preferir confiar, exclusivament, en les seves escasses forces per dominar la situació i va rebutjar les peticions dels dirigents de la CNT demanant armes, la qual cosa equivalia al suïcidi. La correlació de forces era adversa. Mentre la guarnició militar comptava amb uns 6.000 homes amb abundant armament, sense comptar els efectius civils dretans que se sumarien a la sublevació, la Generalitat només comptava amb 1.960 guàrdies de Seguretat i d'Assalt, i amb la dubtosa lleialtat de 3.000 guàrdies civils que estaven dirigits pel general Aranguren, Una bona part d'aquests últims mantenia una actitud sospitosa i podien passar-se al costat dels insurrectes en qualsevol moment. A pesar de tot, el govern autònom català va procedir a assegurar-se que no seria desbordat pels revolucionaris quan la conspiració esclatés. Els dies abans del cop, va procedir a registrar els locals de la CNT a la recerca d'armes i a confiscar totes aquelles que van ser descobertes en poder dels seus militants. En els combats del 19 i 20 de Juliol, els revolucionaris només van poder comptar amb les escasses armes que havien mantingut ocultes des de 1934, fins que van aconseguir assaltar els quarters.

El matí del 19 va ser triat perquè les tropes, dirigides per Goded, des de Mallorca, iniciessin les seves maniobres per a apoderar-se de Barcelona. Immediatament les sirenes de les fàbriques i d'alguns vaixells van alertar la població, i van cridar a la lluita contra els revoltats. Després d'intensos combats, en la vesprada del dia 20, la insurrecció militar havia estat finalment vençuda a Barcelona. El general Goded havia estat detingut quan, confiat en la victòria, havia arribat a la capital catalana, a bord d'un hidroavió, per encapçalar la guarnició revoltada.

Alguns historiadors atribueixen la victòria sobre els militars insurrectes al paper jugat per la guàrdia civil i els efectius controlats per la Generalitat, que es van mantenir fidels a la República (CARR, RAYMOND "La tragedia española" p.94; CRUELLS, MANUEL "De les milícies a l'Exèrcit Popular a Catalunya" p.11). Sense desmerèixer la importància d'aquestes forces en els combats, que seria fonamental en els primers moments de la lluita, va ser la participació dels obrers revolucionaris, la que va decidir el resultat final.

Vicenç Guarner, cap dels serveis de la Comissaria General d'Orde Públic de la Generalitat, tenia molt clar l'enorme inferioritat de les tropes lleials, en efectius i en armament:

"En la nostra enorme inferioritat, el «ferro dels nostres esquadrons armats» no era més que modestes llimadures... era incerta encara, l'actitud de la guàrdia civil, i els nostres vells guàrdies de les companyies locals de seguretat estaven desentrenats militarment... la perspectiva no podia ser més desoladora" (GUARNER, VICENÇ op. cit. p.67-68).

Les declaracions de Vicenç Guarner són una honesta confessió del que ell considerava una derrota previsible. No obstant aquesta era la línia que havia estat acceptada pel govern català. L'actitud mantinguda pels dirigents de la Generalitat davant de l'amenaça de la sublevació, (com a l'Octubre de 1934) mostra que posaven un signe igual entre aquests i els revolucionaris.

"En la jefatura de policía, Frederic Escofet, comisario de orden público, oyó el aullido de las sirenas con sentimientos opuestos. Él y Lluís Companys, presidente de la Generalitat, habían acordado no armar al pueblo. A sus ojos, la CNT representaba para el régimen republicano un peligro tan grande como el de la revuelta militar" (FRASER, RONALD "Recuérdalo tú y recuérdalo a otros" tomo I p.73-74).

Va ser la intervenció dels militants de les organitzacions obreres, principalment els llibertaris, que van combatre junt amb la guàrdia civil i l'aviació, la que va decidir el resultat del conflicte.

Historiadors tan poc sospitosos de simpatitzar amb els revolucionaris com Martínez Bande reconeixen que la seva aportació va ser decisiva per a la derrota dels insurrectes (MARTÍNEZ, BANDE "La invasión de Aragón y el desembarco en Mallorca" p.24). En tot l'Estat, la major part de la guàrdia civil i nombrosos membres dels cossos policials republicans, es van passar al costat dels insurrectes. Això no va ocórrer a Barcelona. Cal preguntar-se per què. El capità Escofet, havia observat que "una passivitat incomprensible" afectava alguns grups d'Assalt, enfront dels rebels (ESCOFET, ANTONIO "El 19 de Juliol" Documentos n.10). Sens dubte, la pressió dels revolucionaris i de la població en general, va ser un factor decisiu perquè nombrosos efectius dels cossos policials no es passaren al bàndol contrari, a l'esclatar els combats.

El decret de Giral, dissolent les unitats revoltades, va actuar com un poderós dissolvent en tot l'exèrcit. Els quarters van ser abandonats per l'escassa guarnició que en ells havia quedat (CRUELLS, MANUEL "La revolta de 1936 a Barcelona" p.210). El dia 20, la CNT i la FAI van assaltar els quarters de les forces revoltades que estaven combatent en els carrers de Barcelona. Els revolucionaris van poder així confiscar del nombrós armament que allí es trobava i que van poder afegir al seu escàs arsenal. El fet que els revolucionaris pogueren comptar amb armes en abundància va fa-

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

cilitar el triomf dels revolucionaris i el ràpid afonament republicà.

A pesar dels preparatius de la CNT, de la FAI i de la resta de grups obrers, l'organització contra la temptativa de cop, va ser escassa i els elevats graus d'espontaneïtat i d'improvisació van ser l'element dominant de la lluita.

"¿Dónde se encontraba, pues, ese Estado Mayor de la «chusma»? En realidad, no había Estado Mayor, sino una iniciativa descentralizada animada por los Sindicatos obreros, por los Comités revolucionarios de Barriadas, y por la fuerza entusiasta de una multitud de mujeres, hombres y chiquillos que acechan al enemigo, que toma la decisión de levantar barricadas aquí y más allá, poniendo en cada adoquín que se pasa en cadena de mano en mano, un propósito de aplastar a los sublevados" (PAZ, ABEL, "Durruti, el proletariado en armas" p.352).

La col·laboració entre les tropes lleials i els militants obrers va esquerdar, definitivament, la disciplina dels primers. Contagiats de l'ambient i de la simpatia de la població que havia sortit al carrer, a mesura que els últims focus de resistència s'anaven acabant, van començar a trencar els seus uniformes i a sumar-se als revolucionaris. Felipe Diaz Sandino, un honest militar republicà, descrivia la situació revolucionària que s'havia obert amb l'intent de cop d'Estat.

"... con el ejército en contra, el pueblo armado en la calle y sin poder contar con la guardia civil y asalto, contagiados después por la ola de indisciplina social o bien sumergiéndose en ella para congraciarse con los organismos obreros, contra los que habrán luchado en otras ocasiones, participando en el desorden general, tales eran las circunstancias en que se encontraba España y Catalunya por lo tanto... no podía contar el gobierno con quien oponerse a aquel estado de cosas..." (DIAZ SANDINO, F. diario original, p.127-129).

La victòria es va aconseguir amb grans pèrdues per als revolucionaris, Ascaso (CNT), Germinal (POUM), Graells (JSU), prop de mig miler d'anarquistes i molts d'altres grups obrers, van morir o van ser ferits en els enfrontaments.

Extret de BALANCE - "Cuadernos de historia del movimiento obrero internacional y de la Guerra de España, El Comité Central de Milicias Antifascistas de Catalunya"
(http://es.geocities.com/hbalance2000/comite.htm)
Traduït al català pel Web de la CGT de Catalunya.

Una data clau per al moviment llibertari mundial

"Contra els militars vam poder" i molt més: el 19 de juliol de 1936

Josep Cara Rincón (Berga)

El 19 de juliol és una data clau per l'anarcosindicalisme barcelonès, de fet per a tot el moviment llibertari i per a les classes populars en general. El triomf obrer davant els militars que va donar lloc a la revolució social, va mostrarar la gran força de l'organització llibertària alhora que també posà de relleu les seves lògiques contradiccions.

D'una banda, la Rosa de Foc viurà, tal i com explica Joan Garcia Oliver, el primer triomf dels obrers revolucionaris enfront els militars que tradicionalment van aixafar les revoltes obreres. Aquesta vegada, davant l'aixecament dels militars feixistes, la resposta dels grups de defensa confederal i dels grups d'afinitat anarquista, junt amb part del poble dels barris de Barcelona i malgrat el govern de la Generalitat de Catalunya, serà una resposta suficient per poder vèncer, aquesta vegada sí, els militars.

Aquest triomf que ha volgut ser minimitzat per militars vinguts a historiadors com en Cardona i per altres, és fruit de l'alt grau organitzatiu de l'anarcosindicalisme i el moviment llibertari en general a la ciutat, expressat en aquest cas, sobretot a través dels grups de defensa dels sindicats i dels grups d'afinitat anarquista –que federats a la FAI, a les Joventuts Llibertàries o autònoms– funcionaren especialment bé i foren d'allò més efectius tant en les hores prèvies a l'aixecament feixista com en el seu combat immediat.

La revolució social del 36 posa de relleu la gran força, solidesa i diversitat de la CNT, en definitiva de la classe obrera catalana

El moviment llibertari i l'anarcosindicalisme sempre ha estat atomitzat i organitzat en petites capelletes i tribus unint-se solidàriament gairebé solament enfront la repressió: el 19 de juliol trobem al carrer des de Durruti i Ascaso fins a Pestaña (detingut pels militars a plaça Universitat). Tanmateix el triomf és sens dubte tasca dels grups.

Tanmateix, més enllà de l'efectivitat dels grups en aturar un aixecament dels militars a Barcelona, hi ha quelcom tant o més extraordinari que és l'inici no traumàtic i no autoritari d'una profunda i immediata revolució social. I és aquí on es veu la maduresa de l'anarcosindicalisme català, capaç d'executar caps de govern i alhora crear la cultura i la infraestructura necessària per fer la revolució social, sense esperar a l'assalt del poder. I aquí és on destaca la llarga feina de les persones de militància més orgànica dins la CNT, amb anys de responsabilitat, clandestinitat i supervivents de la guerra dels anys vint contra la patronal, el lliure i el govern.

I més enllà de l'àmbit de les organitzacions més clàssiques, el 19 de juliol també posa de manifest els llargs anys de cultura i sociabilitat llibertària. La tasca dels ateneus obrers i llibertaris i la resta d'associacions que envoltaven els sindicats i on es va desenvolupar una cultura autònoma i oposada al poder, on el teatre, les excursions, el naturisme, la nova manera d'aprendre i ensenyar, l'esport de classe –on destaca el futbol–, les cooperatives de consum, d'habitatges o de producció, la importància de la premsa i un llarg etcètera son motors i bases sòlides precisament pel 19 de juliol i per l'endemà. Sí l'endemà, perquè caigut el poder, els sindicats, escoles, cooperatives, ateneus i un munt d'infraestructura preexistent seguia gestionant la vida social, ara no només al marge del poder sinó també en lloc del poder.

La societat llibertària funcionava com funcionaven de fet, des de feia tant i tant de temps, les organitzacions llibertàries que passaven o millor dit continuaven, gestionant la vida del poble català. Però el poder coercitiu, les restes de l'estat i els aliats d'aquest antic regim tampoc s'aturaran en frenar per diversos mitjans la revolució autogestionària iniciada: del decret de col·lectivitzacions, a la militarització, als assassinats i fins al maig del 37.

La revolució social iniciada l'estiu de 1936 posa per tant de relleu la gran força, solidesa, amplitud, flexibilitat i diversitat interna de la CNT del seu entorn i en definitiva de la classe obrera catalana. El que per uns és immaduresa per no prendre el poder per altres és precisament maduresa i en tot cas és la constatació de que la revolució fou llibertària.

Els debats de com s'havien d'haver fet les coses són eterns, en tot cas, considero més important investigar al detall com i perquè va ser possible una revolució social que passa pel triomf obrer davant dels militars, de la creació immediata de columnes de persones voluntàries cap al front d'Aragó i del funcionament autogesitonat d'una terra i d'unes indústries que paral·lelament es reconvertien per fer front a una guerra. Tot això sense cap Estat ni poder que dictés res, més enllà de consagrà el que ja eren realitats. És per això, que penso que d'una banda manquen encara estudis sobre la transformació econòmica (sense menystenir els de A.Castells o I.Cendra, A. Monjo o altres), estudis de cas d'empreses i estudis locals, ja que la casuística de la revolució també va ser molt variada.

També manca fer front al tema dels incontrolats (sembla que acceptem el discurs dels capellans i els comunistes sense estudiar seriosament la qüestió), del maig del 37 i de la derrota militar en general.

En tot cas, cal tenir molt present el que representa el 19 de juliol, les coses bones i les dolentes, per poder fer front a la militància diària i per poder transformar el nostre entorn immediat de manera real, sense perdre de vista en cap moment la Idea i sense deixar de tocar de peus a terra, tampoc en cap moment. Just com van fer les nostres iaies i iaios. Salut i revolució social!

> ve de la contraportada

A aquestes altures, i vist amb temps, cal dir que vam acumular derrota darrere derrota. Em sembla que l'única ciutat que vam agafar fou Terol, que no era gaire estratègica. Ells van agafar tot el nord, i van tallar-nos en dos. Dos dies abans de que caigués Barcelona, jo encara estava a València, i en un vaixell ens van dur fins a Palamós per marxar.

La CNT va fer el què havia de fer, però no n'hi va haver prou. Quan Garcia Oliver va dir que havíem de prendre el poder, ell sabia que la CNT no ho podia fer. Si ho haguéssim fet, potser tot s'hauria ensorrat més aviat. Penso que allò va ser una justificació, perquè ja sabia que la CNT no ho volia, i que tampoc era tan important com per poder-ho fer. Vam actuar com un més per a cooperar. Els comunistes, en canvi, sí que ho van anar fent a poc a poc, tot i que al principi no tenien gaire implantació. Ells van voler imposar una disciplina que no era pròpia del poble, i era contrària a nosaltres. A la meva manera.

La cultura

A Catalunya particularment, i a tota Espanya també, a tots els barris hi havia una mica de tot (sindicalistes, feixistes, llibertaris) però els més esgarrapats, els sindicats, tenien una escola racionalista, un ateneu, grups de teatre, excursionistes… Tot això estava dins d'aquests centres, i això a la dreta li feia molt de mal, veure com els seus conillets acostumats a obeir se'n van i que hi hagi escoles sense Déu. Hi havia conferències i mítings cada diumenge. Fèiem excursions que anomenàvem gires, ja que ens ajuntàvem tres o quatre ateneus i fèiem excursions. A les places de Toros es feien mítings plens de gent. Després d'octubre tot això es va accelerar.

Abans i ara

Si fas comparacions d'abans i ara, veus que alguna gent no s'ha mogut de lloc. Els eclesiàstics estan gairebé al mateix lloc.

Sempre hi ha reivindicacions que s'han de guanyar, però per nosaltres les demandes no poden ser només materials, sinó també de caire social, cultural. Tot i que avui en dia han millorat algunes coses, encara hi ha moltes necessitats. També hi ha llocs on la part material està coberta però on la gent sembla idiota. Jo he vist gent que havia estat en lluites, i que educa als seus fills per a què no hi estiguin, parlant-los dels problemes que han tingut.

Aquí les coses han estat molt diferents de llocs com França, com es pot veure per exemple amb l'ensenyament. Allà fa més de cent anys que l'escola és laica, i no és dolent, i aquí encara estem amb les alarmes i els "refrecs de sotanes". No obstant, les coses van anant. Però trobo que anem molt endarrere en comparació amb altres països.

En la lluita de Braun s'ha posat en joc la credibilitat de la resposta sindical unitària contra els tancaments d'empreses

Les empreses continuen aplicant la mà dura amb bons resultats

Persecució sindical a Valeo

Secció Sindical CGT Valeo

El passat 2 de març, durant el torn de matí, el director general de l'empresa Valeo Climatización de Martorelles va manar rebentar els cadenats d'un armari i de la caixa d'eines d'un membre del Comitè d'Empresa i de la CGT, en una clara manifestació de persecució sindical.

La direcció, per mediació del responsable de Relacions Laborals, va manifestar que es tractava d'un "escorcoll rutinari", encara que es va produir sense estar l'afectat present (es va realitzar en un torn de treball diferent del seu) i sense avisar cap membre del Comitè d'Empresa, tal com marca la llei vigent.

El que és curiós és que a hores d'ara encara no s'han donat explicacions de què és el que cercava l'empresa, o al contrari, que és el que pretenia que es trobés en les dites dependències.

Els fets relatats suposen una gravíssima vulneració de l'article 14 i 18 de la Constitució Espanyola (que alguns tant defensen) en relació amb l'article 18 de l'Estatut dels Treballadors, a més de vulnerar clarament el més elemental dret a la llibertat sindical.

D'altra banda, el codi ètic propi de l'empresa deixa ben clar que tota persona que no compleixi les normes establertes en el dit codi, com són el respecte a les lleis i els reglaments aplicables als països on exerceixin les seves activitats, serà sancionada, per la qual cosa en aquest cas la Direcció General del Grup Valeo hauria de sancionar aquest directiu, encara que la Secció Sindical de CGT a Valeo Climatización entén que la sortida a tot aquest conflicte no és una altra que la dimissió immediata d'aquest directiu.

És curiós que el treballador i representant dels treballadors i treballadores a qui se li ha realitzat (el que l'empresa entén com) un "escorcoll rutinari" sigui un dels membres de la Secció Sindical de la CGT i membre del Comitè d'Empresa, que ha protagonitzat en els últims anys una ferma i legítima oposició a la política empresarial de Valeo, encapçalant una posició contrària a aquesta política que suposa la pèrdua de llocs de treball a l'empresa.

El passat 5 de juny, va tenir lloc als jutjats de Granollers el judici per la denúncia presentada pel delegat de la Confederació General del Treball contra el director general de l'empresa i la CGT va convocar una concentració a les portes dels jutjats.

El tancament de Braun, un nou atac a la classe obrera

Col·lectiu Catalunya

Des que el passat 19 de maig, la direcció de la factoria de Braun a Esplugues de Llobregat va comunicar el tancament de la fàbrica, la plantilla i els sindicats presents a l'empresa (CGT, CCOO i UGT) han organitzat un seguit de mobilitzacions per fer front a aquest nou procés de deslocalització. Aquest tancament implicarà la destrucció de 760 llocs de treball directes i més de 2.500 d'indirectes, i es realitzarà per fases acabant a finals del 2008. El tancament suposa un nou cop al teixit industrial de la comarca del Baix Llobregat.

Els sindicats consideren que no hi ha causes productives, econòmiques ni logístiques que justifiquin el tancament. Braun va obtenir uns beneficis de 5,9 milions d'euros en l'exercici 2004, amb uns ingressos de 153 milions. La factoria de Braun és propietat de la multinacional nord-americana Gillette, que pertany al grup nord-americà Procter & Gamble, i els seus plans passen per deslocalitzar la producció de la planta d'Esplugues (petits electrodomèstics: batidores Minipimer i planxes de vapor) a l'Europa de l'Est i a la Xina.

La qüestió és la de sempre: empreses que obtenen beneficis, decideixen anar a països on els costos laborals són més baixos per poder mantenir el nivell de beneficis que ells consideren adequat. I als treballadors que van al carrer que els bombin. En el món del neoliberalisme i el lliure mercat no hi ha lloc per a les persones, només importen els marges de benefici econòmic. Quasi la meitat de la plantilla de Braun són dones i la mitjana d'edat és de 52 anys, per tant la possibilitat de reincorporar-se al mercat laboral és difícil.

La lluita de la plantilla de Braun destaca per la seva unitat.

Immediatament després de conèixer la noticia els sindicats i els treballadors van iniciar un procés de mobilitzacions per tal de protestar pels plans de l'empresa, que es va iniciar el mateix 19 de juny a les portes de l'empresa. El 7 de juny van convocar una vaga de 24 hores que va ser seguida per tota la plantilla i els treballadors van anar en manifestació fins el consolat dels USA a Barcelona, situat al Passeig de la Reina Elisenda de Montcada, una manifestació en la que van participar prop de 1000 persones, en la que es va tallar també la Diagonal, i que anava encapçalada per un minipímer gegant en un taüt. Des de la Secció Sindical de CGT a Braun s'ha valorat positivament el procés unitari de lluita així com la decisió de l'Ajuntament d'Esplugues d'oposar-se a les possibles maniobres especulatives dels terrenys on està ubicada l'empresa.

Carta dels treballadors i treballadores de Braun

Com ja sabreu, Braun Espanola, S.A. ha decidit tancar les portes després de 40 anys de servei. Aquest tancament suposa l'acomiadament directe de 700 treballadors i treballadores, més les 3.000 persones que es quedaran sense treball, ja que en depenien com a proveïdors. Això suposa que un total de gairebé 4.000 famílies es quedin a l'atur.

L'empresa no té pèrdues, tot el contrari, en els últims anys s'han doblat els torns contractant joves per ETT, fins i tot s'ha activat el torn de nit (que duia anys sense funcionar). No obstant això, el trasllat a la Xina o a algun país de l'Europa de l'Est preveu que suposi més beneficis, a canvi, això sí, d'unes condicions laborals precàries allí on s'instal·lin i de deixar 4.000 famílies al carrer.

L'any 2005 Braun va ser absorbida per la multinacional americana Procter&Gamble, des de llavors la política de l'empresa ha sofert una transformació progressiva cap al capitalisme més brutal.

El tancament és pràcticament definitiu; no obstant això, els treballadors i treballadores de Braun no ho acceptarem sense abans lluitar amb totes les nostres forces. És per això que has rebut aquest correu electrònic, volem defensar els nostres drets i amb la teva col·laboració la nostra veu serà més forta. Simplement amb aquest gest pots ajudar 4.000 famílies, no compris ni un sol producte d'aquesta llista durant un mes. Només això, perquè d'aquesta manera entenguin que els treballadors no estem disposats a ser tractats com a escombraries. Ho hem fet moltes vegades, ens vam llançar al carrer l'11-M per demostrar la nostra repulsa al terrorisme, som el país més solidari del món contribuint econòmicament al desenvolupament dels països del tercer món, no mereixem aquest tracte i hem de demostrar-ho.

Ahir li va tocar a Seat, avui és Braun, demà pot ser la teva empresa. Ha arribat l'hora de plantar cara. Tu pots ajudar-nos!!!

Si us plau, envia aquest correu a tots els teus contactes, estem a les vostres mans.

Els treballadors i treballadores i les seves famílies us ho agraïm de tot cor.

Productes Procter&Gamble:

ACE, Ariel, Dash, Lenor, Don Limpio, Fairy, Eukanuba, Pringues, Clairol, Duracell, Febreze, Gillette, Head&Shoulders, Herbal Essences, Hugo Boss, Lacoste, Max Factor, Olay, Old Spice, Oral B, Pantene, SatinCare, Tampax, Vicks, Charmin i per descomptat Braun!!!

Els salaris catalans van pujar un 2,6% fins al març, 1,7 punts menys que l'IPC, i el sou mitjà es va situar en 1.626,43 euros mensuals

Els salaris dels treballadors i treballadores catalans van pujar un 2,6% el primer trimestre del 2006 en comparació amb el mateix període del 2005, segons dades de l'Enquesta de Costos Laborals de l'Instituto Nacional de Estadística (INE). Això implica que els sous van pujar 1,7 punts menys del que ho van fer els preus en el mateix període, ja que la inflació va créixer una mitjana d'un 4,3% -un 4,6% al gener, 4,3% al febrer i 4% al març- el primer trimestre. El sou mitjà dels treballadors i treballadores catalans es va situar en 1.626,43 euros mensuals, una quantitat un 5,57% superior a la mitjana espanyola, però un 17,36% inferior al sou mitjà dels madrilenys, els que cobren més.

De mitjana, a l'Estat espanyol el salari mitjà d'un treballador o treballadora es va situar entre el gener i el març en 1.538,17 euros al mes, amb un augment d'un 3% en comparació amb un any abans. Els salaris més alts van ser els del sector de la indústria, seguits del dels serveis i la construcció.

Les comunitats autònomes que van registrar els salaris més elevats van ser Madrid (1.908,74), el País Basc (1.735,87), Navarra (1.652,72) i Catalunya (1.626,43), que se situa així amb un salari que supera la mitjana en gairebé 88 euros al mes i en més de 380 en comparació amb el sou mitjà d'Extremadura (1.245,74), la comunitat amb els salaris més baixos.

Els sous a Catalunya van pujar 1,7 punts menys del que ho van fer els preus.

Entrevista a la Secció Sindical de CGT a Inoxfil

‘La reacció de l'empresa és la rotunda negativa’

Josap Garganté

-En primer lloc, podries explicar-nos quina és l'empresa en la qual treballeu, quants anys porta de funcionament i quin és la quantitat de treballadors que hi ha treballant?

-Inoxfil SA pertany al grup Acerinox. Fundada al 1990, es dedica a la producció de cable d'acer inoxidable de 0.50 a 18 mil·límetres de diàmetre. La plantilla és d'unes 185 persones aproximadament, 134 hi estan a torn americà.

-Quina és la història de la Secció Sindical de CGT a Inoxfil? Quina relació hi ha entre els sindicats existents dintre de l'empresa?

-La Secció Sindical de CGT es crea arran d'unes eleccions parcials abans que expirés el mandat de l'anterior legislatura. L'any que ve, tenim de nou eleccions, es van aconseguir tres delegats i des de llavors convivim amb quatre delegats de CCOO, la relació amb els quals no és dolenta del tot.

-En aquests moments, esteu en un conflicte laboral pel tema de l'ocupació lliure i qüestions salarials. Podríeu explicar-nos una mica més en profunditat quines són les vostres reivindicacions i com ha reaccionat la direcció de l'empresa?

-El que reivindiquem és un increment del salari en el 5è torn (treballem tres dissabtes i dos diumenges cada mes) ja que l'empresa no és capaç d'oferir unes condicions dignes i comprendre el desgast humà, familiar i social que comporta aquest torn, i a més que la patronal deixi de pactar a l'ombra amb altres empreses del sector de la comarca perquè aquestes no emprin treballadors que presten serveis a Inoxfil.

La lluita a Inoxfil ha trobat una bona palanca en la gent de la CGT.

La reacció de l'empresa és la rotunda negativa a asseure's si més no a negociar, i a denunciar el Comitè de Vaga per creure que la vaga és il·legal i abusiva entre altres coses.

-Un dels aspectes laborals de Inoxfil és l’anomenat “torn americà”. Què significa exactament això?

-El denominat “torn americà” o cinquè torn és una mica complex. S’hi treballa de dilluns a diumenge indistintament en els tres torns, parant solament la producció 20 dies a l'estiu i a partir d'aquest any, 10 dies també al Nadal.

Estan obligats a fer torn americà, reballar dissabte, diumenge i festius

Vagues de les treballadores i treballaors a Inoxfil SA d’Igualada per la millora de les condicions

Col·lectiu Catalunya

Des de la Secció Sindical del Metall de CGT a l’empresa Inoxfil SA, empresa del grup Acerinox situada a Igualada, es van convocar diverses jornades de vaga que es van iniciar amb la del 6 de juny, reivindicant un salari digne (la millora del plus del cinquè torn que treballa caps de setmana, festius, etc.) i una ocupació lliure, ja que es tenia coneixement que l’empresa havia fet gestions per evitar que altres empreses del sector contractessin treballadors d’Inoxfil. Això i el treballar en el denominat torn americà, és a dir treballar dissabtes, diumenges i festius, sense que l’empresa sigui capaç d’oferir unes condicions dignes i comprendre el desgast humà, familiar i social que comporta aquest torn, és el que va portar a aquesta convocatòria de vaga, que anava acompanyada de concentracions a la porta de l’empresa.

La vaga va tenir una participació del 100% de la plantilla i l’únic incident remarcable va ser que la Direcció de l’empresa va fer fora de les instal·lacions el comitè de vaga, en una clara vulneració del dret de vaga. Les següents jornades de vaga van tenir lloc els dies 8, 13, 15 i 17 de juny amb una participació també total. En tancar aquesta edició del “Catalunya2 la postura de l’empresa seguia sent de negativa a qualsevol negociació i, a més, havia presentat una demanda contra els representants dels treballadors per vaga “il·legal i abusiva”.

Nou atac empresarial contra els treballadors i treballadores d’Amena

Coordinadora Estatal de Telemàrqueting de la CGT

France Telecom, amo gairebé en exclusiva d’Amena des de fa menys d’un any, ha anunciat a la premsa la seva intenció de traslladar el 20% de l’atenció telefònica d’Amena a l’Argentina i Xile, assenyalant que si l’experiència funciona correctament, en el termini de 2 o 3 anys, s’hi podria exportar el 40%.

Aquesta mesura compta amb el vistiplau de les seccions sindicals de CCOO-UGT d’Amena, que han arribat a un acord perquè a les funcions de 300 supervisors d’Amena no els afecti l’exportació de l’activitat, i fins i tot han pactat unes condicions avantatjoses per als treballadors espanyols que col·laborin en el muntatge de les plataformes en aquests països. Una mostra més del sindicalisme groc, col·laboracionista i insolidari de CCOO-UGT. Fins a la data, totes i cadascuna de les subcontractes neguen que es vegin afectades per la deslocalització, però la informació es contradiu dels uns als altres i els comptes no surten, perquè Amena és “una empresa buida” gairebé sense treballadors amb funcions directes en l’atenció als clients. A Amena, tot són subcontractes.

France Telecom-Amena no en té prou amb l’explotació dels i les teleoperadores de telemàrqueting subcontractades a l’Estat espanyol, que cobren tres vegades menys que un treballador contractat directament i en unes condicions de flexibilitat i assetjament laboral extremes. Vol treballadors esclaus per 350 euros mensuals.

France Telecom-Amena vol que les trucades dels seus 10,5 milions de clients espanyols siguin ateses a milers de quilòmetres per treballadors xilens i argentins. Volen els consumidors del primer món però els treballadors del tercer. Una cadena d’explotació sense fronteres en la qual als treballadors ens assignen el paper de mercaderies d’ús.

De les cinc demarcacions provincials afectades: Madrid, Barcelona, Salamanca, Oviedo i Sevilla, la CGT té representació en quatre d’elles, a través de dues subcontractes de telemàrqueting (Qualytel i Teletech) que donen treball a més de 4.000 treballadors i treballadores. La CGT en el Telemàrqueting, i per extensió en les Telecomunicacions, no estem disposats a veure impassibles com es destrueixen els nostres llocs de treball per la cobdícia sense límits de les empreses. La subcontractació i precarietat ja no els resulten suficients, i la deslocalització ha començat en les telecomunicacions a manera de degoteig (Vodafone -Argentina, Panamà i Xile-, Telefònica i Movistar -Perú, Colòmbia, Argentina i Marroc). Des de la CGT s demana a France Telecom-Amena que no hi hagi ni un sol acomiadament dels treballadors d’Amena, ja sigui contractat directament o bé mitjançant subcontractes.

LA MIRADA INDISCRETA

L’abstenció i l’Estatut

Emili Cortavitarte Carral

Que la norma o normes fonamentals (l’Estatut) que regiran aquest país, junt amb la Constitució espanyola de 1978, en els propers anys sigui votada pel 49,5% de les persones amb dret a vot és molt greu, des del punt de vista de la legitimació democràtica.

No es tracta de donar la raó a Rajoy i a Piqué, que es refugien en aquesta alta abstenció per equiparar-lo amb el seu no a qualsevol reforma, a qualsevol increment de l’autogovern. El seu partit ha demanat d’una manera diàfana el no i s’ha de repartir el 20,75% dels vots (més o menys el 10% dels i de les catalanes amb dret a votar) amb ERC. Aquest i no altre ha estat el seu resultat.

De la mateixa manera, els partidaris del sí (PSC, CiU i ICV-EUiA) han de repartir-se el 73,9% dels vots del 18 de juny, que no arriben al 37% dels i de les catalanes amb dret a vot.

És més, amb una participació força inferior al referèndum de l’Estatut de 1979 (59,3%), el percentatge de vots en blanc (5,34% en 2006 front 3,55% en 1979) i nuls (0,9% front 0,48%) ha estat superior.

Ja estem, ja estàvem en el moment de la consulta, en això que els mitjans de comunicació anomenen clau electoral. Les reflexions crítiques no formen part del discurs oficial dels partits polítics parlamentaris i menys si s’apropen eleccions. En això Catalunya no mostra cap fet diferencial. En el moment que escric aquest article, s’anuncia la renúncia de Maragall a presentar-se a la reelecció. Aquí i ara em sembla un gest més per tancar files sobre una operació política (l’Estatut) que té un grau de suport popular relatiu i un alt índex d’indiferència.

És evident que l’abstenció no ha estat tampoc una posició que pugui tenir una única lectura. No obstant, existeixen una sèrie de claus per entendre-la. Entre d’altres, un text poc engrescador. És cert que hi ha elements d’autogovern que es milloren, però la gent es pregunta en quina direcció? El cúmul de tripijocs per aconseguir el suport de quatripartit va deixar sense cap alè mínimament progressista el text, és va caure la definició de laica de l’educació pública, no es recull cap mesura seriosa sobre el món del treball ni respecte de les condicions de vida dels i de les joves i dels més desafavorits. Es continuarà utilitzant el lloc comú de l’origen de procedència per explicar l’alta abstenció dels barris obrers?

L'ALTRA REALITAT

Aprova el projecte d'Estatut?

Pepe Berlanga

Quan escric aquestes línies encara es desconeix el resultat del referèndum que ha d'aprovar o rebutjar el nou Estatut de Catalunya, no obstant això, i sense ànim de falsa modèstia, aquí teniu les meves consideracions sobre com he percebut la campanya que els uns i els altres han desenvolupat per convèncer-nos de les bondats o malvestats que els continguts d'aquest aboquen sobre la nostra escassa saviesa.

D'entrada he de dir que mai m'he cregut ni els missatges que s'exposen durant les campanyes, siguin del tipus que siguin, ni les baralles -de vegades gestades en foscos despatxos- que solen envoltar aquests processos. És evident que el missatge subliminal que sol projectar-se se circumscriu a indicadors que traslladar les bondats pròpies i les argúcies alienes que pretenen obtenir ocults objectius, per tant, no acostumo a prestar molt interès a aquests moments concrets, encara que si em serveixen per a analitzar sociològicament els missatges que els especialistes en màrqueting han dissenyat. Per aquesta raó no deixa de provocar-me un rictus comprovar com la campanya s'ha centrat únicament entre qui estaven a favor del nou estatut o de qui ho rebutjaven. Qualsevol altra apreciació ha quedat eclipsada per aquesta càndida dicotomia. Per això, ambdós blocs han pogut comptar amb estranys companys de viatge compartint idèntic objectiu, encara que les raons no fossin semblants. Així populars i republicans protegint el vot en contra de l'Estatut, encara que els primers per considerar-lo excessiu, mentre que els segons el percebien monstruosament curt.

Els que han defensat el vot favorable tampoc es salven de la crema. Socialistes, convergents i la coalició d'esquerres, encara que també en aquest cas per raons divergents, han coincidit en la seva proposta.

Per la meva banda, m'han sorgit molts dubtes sobre el paper que la ciutadania podíem abraçar per traslladar als polítics la nostra determinació davant tanta hipocresia. Es podia seguir la contingència històrica de l'abstenció, però no semblava el més adequat en aquest moment, llavors vaig recordar un llibre escrit per José Saramago.

En aquest, la majoria dels habitants d'una ciutat exercien el seu dret electoral dipositant més del 70 per cent dels electors un vot en blanc.

La veritat, no em va semblar un mal colofó, jo, en consciència, de la mateixa manera vaig actuar.

Dues noves sentències d'acomiadaments nuls a la multinacional Seat

Col·lectiu Catalunya

En les últimes setmanes, s'han produït dues noves sentències d'acomiadaments nuls de dos dels 660 treballadors acomiadats a través de l'ERO portat a terme per Seat el passat mes de desembre. Amb aquestes, a finals de juny eren quatre les sentències d'acomiadaments nuls, sentències que suposen la readmissió de nou treballadors acomiadats l'any passat. A aquestes cal sumar 11 sentències d'acomiadaments improcedents. Totes aquestes sentències mostren el caràcter repressiu i innecessari dels acomiadaments, tal com s'ha estat denunciant des de la CGT. En l'altre plat de la balança estarien les 12 sentències produïdes que comporten la desestimació de les corresponents denúncies per acomiadament.

A l'esquerra, concentració del 22 de juny a Seat; a la dreta, concentració al concessionari de Volkswagen a Cornellà.

Continuen les mobilitzacions

Els acomiadats i acomiadades continuen lluitant per la readmissió i la reincorporació als seus llocs de treball en les mateixes condicions i amb els mateixos drets que tenien, i segueixen exigint la retirada de l'expedient de regulació firmat per Seat, CCOO, UGT i el govern tripartit de la Generalitat de Catalunya.

El 3 de juny, el parc de Can Cases de Martorell va acollir una botifarrada de la solidaritat amb els acomiadats de Seat, concebuda per compartir un espai lúdic i de fraternitat amb tots aquells que han expressat la seva solidaritat amb la lluita per la readmissió als seus llocs de treball al llarg dels últims mesos.

El 8 de juny, una quinzena de treballadors de Seat i membres de la CGT es van concentrar davant un concessionari de la marca Volkswagen de Cornellà de Llobregat per reivindicar la readmissió dels més 600 treballadors acomiadats de les plantes de Martorell (Baix Llobregat) i la Zona Franca de Barcelona. Els sindicalistes van ocupar amb xiulets durant uns trenta minuts el concessionari, van enganxar cartells exigint la readmissió dels treballadors a la façana de l'establiment, i van repartir entre els vianants de la zona fulls informatius.

Per altra banda, el sindicat del Metall de la Federació Comarcal del Baix Llobregat de la Confederació General del Treball va convocar pel 22 de juny una concentració a les portes de muntatge de Seat Martorell, contra la repressió que està patint la CGT a Seat, l'últim episodi de la qual és la sanció imposada al company Andrés Villalba.

La CGT reuneix 20.000 persones en la jornada de lluita de Madrid

Col·lectiu Catalunya

La Confederació General del Treball va reunir 20.000 persones en la manifestació de la seva jornada de lluita del passat 10 de juny a Madrid, culminant una setmana d'accions i activitats. Amb aquest acte CGT unificava en un acte únic tots els conflictes que tenim oberts per tot l'Estat espanyol i totes les causes per les quals lluitem. La manifestació, amb els lemes "Contra la reforma laboral i la directiva Bolkestein. Pel repartiment de la riquesa i els drets socials", va sortir a les 18 h de la plaça d'Espanya i va omplir el carrer Princesa amb pancartes i banderes vermelles i negres, per girar per Marquès de Urquijo i desembocar en el passeig Camoens, on va tenir lloc un míting amb les intervencions d'Eladio Villanueva, secretari general de la CGT; Pedro Prádenas, secretari general de CGT Madrid-Castella la Manxa; Ángel Luis García, secretari d'Acció Sindical de CGT, i de representants de diferents lluites, col·lectius i moviments socials (FERINE, Transexualia, Ecologistas en Acción, Comisión Confederal de Solidaridad con Chiapas, CNT-F, SUD, Coordinadora en Defensa de los Servicios Públicos, campanya "7 Días de Lucha Social", Espacio Horizontal Contra la Guerra, Sindicato de Estudiantes...) per acabar amb un concert amb sis grups musicals (Boikot, Domingo Calzado y el Conjunto Istiércol, A Palo Seko, Desechos, The Locos i Sonotones) que van allargar la festa fins a les 2 h de la matinada.

Amplíssima participació de totes les confederacions a la manifestació de Madrid.

Aquesta jornada de lluita és el balanç d'un any de treball de CGT i la seva culminació. La situació actual ens ha decidit a organitzar una resposta ferma de tot aquest ampli espectre de la població que no comparteix la política econòmica i social que s'està desenvolupant i que afecta greument els drets dels treballadors i les treballadores.

Els homes i dones de la Confederació General del Treball vam sortir el passat 10 de juny als carrers de Madrid en defensa d'una vida social organitzada des de la iniciativa ciutadana, la llibertat i la solidaritat. Sortirem al carrer pel dret a cuidar i ser cuidat, pel dret a viure i sostenir un medi ambient sa i habitable, pel dret a una vida digna i una ocupació al servei de les persones, pel dret al gaudi dels béns culturals i pel dret a l'autogestió social dels drets. En definitiva, pel dret a tenir drets i exercitar-los.

Amb aquesta mobilització hem complert les nostres expectatives. Les accions dels últims mesos han anat creant un clima que ha fructificat en la massiva assistència a la Jornada de Lluita. A més de l'afiliació i simpatitzants de Madrid, van acudir a l'acte uns quaranta autocars des de diferents punts de l'Estat espanyol, entre ells uns 250 afiliats/des provinents de Catalunya.

La veritat és que donava gust passejar-se amb tanta bandera vermella i negra pels carrers d'aquest Madrid tant de dretes, i a més en un dia on hi havia la manifestació del PP i el seu sector de víctimes del terrorisme, i una manifestació de la Falange Española de les JONS per la unitat d'Espanya i contra l'Estatut català.

Ens venia al cap allò de "Madrid, qué bien resistes". Bon ambient, sindicalistes, gent de col·lectius alternatius i moviments socials, molta gent jove...

En definitiva, una representació d'aquell altre Madrid que també existeix i també lluita cada dia, amb l'acompanyament aquest cop de gent provinent de tot l'Estat espanyol.

La majoria sindical planta l'Estatut de Correos

CGT Correos

Les organitzacions sindicals UGT, Sindicato Libre, CIG, ELA i CGT van abandonar el passat 8 de juny la reunió de la taula de negociació del Conveni Col·lectiu i Estatut de Funcionaris de Correos, després d'acusar la Direcció de Correos de discriminar-los durant el procés de negociació. Per a la CGT, que ostenta l'11% de la representació a l'empresa, Correos ha conculcat els més elementals principis democràtics de garanties sindicals, tals com la igualtat de tracte o el dret a la informació que emparen els sindicats legalment constituïts. La Direcció va obviar, en els fòrums, legalment establerts, qüestions d'enorme transcendència per al conjunt de treballadors i treballadores de Correus i Telègrafs i va prendre com a únic interlocutor vàlid una part de la representació sindical (CCOO i CSIF), discriminant la resta, que ostentem prop del 60% de la representació dels treballadors i treballadores i sumem 10 dels 18 representants de què consta la taula. Davant aquesta situació, cinc dels set sindicats presents van decidir abandonar la reunió de la taula sectorial.

Això representa el bloqueig de la negociació en una de les empreses amb més treballadors i treballadores de l'Estat, més de 60.000, que discrimina la majoria sindical. CGT va proposar una reunió a tots els sindicats amb implantació a Correus per buscar alternatives que desbloquegin la situació. L'abandó de la taula venia precedit per l'actitud de la Direcció de Correus, que insistia una vegada i una altra a negociar a esquenes de la taula amb la minoria sindical conformada per CCOO i CSIF, presentant a la taula els pactes amb aquesta minoria sindical sense que s'hi donés cap tipus de negociació, des que es va iniciar al desembre del 2005.

El Conveni i l'Estatut aprofundeixen la privatització de l'empresa.

Des de CGT ja es va denunciar, al febrer d'aquest any, la situació anòmala que s'estava produint en el suposat procés de negociació. Aquest fet va comportar la convocatòria d'actes (concentracions de delegats i aturades), denunciant aquesta situació, actes que van ser convocats conjuntament per CGT i vuit sindicats més del conjunt de l'Estat: ELA, ESK i LAB (País Basc), CIG, (Galícia), Intersindical Canària (Canàries), STA (País Valencià), SiPCTE (Barcelona) i STIB (Balears). En aquestes convocatòries es reivindicava també la realització d'un referèndum entre els treballadors de Correus, anterior a la signatura de cap acord.

Conveni i Estatut

Des de CGT es considera que els textos que l'empresa va presentar per a la seva signatura (Conveni Col·lectiu i nou estatut per al personal funcionari) denoten una clara manca de negociació i participació de totes les parts i no reuneixen els continguts mínims exigibles, sinó que simplement aprofundeixen en una estructura que facilita la privatització de Correos. El document proposat per a la signatura recull, entre d'altres coses:

- Disminució del salari fix amb augments anuals per sota de l'IPC mentre s'incrementen les retribucions variables fins a un total aproximat del 14% del conjunt, en funció d'uns asfixiants barems sobre productivitat i l'absentisme individual i col·lectiu. (En alguns casos sobre 800 euros de salari, més de 150 es veurien vinculats a aquests barems).
- Establiment d'un sistema de contractació que augmenta notablement la precarietat laboral en generalitzar els contractes per temps parcial i la figura del treballador fix discontinu, que solament tindrà garantit el treball durant quatre mesos a l'any, a més de deixar la porta oberta a qualsevol tipus de jornades i horaris.
- En els documents presentats s'eliminen els límits a les mobilitats funcional i intercentres, recollits en anteriors acords, deixant a l'empresa llibertat per a la seva aplicació discrecional, augmentant la flexibilitat i polivalència dels llocs de treball, el que contribueix al deteriorament de la qualitat en el servei.
- En l'acord es legitima la política seguida fins ara per l'empresa, que ha suposat l'acomiadament de centenars de treballadors i treballadores com a conseqüència d'haver-ne denunciat la contractació fraudulenta.
- Un acord que suposa l'exclusió de treballadors i treballadores de les borses de contractació pel fet de reclamar els nostres drets als jutjats.
- La reducció de l'absentisme solament es contempla des d'una òptica coercitiva mitjançant la reducció del salari, reducció d'ajudes socials, minoració dels dies de descans i mesures disciplinàries, sense que s'hagi realitzat cap estudi sobre la penúria de les condicions de treball que suporten els treballadors i treballadores de Correus. Les mesures proposades en matèria de salut laboral tornen a ser vagues i insuficients.

Per totes aquestes raons, tant de forma com de contingut, CGT rebutja l'actitud de l'empresa i els seus suports sindicals durant tot el procés de "negociació". Des de CGT es pensa que ens trobem en un moment clau per a l'obtenció d'un acord que representi veritables millores i en el qual el conjunt de treballadors i treballadores.

L'empresa Renfe-Operadora subcontracta el manteniment dels nous trens a empreses mixtes creades amb els constructors

SFF-CGT

L'empresa pública Renfe-Operadora va aprovar en el Consell d'Administració de finals de maig la subcontractació completa del manteniment dels nous trens AVE S/103 de Siemens per 14 anys a la Societat Anònima Nertus Manteniment Ferroviari, formada amb capital de Renfe (49%) i Siemens (51%), per això ha ampliat el capital en 7,8 milions d'euros i ha modificat els estatuts d'aquesta Societat. Nertus SA manté des del 2001 una part dels trens de rodalia i regionals del nucli de Barcelona, a les instal·lacions que l'operadora pública li va cedir a Cornellà,.

Per al Sindicat Federal Ferroviari de la CGT el que Renfe persegueix és crear "companyies de manteniment de material de baix cost" que basen l'ocupació en contractació temporal, amb aplicació del conveni provincial del metall, molt per sota del Conveni de Renfe i de les empreses constructores i que impliquen una menor qualitat en les reparacions dels vehicles, una temporalitat en l'ocupació i un desmantellament de l'àrea de manteniment de Renfe, anomenada ara Integria.

En l'actualitat, Renfe està negociant amb CAF la creació d'una nova Societat Anònima denominada Actren, amb participació del 49% de Renfe i el 51% de CAF, per al manteniment dels trens S/120 (Alvia) de rodament desplaçable i els nous vehicles de rodalia Civia. CAF ha mostrat reticències a la creació d'aquesta empresa mixta, però les amenaces de la companyia pública ferroviària de prendre-li el 50% dels vehicles que han de mantenir els ha obligat a acceptar la nova fórmula empresarial. Actualment, CAF té una subcontracta denominada Sermanfer que s'encarrega de mantenir els trens que construeix per a Renfe l'empresa basca. Aquesta empresa, Sermanfer, està formada amb capital 100% de CAF i ha estat creada per evitar aplicar als treballadors que contracta el conveni de CAF, molt més favorable en condicions salarials que el del metall que s'aplica.

Des del SFF-CGT es rebutja la política de Renfe basada en crear empreses mixtes per subcontractar l'activitat del manteniment i fomentar la precarietat en l'ocupació, que comporten uns nivells de qualitat i seguretat inferiors als donats pels tallers d'Integria-Renfe.

Des del SFF-CGT s'aposta per l'ingrés de mà d'obra especialitzada en l'àrea de manteniment Integria de Renfe que possibiliti plantar cara a les càrregues de treball que comporten la incorporació de nou material ferroviari, atès que en 20 anys tan sols s'han incorporat 39 treballadors a aquesta activitat industrial, que es troba en ple procés de reconversió encaminat cap a la privatització progressiva, i que disposa en l'actualitat d'uns 4.000 operaris a tot l'Estat, amb una mitjana d'edat de 48 anys.

OPINIÓ

Les exigències d'un banquer sense autoritat moral

Núria Almirón, Attac-Catalunya

L'autoengany és l'arrel de la hipocresia, afirmava Kant. La farsa en què s'han convertit els consells d'administració de les grans empreses cotitzades, malgrat això, ja no enganya ningú. En la falta de legitimitat d'uns òrgans que només es representen a si mateixos és on radica la hipocresia de l'olla de grills que és l'actual capitalisme financer. Per això són intocables. Com ho demostra la resposta que el sector econòmic cotitzat dóna a qualsevol intent de retornar els consells al seu origen, el de representar tots els accionistes i deixar de ser governats pels particulars interessos dels seus administradors sovint amb menys del 5% de la propietat.

L'anomenat codi Conthe, el codi de bon govern acabat d'aprovar per la CNMV per regular els governs corporatius de les empreses cotitzades, ha deslligat una d'aquestes reaccions. Les crítiques de banquers i empresaris van provocar una retallada substancial del projecte inicial, la qual cosa no ha impedit que en la passada Junta d'Accionistes del SCH, Emilio Botín qualifiqués el projecte d'intervencionista i exigís més autoregulació al govern perquè sigui el mercat i els accionistes qui exerceixin el control. Atès que el mercat i els accionistes han demostrat ser fàcilment neutralitzables i que l'autoregulació fins a avui ha resultat en el berenar de negres abans descrita, les paraules d'Emilio Botín -resumides en el fet que l'intervencionisme de la CNMV amenaça "la unitat" dels consells i suposa un "cost" grandíssim per a les empreses- cobren un sentit inusitat.

El perill per a la unitat ve al cas de l'intent del codi Conthe perquè la figura del conseller independent serveixi realment per defensar els drets dels majoritaris accionistes minoritaris. Evidentment, la introducció de consellers realment independents trencaria la unitat de gestió actual. Botín, l'empresari més influent d'Espanya, està molest i li fa saber al govern. Però el consell d'administració del SCH -amb una llista de problemes judicials latent extensíssima per males pràctiques de govern- no té autoritat moral per exigir més autoregulació i menys intervencionisme. Ni per alarmar demanant mesures urgents per evitar la caiguda de la competitivitat perquè aquest any només prevegi un augment del 12,5% dels beneficis. El govern ho hauria de tenir clar.

Denuncien les càmeres de vídeo en els busos de TMB

L'empresa de transport públic de Barcelona TMB, en una mostra més de retallada de llibertats, ha decidit instal·lar càmeres de vídeo en alguns autobusos de la flota. Aquestes càmeres es col·locaran a manera de prova en alguns autobusos, però la intenció és estendre-les a tota la flota. L'argumentació per a aquesta actuació per part de l'empresa és la tan utilitzada últimament de la "inseguretat".

Segons la direcció de l'empresa, la col·locació de mampares, una opció donada per la gran majoria dels treballadors i treballadores, no concorda amb la imatge corporativa de l'empresa. Des de la Secció Sindical de la CGT d'Autobusos de TMB han denunciat l'autisme de la direcció de l'empresa en no escoltar l'opinió majoritària dels conductors referent a això, continuen mostrant com a viable i molt més econòmica l'opció de la mampara corredissa i mostren el seu rebuig a la política reaccionària de la col·locació de càmeres de vídeo.

Contra la falta de seguretat al Metro de Barcelona

El passat dissabte 3 de juny, la CGT va convocar una aturada al Metro de Barcelona per protestar per la decisió de l'empresa de fer circular de forma unilateral els nous combois de la sèrie 5.000 en les línies 2, 3 i 5 sense haver tingut en compte les queixes de la plantilla pel que fa a les condicions tècniques i de seguretat dels usuaris i dels mateixos conductors en el cas que es produeixi alguna avaria.

Des de la CGT es considera que el fet que els trens no tinguin accés directe des de la cabina de conducció a la via i que el desallotjament es produeixi per la porta dels passatgers pot complicar molt les maniobres del conductor per realitzar amb rapidesa el protocol de desallotjar els usuaris.

L'aturada del 3 de juny era la primera mesura de pressió i va servir també per denunciar la mala planificació en el repartiment de torns, l'impagament de primes dels serveis tècnics o l'abaratiment dels costos que l'empresa practica per poder privatitzar el servei.

Es van concentrar enfront les seus de l'INSS i no descarten fer vaga

Els empleats públics reclamen millors condicions

Sindicat Federal de l'Administració de l'Estat CGT-CAT i Col·lectiu Catalunya

Convocades per CGT el 30 de maig, empleats públics van realitzar noves concentracions en diferents ciutats de l'Estat davant les seus de l'INSS. Les concentracions s'emmarcaven dintre de les mobilitzacions que a nivell estatal està duent CGT en el sector de l'Administració General de l'Estat. La CGT convoca aquestes concentracions a les portes d'entrada dels edificis de les Direccions Provincials de la Tresoreria de la Seguretat Social i INSS per protestar per la situació dels empleats dels serveis públics, un dels pocs sectors laborals sense clàusula de revisió salarial, que és la garantia que els salaris no perdin poder adquisitiu com a conseqüència de la desviació sistemàtica que es produeix entre l'IPC previst i el real. L'absència d'aquesta clàusula de salvaguarda, per al sector, suposa que els salaris perdin constantment poder adquisitiu. Per altra banda, és l'únic sector que no disposa de pagues extraordinàries íntegres. El programa del PSOE per a les eleccions de març del 2004 es comprometia a la instauració d'una paga única on s'inclouria l'import corresponent a la desviació entre l'IPC real i l'IPC previst, a la recuperació del poder adquisitiu que hem perdut durant els últims anys i que les nostres pagues extraordinàries siguin íntegres. Han passat ja dos anys des de les eleccions generals i el Govern, ara del PSOE, no només ha incomplert els seus compromisos electorals, sinó que la seva política salarial segueix la mateixa línia que marcava l'anterior govern i que està servint per accentuar, encara més, la pèrdua del nostre poder adquisitiu, que arriba a més d'un 25% en els últims catorze anys.

Igualment exigeixen que s'acabi la doble discriminació que pateixen en matèria de jubilació anticipada voluntària respecte a la resta dels funcionaris de l'Administració General de l'Estat i dels treballadors del Règim General. I demanen l'equiparament de tots els empleats públics amb els treballadors del Règim General respecte de la jubilació parcial. No estan conformes que el 0,5% del seu salari s'aporti a un pla de pensions que els han imposat i del qual se'n beneficien un gran banc i dos dels sindicats que van acordar el pla amb el Govern del PP -CCOO i UGT- que, al seu torn, formen part de la gestora del citat pla. Es dedica una part del seu salari que hauria d'anar al sistema públic de pensions perquè passi a beneficiar el compte de resultats d'una empresa privada i tot això avalat tant pel govern com pels sindicats majoritaris.

Igualment s'ha signat un projecte per a l'Estatut de la Funció Pública, que porten 30 anys esperant, sense que els treballadors i les treballadores hagin tingut coneixement ni consulta sobre el seu contingut.

Els empleats públics es van concentrar davant les seus de l'INSS.

Vaga a la DGT de Barcelona per demanar millores als edificis

Col·lectiu Catalunya

Els funcionaris de la DGT a Barcelona van realitzar una vaga per tal de reclamar millores als edificis. Els sindicats CCOO i CGT-CAT van convocar el passat 16 de juny una jornada de vaga entre els treballadors i treballadores de la Prefectura Provincial de Trànsit de Barcelona i de la Prefectura Local de Sabadell, que va afectar els tràmits de transmissió de vehicles, matriculació, pròrroga i bescanvi de permisos de conducció.

Es reclamen més mesures de seguretat i salut en el lloc de treball, cobertura de les vacants i l'establiment de la cita prèvia com a procediment per fer tràmits. Aquesta vaga arribava després de la realitzada al desembre, que va acabar gràcies a l'acord a què es va arribar amb la Subdelegació del Govern. No obstant això, les millores pactades no es van concretar, segons van denunciar els sindicats. A més, l'estructura metàl·lica de l'edifici de La Campana, a Barcelona, no té protecció contra el foc i va ser necessari reparar-la fa vuit anys. També reclamen millores en matèria de salut laboral, com en la qualitat de l'aire, la instal·lació elèctrica, el pla d'evacuació i emergència, l'aforament o el mobiliari, així com la reorganització de la càrrega de treball, cobrint les vacants i establint la cita prèvia com a forma de relacionar-se amb els ciutadans.

Segona demanda contra ONO per vulnerar la llibertat sindical

Secció Sindical CGT ONO

El grup empresarial de telecomunicacions ONO (Cableuropa-Auna-Tenaria) haurà d'enfrontar-se a una nova demanda en matèria de tutela de la llibertat sindical, demanda presentada per CGT davant la Sala Social de l'Audiencia Nacional. Si a finals de maig CGT va denunciar ONO i CCOO, UGT, APLI i STC per excloure-la de la Comissió Paritària de Seguiment de l'ERO (785 treballadors acomiadats, un acord que CGT va rebutjar), ara el motiu de la denúncia està en el fet que la Direcció d'ONO sotmet la CGT a un procés de control, censura i impediment de les comunicacions entre el sindicat, afiliats i treballadors. CGT ha denunciat l'empresa, amb citació expressa com a parts interessades a CCOO, UGT, APLI i STC així com al Ministeri Fiscal, i sol·licita una indemnització.

La raó de la demanda està que s'ha produït una clara lesió del dret de CGT a l'acció sindical i per tant una vulneració del dret fonamental a la Llibertat Sindical. Els fets es remunten a la signatura en el 2005 d'un protocol entre tots els sindicats i l'empresa que mai seria aplicat de la mateixa manera per a la CGT. Així, l'empresa es va proveir de filtres i controls extres per a les comunicacions realitzades per la Secció Sindical de CGT.

D'aquesta manera, des de la signatura del protocol (fins a la seva acceptació per part de CGT, després que la resta de sindicats, ONO havia establert filtres que rebutjaven tots els correus electrònics que duguessin les paraules CGT o Confederació General del Treball) l'empresa ha impedit sistemàticament l'enviament de qualsevol informació per part de CGT que no fos del seu grat, ha realitzat un control previ del contingut dels comunicats que es volia enviar als treballadors, ha arribat a sol·licitar que es modifiquin parts de comunicats per a acceptar el seu enviament i fins i tot ha prohibit directament l'enviament. És evident que ONO ha estat impedint l'ús legítim de CGT al dret a la llibertat sindical, al dret a informar i al dret a la llibertat d'expressió.

A dia d'avui, l'empresa ha suspès unilateralment l'aplicació del protocol, amb la qual cosa CGT no pot enviar comunicats als treballadors i afiliats mitjançant el correu corporatiu, aquest ha quedat restringit per enviar a un sol destinatari amb el que resulta inoperatiu. L'actuació de l'empresa suposa així mateix un tracte absolutament discriminatori enfront de la resta de sindicats, amb el que també queda conculcat el dret a la igualtat. A més, es donen altres perjudicis: existeix un procés electoral obert a Madrid i l'empresa impedeix disposar en igualtat dels mitjans sindicals; es dificulta l'entrada de nous afiliats que sorgeixen pel contacte mitjançant correu electrònic a l'afiliació directa per internet; es multiplica del temps que els delegats han de dedicar a la informació, etc.

Més informació:
www.cgt-ono.com

Contra l'Estatut de l'Empleat Públic

FETAP-CGT

El Govern i els sindicats CCOO, UGT i CSI-CSIF van arribar a finals de maig a un preacord global sobre l'Estatut de l'Empleat Públic. Aquesta normativa regularà el treball de dos milions i mig d'empleats i empleades públics. El text haurà de ser aprovat pel Govern i discutit per les comunitats autònomes i, finalment, haurà de ser debatut i aprovat en el Parlament. Es preveia enviar aquest Estatut a les Corts abans del mes de juliol, el que en opinió del ministre Jordi Sevilla donaria un termini perquè a principis del 2007 la normativa pogués entrar en vigor.

Ha estat un procés secret i tancat a la participació de les empleades i empleats públics. El secretisme amb el que s'han portat les negociacions ha impedit que els empleats i empleades públics conegueren realment el treball que s'estava realitzant. Els sindicats que participaren en la signatura del preacord no representen més que la meitat de la representació sindical, però en un acord d'aquest tipus i transcendència hauria estat necessari comptar amb més consens.

Per això diferents sindicats de Funció Pública vam demanar la paralització i retirada de l'acord sobre l'Estatut de l'Empleat públic acordat pel Ministeri d'Administracions Públiques, CCOO, UGT i CSIF. Les organitzacions sindicals CGT, ELA, CIG, IC, IAC i STEs-Intersindical vam realitzar un comunicat conjunt denunciant que l'Acord s'havia realitzat al marge de la Taula General de Funció Pública d'aquest Ministeri, amb la qual cosa s'excloïa els sindicats presents a la Taula de tot tipus de consulta i/o negociació, de la mateixa manera que s'havien marginat de tot aquest procés altres organitzacions sindicals amb representació i implantació, i fins i tot majoritàries, en els àmbits sectorials o de Comunitat Autònoma.

Aquesta marginació i exclusió deliberada va deixar al marge l'opinió de milers d'empleats públics. Són molts els delegats i delegades de Centres, Comitès i Juntes de Personal als quals se'ls va usurpar la negociació a través dels seus representants i de la seva opinió en un tema tan bàsic com és l'ordenació i el desenvolupament de les condicions laborals. L'actuació del Govern a través del ministre Sevilla suposa marginar conscientment un ampli espectre sindical; davant la contestació dels sindicats, que no es pleguen als interessos del govern, la resposta de la patronal és ignorar: qui molesta és apartat, a qui protesta se'l fa callar. A més, es vulnera sistemàticament la Llei Orgànica de Llibertat Sindical sense pudor ni objecció. Tot això ho fa un Govern que es diu d'esquerres i democràtic.

Foto: Mireia Bordonada

La negociació s'ha fet de cara a les treballadores i els treballadors.

Per això aquests sindicats vam exigir al ministre que abans de l'inici del tràmit parlamentari paralitzés l'acord i comencés la negociació amb tots els sindicats que n'havíem estat exclosos, al mateix temps que fèiem una crida a les plantilles dels diferents centres de treball perquè no es deixessin enganyar i manipular de les bondats del text per aquells que l'han signat sense llum ni taquígrafs. A més, la CGT de l'Àrea Pública va exigir públicament al Govern la realització d'un Referèndum sobre l'Estatut entre totes les treballadores i treballadors públics abans de la seva presentació davant el parlament espanyol.

El Projecte de Llei de l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, si s'aprovés amb l'actual redactat, suposaria un pas enrere en les condicions de treball a l'Administració Pública.

Les seves línies mestres són 5:

- La creació de la figura del "personal directiu", que serà un empleat o empleada (funcionari o laboral) seleccionat segons criteris d'arbitrarietat. El seu salari i les seves condicions de treball quedaran fora de tota negociació col·lectiva i control.

- L'avaluació de l'acompliment com a sistema que tindrà conseqüències retributives i, eventualment, de pèrdua del lloc de treball es ven com una cosa innovadora. La seva existència no ho és. Ara existeix la figura de la remoció, amb unes garanties que desapareixen en aquest Estatut. Per tant, la novetat és la falta de garanties en l'avaluació de l'acompliment.

- Sistema retributiu on prevalen les retribucions complementàries i variables per sobre de les bàsiques i fixes. No es fixa un percentatge de retribucions complementàries sobre les bàsiques, amb la qual cosa s'incrementaran les diferències retributives entre els empleats i empleades públics.

- Negociació col·lectiva i representació sindical centralitzada i allunyada dels centres de treball on va dirigida. A més, està limitada pressupostàriament, amb el que es desvirtua qualsevol pacte o acord. No s'estableix cap sistema de consulta als empleats i empleades davant de qualsevol mesura que n'afecti les condicions de treball, amb el que es dóna un xec en blanc a les organitzacions sindicals institucionals perquè negociïn el que vulguin encara que sigui a esquenes dels mateixos treballadors i treballadores als quals diuen defensar. Juntament amb la centralització es produeix un buidatge de les competències de les Juntes de Personal, amb atribucions merament informatives i amb els seus drets informatius minvats pel que fa als ja existents.

- Legalització dels Expedients de Regulació d'Ocupació per als funcionaris. Es podran crear noves situacions administratives per suprimir personal on considerin que n'hi ha en excés o bé incentivar prejubilacions.

Per tot l'exposat, vam instar l'Administració i les organitzacions sindicals presents en les taules de negociació que negociessin de debò, no sigui que després de 25 anys d'esperar la urgència política o electoral ara als empleats públics ens deixin desprotegits i ventilin el tema en menys d'un mes (segons les mateixes organitzacions sindicals).

Per tot això, FETAP-CGT proposa les següents modificacions a aquest Estatut i reivindica:

- El dret a la inamobilitat en la condició de funcionari ha d'estendre's al personal laboral

- Assegurança de responsabilitat civil que cobreixi les eventualitats sorgides de l'exercici normal de les seves funcions per a la totalitat dels empleats públics a càrrec de les Administracions Públiques, així com de responsabilitat penal.

- Reconeixement del dret a la consulta en la negociació de les condicions de treball.

- Figura única d'empleat públic que inclogui tot el personal al servei de les AAPP, Organismes i Ens Públics.

- La jubilació voluntària als 60 anys per a tots amb 30 anys de servei.

- La cobertura de totes les vacants en no més d'un any.

- Desaparició dels subgrups creats en el present Estatut de la Funció Pública, amb exigència de titulació mínima en cada grup i titulacions específiques per als llocs de treball concrets que ho requereixin, defensem l'establiment d'un sistema de promoció interna entre els dos grups.

La FETAP-CGT, quant al sistema retributiu, proposem:

- La fixació de sous per grups i no per subgrups.

- Una única quantia per als triennis: aquesta retribució es reporta pel mer transcurs del temps i en res té a veure amb el càrrec o el treball ocupat.

- Pagues extraordinàries compostes per la totalitat de les retribucions bàsiques més un complement lineal que comprengui una mitjana de les retribucions complementàries, excepte les lligades a l'avaluació en l'acompliment.

- Clàusula de revisió salarial.

- Creació d'un plus salarial que supleixi la pèrdua de poder adquisitiu d'aquells empleats públics que treballen en demarcacions amb un IPC superior a la mitjana estatal.

- Limitació percentual de les retribucions complementàries sobre les bàsiques.

- Triennis per als interins, sempre tenint en compte que la interinitat ha de ser excepcional

- Que s'incloguin expressament els municipis com a subjectes negociadors.

- Que les unitats electorals siguin sectorials.

- FETAP-CGT es mostra en contra de l'exclusió com a matèria de negociació de la determinació de les condicions dels directius. Així mateix, proposem incloure les RPTs com a matèria de negociació.

- Que els centres de representació s'acostin al màxim als centres de treball.

El Consell Europeu aprova la Directiva Bolkestein

Gabinet de Premsa Confederal de la CGT

El Consell Europeu ha aprovat la Directiva Bolkestein a finals de maig. No coneixem totalment el text exacte que han aprovat, però sembla que és l'elaborat per la Comissió després de la primera lectura del Parlament, al que hi han afegit el compromís de tots els estats membres d'elaborar una llista de condicions i autoritzacions que puguin restringir la total circulació i prestació de serveis en els seus territoris, que seran incloses en un registre, sota el control de la Comissió, perquè aquesta decideixi si es respecta el principi que siguin "proporcionals, no discriminatòries i plenament justificades per l'interès general".

Això, sens dubte, empitjora encara més la Directiva, en quedar sota la tutela de la Comissió i de la seva interpretació de si les mesures que proposen els estats membres són procedents o no (això és, si entorpeixen la llibertat del mercat de serveis o no).

A CGT es manteé que l'actual proposta (amb les seves modificacions) segueix sent la més desreguladora de tots els serveis, inclosos els públics, amb excepció d'aquells que ja es trobaven liberalitzats com els serveis postals, els transports, les telecomunicacions i l'energia: electricitat i gas.

- Es "constitucionalitza" la llibertat absoluta o gairebé absoluta del capital per localitzar-se, reubicar-se o establir-se, sobre la base de les regles de la competència, no de les necessitats socials, culturals, fiscals i mediambientals, com de la llibertat absoluta en la contractació-prestació de qualsevol servei que no afecti a "l'interès general" d'un Estat membre.

- Els conflictes d'interpretació quant a les legislacions del país d'origen o acollida no només introdueixen una ambigüitat quant al respecte dels drets laborals, sinó que clarament fomenten el dúmping social en definir que qualsevol persona física pot ser prestador de servei, sempre que no presti aquest servei de forma subordinada (parlem de la proliferació de "falsos autònoms" a escala europea?).

- Els poders públics, els controls democràtics -bé via parlaments, bé via governs- es retallen i soscaven, deixant els ciutadans i ciutadanes com a mers consumidors per al millor desenvolupament competitiu. Les polítiques europees en funció del seu posicionament en la ronda de negociacions de l'OMC pel que fa a l'Acord General de Comerç de Serveis surten reforçades amb aquesta Directiva Bolkestein.

Situació de conflictivitat en el Grup Pere Mata

CGT Baix Camp-Priorat

En aquest grup empresarial, composat per diferents centres d'atenció psiquiàtrica (Villablanca, Marinada, Bellisens, Intitut Pere Mata i Monterols) situats en el terme municipal de Reus, s'està produint una situació de conflictivitat com a conseqüència de diversos acomiadaments produïts, al bloqueig de la negociació del Conveni de Villablanca i a l'intent de separar el centre Marinada del Sanatori Villablanca a nivell de Conveni, Comitè i condicions de treball, per vincular-lo al Centre Bellisens, on les subvencions per malalt són més elevades i els costos salarials més baixos.

En cadascun dels centres existeixen conflictes laborals (no equiparacions salarials, convenis diferents, gestions diverses, acomiadaments improcedents, sobrecàrregues de treball per manca de personal, etc.) i per això en una reunió conjunta dels diversos comitès d'empresa a finals de maig es va decidir treballar per la unitat d'acció, es a dir que tots els treballadors i les treballadores dels centres del Grup Pere Mata, amb els seus comitès d'empresa, anirien a una en les reivindicacions i mobilitzacions previstes perquè al cap i a la fi se sospita que els conflictes i la penosa situació laboral dels treballadors i les treballadores són conseqüència d'una malèvola política d'enginyeria financera que l'empresa vol aplicar i que afecta a tots els treballadors i les treballadores del grup empresarial.

Com a resposta a aquesta situació i en protesta per l'acomiadament de tres treballadores de l'Institut Pere Mata que havien denunciat les deficiències existents en l'atenció als malalts internats, els comitès d'empresa del grup, on tenen presència els sindicats CGT, CATAC, UGT i CCOO, van convocar una manifestació el 6 de juny, manifestació a Reus a la que van participar unes 250 persones i que va anar des de l'Institut Pere Mata fins l'Ajuntament de Reus, passant pel bufet d'advocats del president de la Junta d'Accionistes del Grup Pere Mata.

Pel que fa al nou Conveni del Sanatori Villablanca, en aquests moments es troba en una situació de bloqueig per la negativa de l'empresa a acceptar les propostes del comitè d'empresa. Des dels sindicats es demana un conveni que acabi amb la falta de recursos i que repercuteixi en la millora de la qualitat assistencial als usuaris, que acabi amb la precarietat i temporalitat existents i amb la sobrecàrrega de feina que té cada cuidador.

Centenars de professors catalans van fer vaga el passat 7 de juny

Vaga en protesta per la sisena hora a la pública

Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya

Uns 800 professors, representant un centenar d'escoles, es van manifestar el matí del passat 7 de juny a la plaça de Sant Jaume de Barcelona en protesta per la implantació de la sisena hora a les escoles públiques catalanes. Els mestres van reclamar a la Conselleria d'Educació que recapaciti la seva decisió i aprovi una moratòria d'almenys un any abans d'aplicar-la.

La vaga i la protesta les havien convocades com a continuïtat de les mobilitzacions contra la sisena hora un grup de joves mestres del Vallès que van iniciar un procés assembleari i de convocatòria de vaga i concentració utilitzant les noves TIC (sms, web, correus electrònics i el passa-ho!) que va tenir un fort seguiment. La Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya, que s'oposa a la sisena hora i al Pacte Nacional de l'Educació (PNE), va acordar donar-los suport.

Els educadors demanen més professors per disminuir la relació d'alumnes per professor, mentre que consideren que la sisena hora lectiva no suposa més qualitat de l'ensenyament. Igualment, critiquen que es destinin més recursos econòmics públics a les escoles concertades, que són els grans beneficiades perquè tenen molts avantatges, i que moltes de les escoles que han acceptat implantar la sisena hora ho han fet per pressions, encara que molts professors no estan d'acord amb la mesura, tot i que els sindicats CCOO i UGT signessin el PNE amb el Departament d'Educació.

Des de la Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya s'està treballant des de fa mesos per fer visibles aquestes posicions davant el Departament, el Parlament i la societat. Ara, arrel de les concentracions, assemblees de zones i provincials, manifestos de col·lectius, centres i AMPA i accions de base, ha arribat el moment de mostrar aquest rebuig i la possibilitat d'altres alternatives molt més justes socialment i molt més democràtiques de millorar la qualitat de l'educació a Catalunya.

Des de CGT, es van fer servir els drets que els atorguen les lleis i, junt amb companys i companyes del Vallès, van convocar legalment la vaga a l'ensenyament públic i la manifestació davant el govern de la Generalitat.

Amb aquesta actuació es va voler deixar clara la sevaa voluntat de mobilització contra el PNE i la 6a hora i de fer-ho de manera que l'actuació assembleària i participativa del professorat des dels centres, les zones i les assemblees provincials es pogués portar a terme sense l'impediment de les burocràcies sindicals.

Mireu també:
http://www.noalasisena.tk
http://www.lamallacomunitaria.tk
http://www.cgt.es/cgtense/

A Barcelona, a l'esquerra, i a Lleida, a la dreta, es van fer mobilitzacions contra la sisena hora a Primària.

Després de la seva aprovació, continua el rebuig a la LOE

Federació d'Ensenyament de la CGT

El 6 d'abril del 2006 en el Congrés dels Diputats, la Llei Orgànica d'Educació (LOE) ha estat definitivament aprovada. Des de CGT tornem a manifestar el nostre rebuig a aquesta llei i no ens resignem a la greu agressió que la seva aprovació representa per a l'educació pública en benefici de l'educació privada-concertada.

L'aprovació d'aquesta LOE significa haver perdut diversos anys en la solució dels problemes pendents del sistema educatiu públic ja que la LOE no ha respost a cap de les expectatives progressistes generades arrel de la paralització de l'anterior LOCE del PP.

La LOE consolida, aprofundeix, en un sistema educatiu dividit en una xarxa de centres públics enfront d'una xarxa de centres privats concertats. Sota l'excusa de la llibertat d'elecció de centres i llibertat d'educació, la LOE garanteix la segregació social de l'alumnat oferint uns centres públics destinats als fills i filles dels treballadors i immigrants al costat d'uns centres privats concertats amb un ideari educatiu propi que permet l'adoctrinament, la selecció de l'alumnat, l'obtenció de subvencions públiques al costat d'altres subvencions privades.

Manifestació d'estudiants a Girona.

La LOE que necessita la societat hauria d'haver estat aquella que garantís el dret universal a l'educació pública de qualitat de tots i totes amb independència de la seva classe social, nivell cultural, capacitat, país d'origen, sexe o creences, i això en un context de convivència plural i respecte a la diversitat i la diferència.

La LOE que hem demanat hauria d'haver respost a les expectatives generades i garantir l'educació de tots i totes en els valors universals de la democràcia, la igualtat, la justícia, la cohesió social i no legitimar la fractura social que representa la segregació social de l'alumnat educant-lo en centres públics o centres privats concertats, centres distints, amb objectius distints, amb valors distints.

La LOE del PSOE, com la LOCE del PP, segueix mantenint la religió en els centres educatius reforçant els acords preconstitucionales amb el Vaticà, no destina el 7% del PIB per a educació, no redueix el nombre d'alumnat per aula, no elimina els itineraris educatius, torna als exàmens extraordinaris, manté la selectivitat, no confia en la reducció del fracàs escolar ni planteja solucions sinó que només cerca culpables, defineix un model d'alumnat en funció del mercat i la globalització, planteja una organització jerarquitzada i empresarial de la gestió del centre, no soluciona el greu conflicte del professorat interí i el seu accés diferenciat a la funció pública, augmenta fins a l'infinit les subvencions a l'educació privada concertada, es generalitzen els concerts de l'educació infantil, no recull mesures concretes de millora per al professorat... En definitiva, és una llei que serà útil per al model mercantilista i neoliberal definit perfectament en la directiva Bolkestein de la Unió Europea.

CGT ha rebutjat la LOE al carrer, convocant una vaga el passat 14 de desembre, amb mobilitzacions i concentracions des que es van donar a conèixer els primers esborranys del projecte de llei fins a concloure amb l'aprovació definitiva d'aquesta llei conservadora, classista, pactada amb la cúpula de l'Església, amb la patronal de l'educació privada concertada i amb els sectors més neoliberals.

Tema del mes

OPINIÓ:

L''Estatut-parany' i la democràcia del 30%

Rafael Cid (traduït pel Web, de la seva secció "El vaivén" al web de la Xarxa Llibertària Ajut Mutu (www.red-libertaria.net)

Quan una societat necessita explicar allò obvi és que quelcom va malament, francament malament. Això és el que passa amb el resultat del referèndum sobre l'Estatut. La veritat palpable és que un 74 per cent de catalans ha aprovat el text. Això és veritat, però part de la veritat, no tota. L'obvi, tota la veritat, és que aquest percentatge representa només una miqueta més del 30 per cent del cens. Negar aquesta obvietat és fer trampa amb el referèndum sobre Estatut, enganyar la bona gent i devaluar la democràcia.

I aquest és precisament el problema de fons. Des de fa ja temps, els sistemes de democràcia representativa accepten votacions vinculants de minories carrinclones sobre assumptes que afecten la societat en el seu conjunt. Com si d'un consell d'administració controlat per un ínfim paquet accionarial es tractés, els governs es troben còmodes en la democràcia realment existent del 30 per cent. Fins i tot hi ha analistes cínics que afirmen que el creixent abstencionisme vigent és un signe evident de confiança en el sistema. D'això se'n deia despotisme.

La més sorprenent és que aquest nou paradigma no ve de l'ultraliberalisme sinó d'un govern que diu seguir la pauta ideològica del republicanisme proposat per Phillip Pettit, fórmula amb què el

politòleg australià cerca revitalitzar la democràtica mitjançant una presència activa de la ciutadania via participació i deliberació. Res a veure amb la lectura gloriosa del referèndum del 18-J, prenent la part pel tot, ja que la deliberació i la participació només va existir, i no molt, en l'aprovació de la seva primitiva redacció pel Parlament, quasi per unanimitat, per a després ser conscienciosament "cepillado" en seu aliena gràcies a aquesta mena de nou pacte contra natura entre el president Zapatero i el líder de l'oposició al tripartit català patrocinador del text (sic).

Per això, més enllà de les interpretacions interessades, el greu està en l'entronització urbi et orbi d'una democràcia escombraries, de baixa qualitat, mitjançant la mobilització d'aquest fidel 30 per cent de persones d'ordre (funcionaris, pensionistes, correligionaris, etc.), que sempre atén la crida del poder per un cert esperit de conservació i d'enfilar-se. El postmodernisme cultural incrustat en el capitalisme global va anunciar la mort de les grans narracions en profit del present rampant sota la divisa de amb mi o contra mi. I amb això, l'exclusió social, que afectava sobretot els damnificats del mercat, ha acabat abastant també la política, fent de la democràcia un sofisma estadístic.

Una altra cosa molt diferent és pretendre, com fa el Partit Popular, que l'abstenció revela un "Estatut-parany" i que ells són els legítims dipositaris d'aquest capital polític. Sublim estultícia d'un partit que ha perdut el nord precisament per no saber mai on estava el nord! El PP ha estat el gran i absolut perdedor d'aquesta consulta. Encara que els hagiògrafs de capçalera del sistema li facin l'immens favor de treure pit comparant amb avantatge el resultat del referèndum sobre l'Estatut amb el de la non nata i desprestigiada Constitució Europea. Sempre hi ha algun indocumentat que tira un cable in extremis. Perquè si el 18-J deixa clar quelcom són dues coses, i cap d'elles bona per a l'equip de Rajoy. Una, que CiU ha sortit enfortida de la cita gràcies a Rodríguez Zapatero, que es posa pel mig. I dos, que el govern socialista ha tancat el cicle del consens amb el partit de la dreta per obrir una etapa nova d'entesa amb els nacionalismes conservadors.

Però això, de ser un revulsiu respecte al "lligat i ben lligat" de la transició, res té a veure amb una democràcia avançada, sobretot si a més el fi justifica els mitjans i remeis. O potser pensa algú que si aquí -com a Itàlia, per exemple- el vot fos obligatori l'inflat partit de l'abstenció s'hagués alineat junt amb aquest trenta per cent del minvat sí? Si el que succeeix el 18-J, com diu l'inefable portaveu socialista José Blanco, és "ganar por goleada", des d'un tarannà democràtic haurem d'encunyar també per a aquesta efemèrides allò de "quina puntada de peu els hem donat en el nostre propi cul".

L'Estatut, tururut

Jordi Martí Font

Ja ho sabeu perquè us n'han omplert l'oïda, els ulls i fins i tot el tacte amb els resultats, les anècdotes i el bé que ens anirà amb el nou Estatut a tots plegats.

I és que el passat diumenge 18 de juliol, el Principat de Catalunya va ratificar el seu nou Estatut d'Autonomia dins la realitat estatal espanyola, dins la realitat internacional capitalista. Va ser ratificada la relació laboral d'explotació que vivim, l'explotació col·lectiva general i la precisa del terròs.

Però el 18 de juliol també s'ha desplegat una important teranyina d'interessos col·lectius traïts i espatllats. Avui som, com ahir, lluny de decidir res que no sigui el que ens deixen decidir: poc més que res, poc més del que no modifiqui es xarxes internacionals de dominació de les quals l'Estat espanyol i la seva inclusió dins la Unió Europea no en són res més que una part. Alhora, s'ha explicitat i fet evident que en aquest país la democràcia burgesa ha arribat al seu punt més alt: ja vota menys de la meitat del cens. Per tant, la majoria –del cens, no ho oblidem, hi falten infants i persones immigrades sense papers- decideix quedar-se a casa i... fer la revolució? No! Posar-se a pensar? No! Sortir al carrer? No! Veure el Mundial de futbol d'Alemanya i anar a la platja si fa bon dia, magnífic!

Personalment, la meva primera opció era el vot nul amb proclames del tipus "Vull la interdependència dels Països Cantalans!" o "Visca la classe oberta!". Més tard i com a conseqüència d'una atenta comparativa dels dos textos aprovats em vaig inclinar pel no directe. I ara, la veritat, em fa una gràcia terrible la postura compartida per amics i coneguts de deixar que es votin entre ells. Però no només això. Ho deia Durruti, més o menys, i no és profecia: "qui avui vagi a votar i després es quedi a casa serà igual que qui no vagi a votar i després es quedi a casa". Demà i avui mateix, una setmana després, la nostra lluita no és a les urnes, que és al carrer; ara bé, no podem deixar ni una sola oportunitat de dir el que pensem i afegir-nos, si ens sembla bé, a les majories o minories que creguem convenients. I això és el que fem o fan o farem. Tururut!!!, s'ha acabat el pregó.

> REFERÈNDUMS

Campanya per un referèndum sobre les reformes laborals

Paral·lelament a la campanya pel sí, pel no o per tot el contrari en el referèndum sobre el projecte de reforma de l'Estatut de Catalunya, es va encetar una campanya per reclamar un referèndum sobre les reformes laborals que s'han anat produint en els darrers anys.

Amb cartells com el que il·lustra aquesta columna, es van fer diverses enganxades a ciutats de les comarques de Barcelona. Els autors la campanya van fer públic un comunicat que deia: "Probablement no aconseguirem res, però l'enganxada té uns meravellosos efectes catàrtics per a les nostres pobres ànimes embafades de tanta política. Ah, això d'apegar el nostre cartellet a sobre de les cares de tots els mercaders fent publicitat de la seva marca política...

De moment no hem patit cap reacció irada, però sí que notem una miqueta de consternació en alguna gent que creu que els estem espatllant aquesta joguineta seva de la política.

Podeu fer-ne, del cartellet, el que vulgueu, imprimir-lo, fer-lo córrer, traduir-lo al català, fer-ne broma..."

De la mateixa manera, la plataforma que va editar els cartells feia públiques les seves valoracions sobre les enganxades que havien fet: "En general, estem molt contents de com han anat les coses. Sobretot volem destacar la bona acceptació entre la gent del poble, els "currelas", els menys fanatitzats pel simulacre polític, davant dels nostres cartells. Molts d'ells ens demanaven inicialment si érem d'un o un altre partit, però tan bon punt com miraven el cartell, entenien perfectament el sentit del que estàvem proposant. Simplement mirant el dibuix, alguna persona ja exclamava: "que agafin ells (els polítics que sortien als cartells) el pic i la pala, i que es quedin sols votant."

(...) "Hem pogut observar al llarg de la nit el malbaratament que suposen aquesta mena de campanyes polítiques. Tota la nit ha estat una successió d'enganxar i tornar a enganxar cartells en un mateix espai: una força política pegava uns cartells, que en cinc minuts eren ocultats pels cartells que penjava una altra força, que, al seu torn, eren tapats pels cartells que penjava una tercera força. (...)

Salut i gràcies a tots els còmplices!"

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgtcatalunya.cat - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.cat www.cgt.es www.rojoynegro.info

> EL MOVIMENT

La CGT del País Valencià renova el seu Secretariat i elegeix Antoni Pérez Collado com a secretari general

Llibertat Montesinos, Gabinet de Premsa CGT-PV

El Ple de la Confederació General del Treball del País Valencià i Múrcia realitzat l'últim cap de setmana de maig va elegir nou Secretariat Permanent, al capdavant del qual, com a secretari general, estarà Antonio Pérez Collado, un històric del sindicat.

Pérez Collado, que reemplaça en el càrrec Emilia Moreno de la Vieja, milita en l'anarcosindicalisme des de l'any 1977. Treballador i delegat sindical de CGT a la Ford-Almussafes, destaca del nou Secretariat Permanent l'aposta per funcionar "col·legiadament, en un ambient de confiança i treball, en un moment de transició".

Entre els objectius d'esta nova etapa està "consolidar i reactivar l'organització, així com donar suport als sectors massacrats per les deslocalitzacions i les polítiques neoliberals." Per a això es fa necessari "continuar amb la línia d'expansió i suport a tots aquells i aquelles als quals el sindicalisme majoritari margina i perjudica".

Així mateix, CGT-PV incidirà en el "vincle amb allò social i la cultura". En paraules del nou secretari general, "CGT ha de ser un espai per al debat, el coneixement, les plataformes ciutadanes i la defensa dels drets. A banda del merament sindical, cal tractar les qüestions que afecten tot allò quotidià".

Com a treball immediat, el Ple va acordar impulsar la participació en Compromís pel Territori (que convocava una manifestació el 3 de juny) i adherir-se a la campanya de denúncia "Jo no t'espere" contra la visita del Papa a València. Sobre este últim fet, Antonio Pérez va apuntar que "s'estan malgastant diners públics per a la visita d'un Papa, quan se suposa que estem en un Estat laic. Però no sols això, sinó que estem veient com es retallen les llibertats individuals en tractar de retirar determinada premsa, en fer escorcolls, etc."

El nou Secretariat Permanent està compost, a més, per José Poveda Silvente, Organització; Miquel Aledón Comes, Finances; Ana Madrid Santos, Acció Sindical; Joan Piñana Mormeneo, Acció Social; J. Manuel Pardo Martí, Prevenció; Emilia Moreno de la Vieja, Dona i Vicente Palau Pallardó, Joventut.

FINS AL 15 DE JUNY

DIMARTS 16 DE MAIG

NOVA OCUPACIÓ al barri del Clot de Barcelona, al carrer Finestrat, 23. (IU)

RODA DE PREMSA de la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau contra la presència de vaixells de guerra al port.

DIMECRES 17 DE MAIG

CONCENTRACIÓ de suport pels fets de la Patum, davant dels jutjats de menors de la ciutat de Barcelona. (IU)

ACCIÓ DE SUPORT als encausats pel desallotjament del KORK de Terrassa.

GENT DEL TER convoca una roda de premsa davant de la seu de l'Agència Catalana de l'Aigua per lliurar una demanda de moratòria de canalització dels recs del Baix Ter.

DIJOUS 18 DE MAIG

CONFERÈNCIA de delegats i afiliats de la CGT de Catalunya a Abrera.

TOMB ANTIREPRESSIU: xerrada a la UAB, amb la participació de l'advocat Jaume Asens i diversos represaliats i detinguts. (CI)

CITADA UNA PERSONA a declarar als jutjats de Mataró per penjar una pancarta a la seu del PP la nit del 13 de març de 2004, pancarta on es denunciava la manipulació informativa practicada pel PP en aquells dies de març. (CI)

XERRADA "Alternatives a l'actual sistema de l'habitatge" a càrrec de Can Masdeu i Nou Barris Acull. Al Casal de Joves de Prosperitat, Nou Barris, Barcelona. Dintre de les activitats de l'assemblea per l'habitatge digne a Nou Barris.

DIVENDRES 19 DE MAIG

CONCENTRACIÓ per la llibertat dels presos d'Atenco, dintre del marc de la jornada internacional de lluita convocada per "La Otra Campaña" zapatista. Aplegà unes 150 persones a la rambla de Canaletes de Barcelona.

"REPSOL A BOLÍVIA": vídeo i xerrada al Club Muntanyenc de Sant Cugat.

ACCIÓ EN SOLIDARITAT amb els encausats del KORK III de Terrassa.

TOMB ANTIREPRESSIU: xerrada al nou Espai Obert de Barcelona, amb la participació de Jaume Asens, Gemma Ubasart (observatori del sistema penal i dels drets humans) i Nominats, campanya de denúncia d'arxius il·legals de la policia. (CI)

DISSABTE 20 DE MAIG

MANIFESTACIÓ Tomb antirepressiu a la plaça Universitat de Barcelona, amb la participació d'unes 200 persones.(IU)

DIUMENGE 21 DE MAIG

INAUGURACIÓ de l'expossició en solidaritat amb el Sàhara organitzada per la Secretaria de Joves de la CGT de Catalunya a l'Ateneu Popular dels Barris del Centre Mikel Etchébehère de Sabadell. Amb projecció de la pel·lícula "Lalia" i pica-pica.

"RECS VIUS, PLANA VIVA": visita guiada en bicicleta als recs del baix Ter, organitzada per la gent del Ter i diverses entitats de la zona.

BOTIFARRADA POPULAR contra l'especulació al barri del Poble Nou de Barcelona.

SENTADA per una vivenda digna a la plaça Catalunya de Barcelona. (CI)

DILLUNS 22 DE MAIG

INAUGURACIÓ de l'exposició "No et mengis el món" per part de la Xarxa de Consum Solidari a la Facultat de Medicina de Reus.

EN SOLIDARITAT amb els encausats del KORK III de Terrassa, accions davant dels jutjats. Finalment el judici va ser suspès per indefensió dels acusats, al tenir molts d'ells advocats d'ofici i no haver tingut temps material de preparació de les seves defenses. (CI)

CONCENTRACIÓ a la plaça Sant Jaume de Barcelona de mares i familiars dels detinguts el passat 4 de febrer en els incidents de Sant Pere Més Baix. (CI)

DIMARTS 23 DE MAIG

CONCENTRACIÓ davant la porta de l'empresa Gas Natural de Barcelona en solidaritat amb el company Jesús Castañera i contra la repressió i l'assetjament laboral que denuncia.

TOMB ANTIREPRESSIU: concentració davant dels jutjats de Cervera. (CI)

ES FA PÚBLICA l'ocupació de tres blocs de pisos a ple centre de Barcelona, als carrers d'Amargós i de Madalenes. (CI)

DESALLOTJAMENT FALLIT de la vivenda ocupada El Palauet de Sabadell. La concentració de 50 persones a les portes de l'immoble va evitar el desallotjament per part de la policia primer, i dels operaris de la constructora propietària per la part del darrera després. (CI)

DIMECRES 24 DE MAIG

DECLAREN ALS JUTJATS de Lleida dos agents dels mossos d'esquadra com a imputats arran de la denúncia per maltractaments interposada pels detinguts en la manifestació del passat novembre en solidaritat amb el centre social ocupat La Gàbia de Lleida. (CI)

DIJOUS 25 DE MAIG

LA CGT DE CATALUNYA s'adhereix al manifest "1 igual a 1", pel dret al vot de les persones immigrades.

TOMB ANTIREPRESSIU: xerrada a la Biblioteca Pública de Lleida a càrrec de Gemma Ubasart, i represaliats i familiars en diverses actuacions repressives. (CI)

CONCLUSIÓ I SÍNTESI de les jornades "Realitat i habitatge", a càrrec de l'assemblea per l'habitatge digne a Nou Barris i l'Observatori Crític de l'Habitatge. Al Centre Cívic Can Basté de Barcelona.

DIA INTERNACIONAL de les dones per la pau i el desarmament, a la plaça del Rei de Barcelona (IU)

CONCENTRACIÓ contra l'ofensiva anti-ocupa a Lleida, al davant dels jutjats: són citats 10 membres dels moviments socials de la ciutat per presumptes incidents durant la manifestació en solidaritat amb el CSO La Gàbia de novembre passat. (IU)

NOVA OCUPACIÓ a Vilanova i la Geltrú amb la intenció de crear un Casal Popular: es tracta de dos habitatges situats al carrer Sant Gervasi.

DISSABTE 26 DE MAIG

SE SUSPÈN el desallotjament del centre social ocupat La Drogueria, de Mataró. (CI)

ENTITATS DE BERGA (inclosos l'Ateneu Llibertari i l'Ateneu Columna Terra i Llibertat) presenten un contenciós administratiu contra el seu ajuntament i la conselleria d'interior per aclarir responsabilitats de la seva actuació durant els incidents a les festes de la Patum del 2005 (on va ser assassinat el jove Josep Maria Isanta). (CI)

DISSABTE 27 DE MAIG

FESTA DEL COMERÇ just a la Plaça del Mercadal de Reus.

BOTIFARRADA POPULAR contra el Pla Caufec, amb diversos actes lúdics i reivindicatius, a Esplugues de Llobregat.

MANIFESTACIÓ DE CLOENDA del Tomb antirepressiu a la Paeria de Lleida. (IU)

CONCENTRACIÓ a la plaça Catalunya de Barcelona (i a d'altres ciutats de tot l'estat) per una vivenda digna. (IU)

FINALITZEN LES JORNADES "Sobirania alimentària o transgènics" organitzades per Entrepobles amb la col·laboració de la Plataforma Transgènics Fora.

"NOU ANYS DE DISSIDÈNCIA": novè aniversari de l'Espai Obert de Barcelona, amb diversos espectacles als nous locals del carrer Violant d'Hongria de Barcelona.

PRESENTACIÓ de la pel·lícula "Bassibus en Barcelona", al centre social Miles de Viviendas de Barcelona, dintre del festival OVNI.

DIUMENGE 28 DE MAIG

ATEMPTAT INCENDIARI contra el centre social ocupat 'La Ramona' de Cerdanyola: malgrat que afortunadament no es van haver de lamentar desgràcies personals, el centre va resultar completament destruït. (IU)

TROBADA de preparació zapatista a l'escola els Pinetons de la Garriga.

CINQUENA CAMINADA contra la incineradora, per una Vall del Ges neta, amb sortida des de Sant Vicenç de Torelló.

SENTADA per la vivenda digna a la plaça Catalunya de Barcelona. (CI)

DIMECRES 31 DE MAIG

REUNIÓ DEL COMITÈ de solidaritat amb els acomiadats de Seat a les Cotxeres de Sants de Barcelona.

"LA PESADILLA DE DARWIN", projecció al Centre de Lectura, dintre de la Setmana del Comerç Just de Reus; organitzada entre d'altres entitats per la CGT.

DIVENDRES 2 DE JUNY

FINALITZA L'EXPOSICIÓ "No et mengis el món" realitzada per la Xarxa de Consum Solidari, i organitzada entre d'altres entitats per la CGT, a la Facultat de Medicina de Reus.

OPERARIS DESTROSSEN de forma mafiosa els pisos no ocupats del bloc de pisos (dels quals uns quants han estat ocupats) del carrer Amargós 6 de Barcelona. Sense previ avís als llogaters que encara hi viuen i sense cap mena de llicència d'obres.

"NO OBSTACULITZEM el trànsit perquè som trànsit" : massa crítica de ciclistes per Barcelona. Aquest cop l'ajuntament combinà identificacions a ciclistes i amenaces de multes per no circular degudament i per manifestació no autoritzada. (IU)

LLAURAT UN CAMP DE GOLF a Sant Cugat del Vallès per un grup de joves en defensa del territori. (CI)

DISSABTE 3 DE JUNY

BOTIFARRADA de solidaritat amb les persones acomiadades de la SEAT al parc Can Cases de Martorell.

DIUMENGE 4 DE JUNY

PARAULES PER LA PAU al port de Tarragona, contra la presència de vaixells de guerra al port de la ciutat.

QUARTA SENTADA a Barcelona per una vivenda digna, amb la participació d'unes 150 persones, que es van manifestar fins la plaça Sant Jaume i la Cambra de la Propietat i van realitzar diverses 'performances' reivindicatives. (CI)

FINALITZA L'ACAMPADA per denunciar l'especulació a la Vall Fosca (Pallars Sobirà), amb la participació d'unes 200 persones.

DILLUNS 5 DE JUNY

XERRADA INFORMATIVA sobre aliments transgènics i projecció del documental "La vida se nos va de las manos", organitzada per diverses entitats, -inclosa la CGT- i amb el suport de la Plataforma Transgènics Fora, als locals del Centre de Lectura de Reus.

CONCENTRACIÓ a les portes dels jutjats de Granollers en solidaritat amb un company de l'empresa Valeo de Martorelles a qui se li va reventar i registrar la taquilla per ordre del director general de l'empresa. El treballador va presentar demanda denunciant els fets.

AGRESSIÓ FEIXISTA a Palamós: cinc neonazis han estat detinguts acusats d'agredir brutalment dos joves magribins que van patir diverses fractures i lesions. (CI)

DIMARTS 6 DE JUNY

CGT CONVOCA vaga quatre dies alterns a Inoxfil d'Igualada, reivindicant un salari digne i una ocupació lliure.

DIMECRES 7 DE JUNY

VAGA A L'ENSENYAMENT públic i concentració contra la sisena hora a la plaça Sant Jaume, convocat entre d'altres organitzacions per CGT. A Lleida, concentració davant dels Serveis Territorials d'Educació, organitzada per la CGT de Ponent.

DIJOUS 8 DE JUNY

CONCENTRACIÓ al concessionari Volkswagen de Cornellà en suport a les persones acomiadades de la SEAT, contra les sancions imposades contra companys de la CGT i en suport als companys de la CGT de la factoria de SEAT de Landaben.

CONCENTRACIÓ a les portes del Consolat de Portugal de Barcelona per protestar contra l'assassinat de la transsexual Gilberta Salce Júnior i la tebior de les autoritats polítiques i jurídiques del país veí front a aquest cas. (CI)

DIVENDRES 9 DE JUNY

NOVA SENTÈNCIA de nul·litat contra un dels acomiadats de Seat: es tracta del company Joanjo Córdoba, secretari de comunicació de la CGT del Metall del Baix Llobregat.

"EL SHOW DELS PRESSUPOSTOS": acció lúdica-reivindicativa de denúncia de les despeses militars a Tarragona que s'emmarca en la campanya d'objecció fiscal que s'està realitzant arreu.

XERRADA ORGANITZADA pel col·lectiu Negres Tempestes al centre social Can Vies: "Història de l'OLLA i els inicis del MIL. Lluita a les fàbriques dels 70 i la seva expressió armada". Amb la participació de Ricard de Vargas-Golarons (exmembre de l'OLLA i del MIL).

UNA DELEGACIÓ de la campanya "Repsol 2006 contrajunta d'afectats", lliuramentd'una carta a les oficines de Repsol YPF de Barcelona demanant que integrants de comunitats indígenes afectades per la companyia intervinguin a la propera junta d'accionistes. (CI)

DISSABTE 10 DE JUNY

"CONTRA LA REFORMA LABORAL i la directiva Bolkestein. Pel repartiment de la riquesa i els drets socials", manifestació a Madrid de tota la CGT, amb la participació d'unes 20.000 persones. Nombrosa representació de les CGT dels Països Catalans.

ATUREM LA DESTRUCCIÓ del barri de Sants, salvem Can Vies: manifestació de suport al barri de Sants, amb la presència d'unes mil persones membres de diversos col·lectius del barri i d'arreu del país.

PER LA RECUPERACIÓ de la memòria històrica, acte a la l,ocalitat de Berga organitzat per Alerta Solidària amb la presència de expresos polítics i exdetinguts per denunciar tortures i maltractaments.

MANIFESTACIÓ CICLO-NUDISTA pels carrers de la ciutat de Barcelona, que aplegà una vuitantena de ciclistes. (CI)

INAUGURACIÓ del nou centre social Calamarsa de Sabadell. El mateix dia s'ocupà un solar a Nou Barris (al carrer Joaquim Valls) per tal de fer un hort. (CI)

CERCAVILA per demanar la retirada de la simbologia feixista del barri de l'Escorxador de Lleida, amb la participació d'unes 50 persones. (CI)

DIUMENGE 11 DE JUNY

CINQUENA SENTADA per un habitatge digne, amb la participació d'unes 200 persones. La convocatòria continua tenint ressò entre es més afectats, però encara no aconsegueix canviar coses, caldra continuar..

DILLUNS 12 DE JUNY

SEGONA MOSTRA DEL LLIBRE ANARQUISTA de Barcelona. Presentació del llibre "La cultura anarquista a Catalunya" a càrrec del seu autor, Ferran Aisa. Als locals de l'Ateneu Llibertari del Besòs.

DESALLOTJAT EL CENTRE SOCIAL ocupat La Drogueria i les vivendes ocupades Cal Motxo i Can Txepes de Mataró. Al vespre es realitza una manifestació de protesta que aplegà al voltant d'unes cent cinquanta persones. (CI)

DIMARTS 13 DE JUNY

SEGONA MOSTRA DEL LLIBRE ANARQUISTA de Barcelona. Presentació del llibre "¿Por qué (A)? Fragmentos dispersos para un anarquismo sin dogmas". A càrrec del seu autor, Tomàs Ibañez, als locals de l'Ateneu Llibertari del Besòs.

ACCIÓ DE PROTESTA a les portes de la Borsa de Barcelona per protestar contra l'actuació de la companyia Repsol YPF, amb la participació d'una vintena de persones. (CI)

DIMECRES 14 DE JUNY

II MOSTRA DEL LLIBRE ANARQUISTA de Barcelona. Presentació dels llibres "José Peidro, de la CNT" i "Golpes y contragolpes" a càrrec del seu autor, Miquel Amorós, a l'Ateneu Llibertari del Besòs.

AJORNAT EL JUDICI contra set joves pels incidents ocorreguts durant les festes dels Monjos del 2002, on una agressió feixista acabà amb la detenció de set joves per part de la Guardia Civil. Desenes de persones realitzaren una concentració solidària a les portes dels jutjats amb els set joves encausats. (CI)

DIJOUS 15 DE JUNY

NUL·LITAT DE QUATRE acomiadaments més de l'empresa Seat per l'ERO presentat, amb la demanda de readmissió immediata i el pagament dels salaris de tramitació.

II MOSTRA DEL LLIBRE ANARQUISTA de Barcelona. Presentació del llibre "Lola Iturbe. Vida e ideal de una luchadora anarquista" a càrrec de les seves autores, Sonya Torres Planells i Antonia Fontanillas Borrás. Posteriorment presentació del llibre de recent edicio "Teresa Claramunt. La virgen roja de Barcelona", a càrrec de l'autora M. Amàlia Pradas Baena. A l'Ateneu Llibertari del Besòs.

> DELS MOVIMENTS

Vint-i-novè congrés de la CNT-F

Col·lectiu Catalunya

La CNT francesa va realitzar el seu 29è congrés à Agen entre el 2 i el 4 de juny. La CNT-F és una organització anarcosindicalista amb qui treballa de forma coordinada la CGT dins el marc de la coordinació del sindicalisme llibertari internacional on participem amb organitzacions de diversos estats (França, Suècia, Alemanya, Itàlia, Grècia, Polònia, Suïssa, ...)

Des del seu anterior congrés de gener de 2004, la CNT ha participat en nombroses lluites contra les desigualtats, les injustícies socials i la precarietat portades a terme per estudiants, aturats, treballadors, immigrants sense papers,...

La CNT-F s'ha continuat desenvolupant i creixent en diversos sectors tant públics com privats, com per exemple el sector de la neteja a les regions de Paris i Rhône-Alpes, el del transport a Sandouville, el d'ajut a les persones a Poitiers,... També ha constituït una Federació de Treballadors de la Terra.

Així, malgrat la repressió en forma de condemnes judicials, detencions, pèrdua de drets sindicals, la CNT segueix incrementant la seva capacitat d'influència en les lluites socials anticapitalistes. També manté el seu compromís de solidaritat internacionalista amb les comunitats zapatistes de Chiapas, amb els pagesos sense terra de Bangladesh, amb els sindicalistes colombians, palestins o nord-americans, amb els treballadors africans de països com Mali, Níger o Togo, en suport de tots aquells que lluiten contra l'explotació capitalista, la barbàrie nacionalista o el fanatisme religiós.

També s'ha començat a preparar la trobada de l'anarcosindicalisme europeu "I06", organitzada per la CNT-F, que tindrà lloc a París del 24 al 26 novembre de 2006, i en la qual la CGT hi participarà.

Més informació a: www.cnt-f.org/

Alguns resultats Eleccions sindicals

-Finanzia Autorenting de Barcelona

S'han celebrat eleccions parcials a Finanzia Autorenting de Barcelona i CGT ha estat l'únic que ha presentat candidatura. Amb una participació del 90% de la plantilla, la delegada triada i la suplent ho han estat per CGT.

-SAS Abrera (empresa proveïdora de Seat)

En les eleccions del passat 10 de maig a l'empresa SAS d'Abrera, CGT ha estat el sindicat més votat. El dia 10 es triaven 13 membres del comitè d'empresa, 10 del col·legi d'especialistes i no qualificats i 3 del col·legi de tècnics i administratius). A l'únic col·legi on la CGT es presentava, el d'"especialistes i no qualificats", la CGT ha obtingut 6 membres; CCOO, 3; i UGT, 1.

> CONVOCATÒRIES

ELS DARRERS DIES DE JULIOL A RUESTA

El Tinto de Verano arriba a una nova edició amb el tema dels drets socials com a nucli

Des de la primera edició del Tinto de Verano (2003), els moviments socials tenim una cita anual. I ja ens estem preparant!!!!

Alguna gent i col·lectius (CGT, Ecologistes en Acció, Baladre, MOC, RCADE, Xarxa de San Andreu…), ens estem reunint per a treure suc als últims dies de juliol, i esprémer-nos junts per pensar en què, com i quan… I com que volem que sigui un espai de totes i tots et convidem a participar i fer realitat desitjos.

Et contem el que hem anat "esprement" en els últims "tintos" en general i aquests mesos enrere en particular: encara que queda molt per construir, sabem que ens volem ajuntar perquè volem veure'ns les cares, saber què estem fent, discutir, somiar, riure, divertir-nos... i, que aquesta trobada informal entre els distints col·lectius i persones ens pugui ajudar a anar estrenyent vincles que ens acostin cada vegada més a aquesta societat més justa, més igualitària, més solidària, més respectuosa amb el medi ambient, amb la qual somiem cadascuna de nosaltres, cadascun de nosaltres, i per la qual lluitem cada dia.

En els espais de reflexió ens agradaria que aquest any tractéssim els Drets Socials. Que els agafem, els vegem els donem mil voltes, masteguem, compartim i anem a per ells.

Un altre dels temes als quals volem ficar mà és el de la participació des d'una perspectiva molt àmplia, des del nostre moment grupal i col·lectiu de lluita i sense oblidar que volem ser i fer protagonistes.

Volem que hi hagi tallers diversos: contacontes, teatre, massatges... en proposes algun?

També ha sorgit una nova iniciativa: el Most d'Estiu. Hem pensat en l'espai que cada any tenen els nens i les nenes… Aquest any hi ha un grup de persones que vol participar des de la seva experiència i ha proposat generar un espai amb continguts per als infants on puguin participar tant com el que més amb les seves ganes, saviesa i desitjos, temps… en l'espai del Tinto sense que els "grans" els mengem el terreny sinó que compartim totes i tots en major igualtat durant aquests cinc dies de juliol.

Per poder participar-hi, proposar o estar al dia dels passos que anem donant solament has d'inscriure't en la llista del Tinto de Verano: http://llistes.node50.org/cgi-bin/mailman/listinfo/tintodeverano

Per poder enviar missatges: tintodeverano@llestes.node50.org

Enllaç per veure programa, subscripcions, etc. http://www.node50.org/tintodeverano/1.htm

EN RESPOSTA A LES AGRESSIONS FEIXISTES A CASTELLAR DEL VALLÈS

El problema persisteix, les solucions no arriben

Plataforma Antifeixista de Sabadell

La ciutat de Castellar del Vallès torna a ser notícia últimament a causa de la violència feixista i racista; les víctimes, immigrants i joves compromesos políticament, els agressors, joves neonazis emparats i protegits per la llei.

Els joves neonazis (coneguts per múltiples agressions) ja van ser detinguts en altres ocasions per raons similars, però avui dia encara caminen pels carrers de la ciutat i de la comarca, sense seguiment ni criminalització.

Des de la Plataforma Antifeixista de Sabadell preguntem: Quantes víctimes més hi ha d'haver per tancar a la presó aquests grups feixistes?

Sabadell, Castellar del Vallès, Sentmenat, Cerdanyola del Vallès, etc. són ciutats atacades per aquests grups feixistes que entenen la violència i la intolerància com a única forma de viure i que agredeixen i amenacen qualsevol persona diferent a ells.

N'estem farts que les institucions, el poder judicial, els cossos policials, etc. no actuïn per posar fre al brot de violència feixista, aquests, els polítics, que avui encara continuen negant el problema del feixisme, els polítics i jutges que deixen lliures els neonazis, amagant-se sota aquella llei feta per ells.

Exigim que les forces polítiques es posicionin i es declarin clarament antifeixistes, i que es comencin a formar iniciatives socials, polítiques i judicials per assessorar les víctimes, donar suport i ajudar a denunciar.

En l'últim cas, un jove estudiant immigrant que rebia amenaces i agressions al seu institut, l'Ajuntament, en lloc de criminalitzar els neonazis, ha enviat l'immigrant al seu país d'origen i ha deixat la mare i els germans sense ell. Un gran exemple de la motivació per eradicar el problema dels polítics...

Ens hem de remuntar al setembre del 2003 quan un centenar de neonazis van boicotejar un concert emmarcat dins les festes del poble, sota la mirada de la Guàrdia Civil, la qual no va impedir en cap moment la presència dels feixistes i, com altres vegades, va carregar, reprimint els joves i veïns del concert.

Castellar del Vallès està plagat de simbologia feixista, els carrers són dominats per ells i les forces de seguretat de l'Estat espanyol (per nosaltres de repressió) no fan res per impedir-ho, ni ells, ni els jutges ni els polítics!

A Sabadell, el feixisme és un problema existent, tant al carrer com a les institucions, per això des d'aquí ens solidaritzem amb l'Assemblea de Joves de Castellar del Vallès per dibuixar un mateix camí de lluita per acabar amb el feixisme i el racisme de tots els àmbits, des de les assemblees, des del carrer, organitzant una resposta coordinada, cridant ben fort que ja n'hi ha prou!

Denunciem les irregularitats judicials que es duen a terme en casos de feixisme i racisme.

Exigim persecucions i detencions de tots els grups feixistes.

Lamentem que els cossos policials de l'Estat actuïn en funció dels seus propis interessos i deixin impune el neonazisme, reprimint els moviments juvenils i socials que s'hi manifesten en contra.

Per acabar, donem tot el nostre suport a l'Assemblea de Joves de Castellar del Vallès perquè segueixi endavant amb la lluita contra la ignorància i, per suposat, a les últimes víctimes de la intolerància.

Sabadell i Castellar del Vallès, ciutats antifeixistes!

Feixistes, nazis, jutges i policies... que ens deixin en pau!

Fa un any de l'assassinat del Pep Isanta

Col·lectiu editor del web Berguedà Llibertari

Dissabte 27 de maig va fer un any de l'assassinat de l'amic i company Pep Isanta durant el concert de divendres de Patum de l'any passat.

Des de l'inici de les agressions fins a l'assassinat del Pep van passar tres quarts d'hora, però els Mossos d'Esquadra, tot i ser advertits del perill fins a mitja hora abans de l'assassinat, es van desinhibir totalment i "estranyament" de les seves obligacions i funcions a l'espai públic on es desenvolupava el concert i els seus voltants.

Els organitzadors del concert tampoc vam estar a l'altura de les circumstàncies en no disposar d'un servei d'ordre propi i al marge de les forces d'ordre públic que, com sabem, estan per garantir l'injust ordre establert i no pas per evitar assassinats, i menys de joves rebels.

Dies més tard, Montserrat Tura posava el colofó a l'assassinat, insultant els amics del Pep i el propi Pep des del Parlament de Catalunya. Els polítics locals (Camps, Xoy i la resta) amb el seu silenci segellaven la complicitat amb la nostra odiada consellera.

També algunes berguedanes es van cobrir de glòria amb les seves conspiracions, mentides i accions, com per exemple la família tenebres. També mitjans de comunicació com Regió7 han tingut una actuació deplorable, com fa uns dies a la seva editorial en què insinuaven obertament, però sense aportar-ne cap dada, que sobre el crim de Patum hi havia un afer de drogues no aclarit (si saben res que nosaltres no sabem que vagin a declarar als seus amics Mossos d'Esquadra o a la justícia); vergonyós.

Els Mossos de la Tura segueixen amb la seva política de rentada d'imatge pública, detenint els "Catonyo" -just ara, no abans ni després- per intentar construir-se una imatge de policia democràtica i efectiva i mirar de combatre el record del que realment va passar aquella nit i que tots tenim gravat al cap. Intentant fer oblidar els seus constants abusos d'autoritat i la seva "estranya" desaparició aquella nit (potser ja anava bé que hi hagués aquella estranya agressió a la zona de barraques?).

Ara la "justícia" (institució) està desenvolupant la continuació de la farsa. El primer acte (el judici de menors ha acabat). No crèiem en les presons i seguim sense creure-hi. I en aquesta farsa hi ha papers d'allò més destriables com l'advocat de l'acusació popular de l'Ajuntament de Berga, que paguem totes -senyor Jufresa- per ordres del consistori, l'única feina que està desenvolupant és treballar per tal de deslliurar de qualsevol responsabilitat l'administració. I en la mateixa línia, l'Hotel Ciutat de Berga posa traves a la tasca dels advocats de la família Isanta, facilitant la dels advocats de l'Ajuntament de Berga, no facilitant -si no és per ordre judicial- el llistat de trucades que es van fer des de l'Hotel i que posarien de relleu que els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana van ser avisats amb prou temps per evitar l'assassinat i que per tant van ometre la seva obligació d'auxili. A sobre l'hotel es mostra prepotent i amenaça els mitjans que han informat de la seva actitud, com ha estat el cas de la publicació "El Pèsol Negre". Però la veritat no es tapa amb amenaces. Ni un pam de net.

Tots els poders polítics, econòmics i coercitius es tapen les vergonyes els uns als altres.

Pep: que la terra et sigui lleu, company.

Cinquanta-nou detinguts en l'ocupació simbòlica de les obres d'un Centre d'Internament d'Estrangers a Barcelona

La policia va detenir fins i tot els advocats i els periodistes que cobrien l'acció

Detinguts per demanar llibertat de moviments

Text: Col·lectiu Catalunya; **fotos:** http://theplatform.nuevaradio.org/

La mobilització per exigir llibertat de moviments va acabar mostrant la caramés fosca del sistema que patim.

Durant el cap de setmana del 23 al 25 juny, es va celebrar a Barcelona la II Caravana Europea per la Llibertat de Moviment, espai de confluència de diversos col·lectius i xarxes europees que denuncien la criminalització i il·legalització de les persones migrants a Europa. És en el marc d'aquesta campanya que es va realitzar una acció de protesta dissabte 24 de juny al matí que consistí en l'ocupació pacífica del que serà el nou Centre d'Internament d'Estrangers que s'està construint a la Zona Franca de Barcelona.

L'acció en sí, va consistir en l'entrada al recinte i el desplegament de pancartes de protesta, i en el desmuntatge (que no trencament) del centre; i es va desenvolupar de forma absolutament pacífica. Els manifestants denuncien que, quan l'acció estava acabant i després d'haver negociat una sortida, la policia agredí a participants en l'acció, advocats i periodistes, detenint-los finalment a tots –inclosos periodistes del setmanari "Directa" que es trobaven realitzant la seva feina. Un total de 59 persones de diverses nacionalitats.

La Caravana Europea per la Llibertat de Moviment denuncià també tracte vexatori amb tots els presents: foren emmanillats i obligats a romandre dempeus i al sol durant més de dues hores a les portes del nou Centre d'Internament.

Paradoxalment, els detinguts foren traslladats a la comissaria de La Verneda (el Centre d'Internament actiu actualment). Aquests denunciaren que novament foren obligats a romandre durant hores de peu i al sol fins que foren distribuïts a les cel·les, i que durant aquestes hores i en hores posteriors no se'ls va donar ni aigua ni menjar. Posteriorment foren introduïts a les cel·les dels soterranis del Centre d'Internament, on, segons els detinguts, la manca de ventilació i la calor eren extremes i hi hagueren de passar les nits fins dilluns en grups a cel·les amb una capacitat de només dues persones, amb només dos matalasos per poder descansar, i amb aigua i aliments insuficients. En un primer comunicat de premsa la Caravana per la Llibertat de Moviment denuncia que el tracte rebut i les condicions absolutament indignes en que es troben actualment els detinguts no són casuals sinó que semblarien respondre a una actitud d'ensenyament per part de la policia causada per l'entrada dels participants en les seves pròpies dependències de la Zona Franca.

De fet, en un segon comunicat, la Caravana per la Llibertat de Moviment denuncià que malgrat la recomanació del jutge en favor d'una posada en llibertat el mateix dia diumenge 25 la policia va decidir no posar-los en llibertat fins després que passessin a declarar davant del jutge, cap a dilluns al matí. És per això que la Caravana convocà diverses concentracions davant del CIE de la Verneda i també davant dels jutjats d'Arc de Triomf de Barcelona el dilluns 26, on en el moment de tancar aquesta edició estan sortint alguns detinguts a mesura que van declarant davant del jutge, amb càrrecs.

Els organitzadors de la Caravana denuncien que els advocats que foren detinguts es trobaven en tot moment fora del recinte, dialogant amb el cap de l'operatiu policíac i desenvolupant la seva feina de vetllar pels drets de les persones presents. Un cop començaren les detencions, segons aquestes fonts, els advocats reiteraren el seu paper mostrant les seves acreditacions i tot i amb això, foren detinguts i tractats com la resta dels detinguts. D'igual manera haurien estat tractats i detinguts dos periodistes que es trobaven realitzant la seva feina de cobertura mediàtica, i que varen ser posades en llibertat dissabte al vespre. Davant d'aquests fets el mateix Col·legi d'Advocats ha iniciat comunicacions amb la comissaria de policia per demanar explicacions i ha manifestat la seva preocupació per la gravetat dels fets. Davant d'aquests fets, un grup d'advocats del mateix Col·legi també hauria decidit iniciar una querella criminal per detenció il·legal.

Tot i que evidentment una sotragada tant forta no podia deixar d'afectar el programa d'actes planejat pel cap de setmana, el dissabte a la tarda es celebrà a Barcelona la manifestació unitària contra la repressió contra la immigració, que es tornà una manifestació per la llibertat dels 59 detinguts en l'acció del matí i que aplegà centenars de persones.

Enrica Rico, advocada italiana que participa a la Lliga Europea per la Llibertat de Moviments dels Emigrants, en declaracions al diari "El Periódico" de Catalunya, afirma que "som només persones que donem suport als immigrants i que estem en ONG's i sindicats", negant totalment la versió policíaca que la presència d'italians tingui relació amb diverses accions violentes que han anat passant en els últims temps. De fet, Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau, sortí també en defensa dels detinguts i denuncià en declaracions al mateix diari citat "la voluntat policial de tergiversar les coses. (...) No és certa la relació dels detinguts amb actuacions criminals i demanem responsabilitat informativa en aquest cas". Oliveres i Rico es refereixen a la nota de premsa que el Cos Nacional de Policia emeté dissabte 24 on afirmava que els detinguts tenien "estètica okupa i tall anarquista i radical, possiblement lligats a grups antisistema, simpatitzans d'alguns detinguts en operacions policíaques anteriors per la col·locació d'artefactes explosius". Una nota de premsa que recordaria els millors temps de la Garcia Valdecasas.

La segona edició de la Caravana per la Llibertat de Moviment respon afirmant que el grup de militants detinguts està format per persones de diverses organitzacions i xarxes socials de diverses ciutats espanyoles i europees que porten anys treballant pacíficament en defensa dels drets de les persones migrants, la llibertat de moviment a Europa i denunciant les polítiques de criminalització i il·legalització dels immigrants que tenen com a símbol els Centres d'Internament d'Estrangers.

Diverses organitzacions i institucions han expressat la seva solidaritat i suport, destacant per exemple les desenes d'entitats i organitzacions participants a l'Assemblea de Moviments Socials, reunida després del Segon Fòrum Social de les Migracions a Rivas (Madrid), el passat 24 del juny.

Revetlla d'habeas corpus (fragment)

David Fernàndez (redaccio@setmanaridirecta.info)

Tot començà amb un atac de testosterona policial d'en Ramon, cap de la Unitat d'Intervenció Policial. La policia arriba tard, malament i improvisada a l'acció de protesta pacífica contra el CIE en construcció de la Zona Franca. Des de la Jonquera arriben els efectius de la policia espanyola, des de Manresa els Mossos d'Esquadra. Els primers en arribar han estat dos membres de la policia canina, acompanyats dels respectius gossos.

En un atac nerviós i rabiüt, acabat de llevar, en Ramon ordena detenir fins a l'apuntador ("Ens entren a casa i ens adonem una hora després" deu pensar). Primer els activistes. Els advocats protesten. I enfilen la gloriosa drecera de la detenció. Els periodistes intenten informar. I també acaben detinguts. Paradoxes policials, tots són traslladats als calabossos de la Verneda: del futur a l'actual Centre d'Internament. Dos dels detinguts han de guiar el cotxe patrulla dels Mossos, que s'ha perdut pels carrers de La Mina.

La fugida endavant continua. Apareixen els vells coneguts Grup 6 de la Brigada Provincial d'Informació, que instruiran els atestats encapçalats per un Jordi eufòric que tornarà a demostrar que coneix la vida quotidiana dels militants amb pèls i senyals. Mentrestant, la Vanessa, flamant cap de premsa, o algun dels seus adlàters en pràctiques de guerra informativa, s'omple de glòria amb un fax per a l'antologia del disbarat policial: "assalt", "violència", "no s'han emprat armes de foc per responsabilitat", "amics dels anarquistes que col·loquen bombes a Barcelona". Comunicat paradoxal que parla de 59 okupes detinguts per danys, mentre dues línies més avall destaca que "els danys no són ressenyables". (...)

Els advocats detinguts són ben rebuts a la Verneda: "ni abogados ni pollas". I dos cops de propina. El comissari afirma als nous advocats personats que l'endemà sortiran en llibertat. A les 16.30 h, s'interposen quatre habeas corpus, inicialment pels advocats, un periodista de Directa i una becària de l'OSPDH de la UB. La rebuda als jutjats és simptomàtica: "sou els okupes que veniu a posar els habeas corpus? Ja ens ha avisat la policia". Feia tan sols mitja hora que s'havia pres la decisió. El control social en l'era dels mòbils. (...)

SOCIAL

Malgrat la manipulació mediàtica constant i cada cop més intensa, l'okupació continua sent una alternativa vàlida a l'actual dominació

Les multinacionals ens dicten la vida. Reprimeixen aquí i assassinen allà

BALA PERDUDA

Futbol i nacions

Adolfo Montoliu (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

Aqui ens agrada el futbol, la celebració del Mundial ens ha deixat un regust agredolç; en part, contents d'haver gaudit d'alguns -pocs- partits amb joc brillant i amb futbolistes entestats en refutar aquells que neguen cap mena de valor estètic a un canvi de ritme sobtat o a un xut inspirat. No fa de bon alternatiu proclamar l'amor per aquest esport, però després de patir suposades manifestacions artístiques que han tingut lloc en, posem per cas, una casa okupada, em considero legitimat per perdre el temps, de tant en tant, gaudint d'un bon partit.

Una altra cosa és, i aquí tenim l'altra cara de la moneda, el bombardeig mediàtic que hem sofert a conseqüència del Mundial. Els diaris, les ràdios i les televisions ens han inundat d'imatges, d'opinions, de polèmiques i de tota espècie de foteses, en un desplegament tan exagerat com injustificat. O potser no. Perquè la proliferació balompèdica ha estat utilitzada per col·locar-nos un groller missatge nacionalista: tot un país darrere de la seva selecció. Un no s'acabava de creure que periodistes que, setmanes enrere, semblaven professionals seriosos i amb certa aparença d'objectivitat, es deixessin encomanar per l'onada de patrioterisme barat i bastant malintencionat. En aquest aspecte, no hi ha hagut diferències entre els grups mediàtics habitualment enfrontats. Es més, de vegades hom podia assistir a una competició per veure qui era capaç d'anar més lluny en el suport irracional, acrític i desvergonyit a la selecció i a la raça espanyola. Francament, l'espectacle podia haver estat hilarant si no fos per la temor (quasi diria que atàvica) que alguns manifestem davant les concentracions de banderes i d'himnes nacionals. I sort encara que en el cas espanyol, aquest se cenyeix a un certament ridícul "lo, lo, lo-lo, lo-lo-lo...".

En aquestes circumstàncies, no serveix de gaire consol observar que els periodistes i polítics de la resta de països participants se sumin a aquesta exaltació dels valors patris.

En tot cas, això ens hauria de servir per mantenir-se alerta davant del perill del nacionalisme, quan aquest és utilitzat no només per enfrontar els pobles, sinó per amagar les misèries d'aquells que fan onejar les banderes.

Per què una campanya sobre Repsol?

Campanya Qui deu a Qui?

Les activitats de Repsol YPF generen greus impactes socials i ambientals, contínuament denunciats per les poblacions afectades, però poc escoltats a l'Estat espanyol. Repsol YPF és una de les empreses petroleres més grans del món, opera en 32 països i el 2005 va obtenir un benefici net de 3.120 milions d'euros. Els seus principals accionistes són "la Caixa" i el Chase Manhattan Bank. Actuacions com les de Repsol YPF i altres empreses transnacionals espanyoles que operen als països del sud generen deutes ecològics i socials que ningú assumeix.

El nostre objectiu és evidenciar la veritable "irresponsabilitat social corporativa" de Repsol YPF davant l'opinió pública espanyola, alhora que enllacem les xarxes de resistència a l'Amèrica Llatina i a l'Estat espanyol. Tot això coincidint amb la Junta d'Accionistes de Repsol.

Accionistes i consumidors podem ser una peça clau en aquest procés de denúncia. Volem obrir un espai de debat, reflexió i generació de propostes sobre temes com el deute ecològic i social; les transnacionals i la democràcia; i la crisi del model energètic.

Crisi energètica

Avui el petroli genera milions de dòlars de benefici a empreses com Repsol YPF i constitueix la matriu energètica de la civilització occidental (aproximadament un 80% de l'energia consumida al món té l'origen en els combustibles fòssils). No obstant això, es calcula que ens acostem a un límit físic en la capacitat d'extracció de petroli, que impedirà continuar amb el ritu de creixement econòmic actual.

S'acosta, doncs, una crisi energètica sense precedents, en la qual es multiplicaran els conflictes pels recursos estratègics. En aquesta crisi la responsabilitat, i la clau per trobar solucions, és tant de les institucions, com de les empreses i els consumidors (sobretot els del nord).

Què podem fer davant d'aquesta crisi? Desenvolupar la nostra capacitat d'estalvi energètic, autoorganització i de decreixement del consum.

Per a informació, www.crisisenergetica.org

Empreses transnacionals... i sobirania dels pobles

El volum de les principals petroleres supera econòmicament el de la majoria dels països del planeta. Aquest fet fa que el bast poder econòmic de les grans transnacionals es converteixi en poder polític.

Les transnacionals i molt especialment les petroleres incideixen en els afers polítics públics, sobretot els geopolítics, però també els legislatius i judicials, sense estar legitimades per fer-ho i lluny de la consciència pública.

Deute ecològic i social

Empreses del sector energètic com Repsol YPF ocasionen constantment greus impactes socials i ambientals (tant a països del sud com del nord). Són causants, entre d'altres, de nombrosos vessaments de cru al sòl, emissions il·legals de gasos, eliminació i/o degradació dels territoris i pobles indígenes (on estan ubicats la majoria dels seus punts d'extracció i explotació) i accidents laborals on realitzen les activitats empresarials.

També són uns dels principals actors contaminants de l'atmosfera i generadors del canvi climàtic, com a conseqüència de l'emissió de gasos que comporten les seves pràctiques empresarials i el consum dels productes que comercialitzen.

Però mentre els estats del nord i les institucions internacionals no reconeixen les responsabilitats del deute ecològic i social d'empreses com Repsol YPF, sí que obliguen els països del sud a pagar el deute extern que asfixia les seves societats.

Més informació:
www.quiendebeaquien.org

Acció de 'Ripsol mata' a la Borsa de Barcelona

Les accions de Repsol YPF poden matar. El 13 de juny, va tenir lloc l'acció d'una vintena de persones davant de la Borsa de Barcelona per protestar per les injustícies que genera l'activitat de Repsol YPF arreu del món a l'hora d'explotar, distribuir i vendre el petroli i el gas. En l'acció hi havia una vintena de persones amb pancartes i es va empaperar la Borsa amb la presència mínima de la policia, ja que la premsa hi era present. Aquesta acció està dins de la Campanya Internacional Contra Junta d'Afectats Ripsol 2006.

Aquesta acció era una de les accions prèvies a les mobilitzacions de Madrid del 17 de juny per anar a les portes d'on se celebrava la Junta d'Accionistes i per cridar ben fort que "Repsol mata".

Si voleu saber-ne més, mireu http://repsolmata.info

La nova Llei del Deute Extern no satisfà les ONG catalanes

El passat 7 de juny, la campanya "Qui deu a Qui?" va denunciar la falta d'avenços per millorar la Llei del Deute Extern a diverses ciutats de l'Estat espanyol. A Barcelona l'acte es va realitzar a la plaça de Sant Jaume de Barcelona, amb una roda de premsa en la que es va donar un "suspès" a l'actual text de la Llei.

El 22 de juny, el Congrés dels Diputats tenia previst votar aquesta Llei, l'anomenada Ponència sobre la Llei Reguladora de la Gestió del Deute Extern, una normativa que marcarà les línies directrius per abordar i cancel·lar el deute extern que diversos països tenen amb l'Estat espanyol. Tot i així, el text previst per a la votació podria millorar-se en aspectes com la transparència i la participació.

A grans trets, l'actual text de la Llei:

- No regula adequadament la participació de la societat civil del sud en la definició de polítiques de deute.

- No aclareix satisfactòriament la vinculació de la gestió del deute amb la política de cooperació espanyola.

- No existeix una clara voluntat de transparència.

- Tampoc es diu quins aspectes dels mecanismes generadors de nou deute es regularan amb aquesta Llei, de manera que no s'obliga el govern a garantir que amb diners públics no s'està donant suport a projectes amb impactes negatius sobre la població, el medi ambient i/o les economies locals del sud.

- No es fa esment a la corresponsabilitat dels països del Nord en la generació de nou deute. Així com tampoc s'estableixen mecanismes d'avaluació i/o auditoria de la generació del deute.

- Tampoc existeix un compromís ferm per cancel·lar tot el deute dels països que es contemplen en la Llei, ni existeix un compromís per no comptabilitzar les cancel·lacions de deute com a ajuda oficial al desenvolupament.

Sants demana que s'arxivi la demanda contra Can Vies

Centre Social Autogestionat Can Vies

Un miler de persones van participar el passat 10 de juny en la manifestació convocada per Can Vies per exigir l'aturada de la demanda que TMB ha interposat contra el centre social okupat del barri de Sants de Barcelona.

El passat divendres 12 de maig, dos dies després del nostre 9è aniversari, ens va arribar la demanda de "judici verbal de desnonament per precari". La part demandant és FMB (Ferrocarrils Metropolitans de Barcelona), de la qual l'Ajuntament de Barcelona n'és l'accionista majoritari. Així, és l'Ajuntament qui volia portar Can Vies a judici el passat 14 de juny. Can Vies ja havia tingut una denúncia, que va ser arxivada el 1998, i ara és la pressió urbanística, la pressió dels diners, la que fa que l'Ajuntament ens vulgui fer fora. L'excusa és evident, reformar l'entorn del calaix de les vies i maquillar el desastre de l'AVE.

Com ja sabeu, Can Vies és un espai referent per al jovent del barri i el conjunt de veïns i veïnes de Sants. Portem nou anys construint un projecte col·lectiu sense subvencions ni tuteles, demostrant que sabem autoorganitzar-nos i crear alternatives reals i, a dia d'avui, són pocs al barri els que no ens coneixen: hem treballat junts pel soterrament, ens hem manifestat contra l'Europa del capital, hem fet una cervesa a les festes del barri, hem vist una pel·lícula a la cafeta, o hem llegit un llibre presentat a la capella. Però l'edifici de Can Vies ja era un espai col·lectiu abans de ser abandonat. Era aquí on es reunien els i les treballadores del metro de Barcelona, on s'organitzaven per lluitar pels seus drets i ara segueix acollint assemblees, reunions i compromisos.

L'Ajuntament ens vol fer fora perquè diem les coses pel seu nom, perquè el seu model de participació està obsolet i perquè no ens perdonen que el nostre centre social autogestionat estigui farcit de vida, mentre a la casa del mig hi surten teranyines. I encara volen tornar a ensopegar amb la mateixa pedra: el Districte, després de desmantellar l'associacionisme juvenil al barri i quan més joves que mai practiquem l'autoorganització, ens nega la nostra existència. I a més a més ens volen fer fora els mateixos que es pleguen de braços mentre pugen hipoteques i lloguers i ens obliguen a marxar fora del barri a la recerca de l'habitatge... digne?

L'Ajuntament ens vol fer invisibles. Invisibles com van fer al setembre del 2002 amb el Tajo (l'actual solar de davant de Proa, c/ Gavà, 42) o com van fer a l'agost del 2004 amb l'Hamsa (actual macrosolar entre el Districte i l'Espanya Industrial). Invisibles, com volen fer amb els immigrants, els patinadors, els artistes gràfics, les prostitutes o els veïns emprenyats amb la falta d'espais verds; ens volen fer invisibles com a tot brot de resistència.

La marxa, que va sortir de la plaça de Sants a les 7 de la tarda en direcció al Districte, estava encapçalada per una pancarta en què es podia llegir "Aturem la demanda, Can Vies és del barri". Darrere la pancarta hi havia representants de diferents col·lectius que donen suport a la campanya: Centre Social de Sants, Papers per a Tothom, la Plataforma pel Soterrament de les Vies i CGT, entre d'altres. Abans de sortir de la plaça, els Bastoners de Sants van ballar a ritme de gralla i membres de Castellers de Sants van fer un pilar i van desplegar una banderola que exigia l'aturada del procés de desallotjament.

La manifestació va tenir un clar caràcter reivindicatiu, transcorrent de forma molt animada. Es van fer un parell d'aturades per desplegar pancartes. La de Creu Coberta amb Sant Roc demanava "Aturem la demanda, Can Vies és del barri". A la plaça d'Espanya, s'han desplegat dues macropancartes amb els lemes: "+ Centres Socials, - Centres Com_rcials", "Can Vies es queda" a una de les grues del futur Centre Comercial Les Arenes.

Els col·lectius convocants a la manifestació van posar molt d'èmfasi a subratllar el caràcter reivindicatiu i de barri de la manifestació. Es van corejar diversos lemes de suport al centre social i en contra de la política urbanística de les administracions: "Contra l'especulació, okupació, "Les immobiliàries destrossen els barris" i "Districte, tu tries pisos de luxe; nosaltres, Can Vies!"

En el moment culminant de la manifestació es van produir quan els manifestants van arribar a Can Vies procedents de la plaça de Sants, on els Diables de Sants i els Bastoners van oferir el millor del seu repertori. Finalment, membres del centre social i dels col·lectius que donen suport a Can Vies van agrair a tothom l'assistència a la manifestació i van encoratjar el públic a seguir participant en les mobilitzacions per aturar la demanda. Una gran traca va posar punt i final a la primera gran mobilització en defensa de l'emblemàtic centre social, okupat el 1997 i que va complir 9 primaveres el passat mes de maig.

Més informació: www.barrisants.org
Centre Social Autogestionat Can Vies
Correu electrònic: canvies@mixmail.com
Adreça: C/ Jocs Florals, 40-42, Sants, Barcelona

Suspès el judici del KORK III

El dilluns 22 de maig hi havia convocada una concentració davant dels jutjats a la rambla de Terrassa per donar suport a les 25 persones que van ser detingudes durant el desallotjament del Centre Social Okupat KORK III produït el 17 de juny de 1999 (vegeu-ne informació en anteriors números del "Catalunya") i que havien de ser jutjades aquell dia.

El judici, però, es va suspendre per indefensió ja que molts dels imputats tenen advocats d'ofici i no havien tingut el temps suficient per preparar la seva defensa. El nou judici es va fixar pel mes de febrer del pròxim any.

Desallotjament del CSOA La Drogueria i dos habitatges a Mataró

CSO Drogueria + Contra-Infos

El passat dilluns 12 de juny, a les 6 de la matinada, un exèrcit d'homes freds van entrar als habitatges i al centre social okupat que hi havia a l'illa de Can Cruzate que estava afectada pel PEMU 6 (Pla Especial de Millora Urbanística), un pla molt polèmic per l'alt valor històric que conté aquesta illa. En un dels immobles hi havia dues persones dormint que es van tancar a la casa quan van adonar-se'n de l'arribada d'un munt de furgones d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra. Un cop els antiavalots van aconseguir entrar-hi, van treure'n els ocupants amb cops de porra i patades mentre estaven asseguts al terra de l'habitació. Després de permetre'ls treure algunes pertinences personals van tancar els tres immobles mentre la gent es concentrava a la zona de la plaça gran mostrant el seu rebuig a l'acció repressiva.

El CSOA La Drogueria i els dos habitatges, Cal Motxo i Can Txepes, han estat desallotjats després de 4 anys d'okupació, on s'han desenvolupat diferents projectes autònoms de contraposició i crítica al sistema capitalista i a les institucions polítiques que el sostenen. El CSOA La Drogueria tenia obert un procés civil on hi havia una ordre de desnonament per al dia 26 de maig, la qual no es va arribar a fer efectiva per falta d'efectius policials, per això el dia 7 de juny la jutgessa va decretar una ordre de desnonament amb data oberta que finalment es va fer efectiva a les 6 del matí.

Amb aquest desallotjament el dret a l'habitatge ens és negat quan se'ns desallotja de casa nostra, il·legalment i amb nocturnitat. El dret d'associació ens és negat quan l'Ajuntament opta per desallotjar i destruir el projecte associatiu que hem desenvolupat durant els últims quatre anys a la Drogueria. El dret a la llibertat d'expressió ens és negat, quan l'Ajuntament envia la Policia Local a que arrenqui els cartells de les diverses activitats que realitzem, just després que nosaltres els haguem penjat.

SALUT I ANARQUISMES

Termes i Tura: el bufó i el tirà

Josep Cara Rincón (Berga)

La primavera de 1999, vaig tenir la mala idea d'assistir a un curs sobre la guerra civil que el patrioter del senyor Josep Maria Solé i Sabaté organitzava al Museu d'Història de Catalunya. Entre les bajanades que vaig sentir, recordo especialment les que va pronunciar el recent guardonat amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes: el senyor Josep Termes. En Termes va dir que la revolució de 1936 va ser producte i obra de "dos-cents anarcobolxevics" que actuaren repartits per Catalunya, controlant el poder. Oblideu-vos, doncs, del triomf obrer el 19 de juliol a Barcelona, de les col·lectivitzacions i les columnes de milicians que s'organitzaren immediatament, etcètera.

Fa poc, la consellera d'interior Montserrat Tura afirmava en alguns mitjans o fulls parroquials que tots els actes d'incivisme, la inseguretat ciutadana, les males olors...; eren obra dels antisistema que nascuts a Catalunya o vinguts d'altres llocs actuaven a casa nostra. Parlava de "dos-cents antisistema" dolentíssims i identificats. Un cop descartat que es tractés dels mateixos del 36 i fetes les conyes pertinents, vaig pensar què hi ha darrere d'aquestes afirmacions tan grolleres. D'una banda, hi ha la típica utilització de conceptes ambigus que ho resolen tot i que serveixen per estigmatitzar: "anarcobolxevics", "antisistema", "incontrolats" o "els violents"... Conceptes que serveixen per justificar repressions, pèrdues de llibertats i tot tipus d'agressions davant la mateixa societat que les pateix. Això ho fa servir la Tura com ho faria qualsevol en el seu lloc i ho diu a través dels seus portaveus acrítics els falsos periodistes.

I en Termes que hi pinta en tot plegat?, doncs fa el paper del fals intel·lectual, que com bé ens recorda en Bernat Muniesa, és aquell que fa de simple bufó del poder. Un paper tan necessari com el del conseller d'Interior per a un sistema autoritari. Dic això per tornar a reivindicar una història viva i combativa, ja que la resta són cròniques escrites per bufons. La "memòria històrica" que m'interessa no passa ni pel "memorial democràtic" ni pel frau d'en Huerga a la pel·lícula "Salvador" mentre en Jean Marc Rouillan segueix empresonat per mantenir-se fidel a unes idees, ni per llibres com el "Che Català". La història que ens cal passa per iniciatives com les de l'Assemblea de Joves de Lleida retirant els símbols franquistes de la seva. I és que si deixem que ens facin la nostra història estem venuts. Salut i anarquia!

OPINIÓ:

El gran circ republicà

Tino Faussone

Enguany se celebra el 75è aniversari de la proclamació de la Segona República i el 70è aniversari de l'inici de la Guerra Civil, dos fets que van marcar i condicionar profundament la història del nostre país i la vida personal dels seus habitants. En aquestes dates també hem vist tot de celebracions i commemoracions oficials de partits i governs, en un to bastant institucional.

Més benintencionades, populars i sentides han estat les manifestacions i els actes de record i d'homenatge a la República, i als i les republicanes que s'han fet des de fora de les institucions. Petites manifestacions una mica per tot arreu, algunes banderes tricolor penjades en alguns balcons, discrets i emotius actes d'homenatge, etc. Poc encara, no gaire cosa, massa poc sobretot si ho comparem amb les manifestacions tan massives que hi ha hagut en aquest país durant els últims cinc anys, però que marquen un punt d'inflexió: el tema ha deixat de ser tabú. Ja no es poden presentar seriosament els combatents republicans com aquella colla de menjacapellans, perquè igual que hi van haver excessos de descontrolats, també hi va haver gent com en Joan Peiró, per posar només un exemple, el millor que tenim. I etcètera. S'ha perdut aquella por de la transició i ara la gent ja comença a dir les coses pel seu nom.

Però el que és indignant és que institucions, partits i governs presentin l'homenatge a aquell període com el de la defensa de les llibertats democràtiques i de les millores legislatives progressistes d'un país, i en canvi s'obviï l'aspecte revolucionari que aquell període va comportar. Quan les institucions i els partits vénen a dir que dins l'actual període de la nostra història s'han dut a terme la majoria de les demandes que es demanaven durant aquell període, potser tenen raó en l'aspecte formal, però no en el més profund de tenir un règim socialment just i equitatiu. Traduït d'una manera més planera: estic convençut que els homes i les dones que van combatre als fronts en les milícies i l'Exèrcit Popular no ho van fer per tenir una merda com la que tenim ara. Així de clar.

Finalitzo amb un exemple molt gràfic: és indignant que la UGT aixequi la bandera republicana aquest 14 d'abril des dels seus locals de les Rambles de Barcelona. La vergonya del seu comportament a l'ERO de Seat no podrà ser tapada per cap bandera, per molt tricolor que aquesta sigui i per molt de carinyo que la gent li tingui.

Trobada 'Les Dones Sabem Fer i Fem Saber'

Col·lectiu Catalunya

Aquest any 2006 fa 30 anys que el moviment feminista a Catalunya va expressar de forma col·lectiva i pública la seva voluntat política de canviar el món. També en fa 10 de la celebració de les jornades "20 anys de Feminisme a Catalunya".

Per aquest motiu els dies 2, 3, i 4 de juny va tenir lloc a Barcelona la trobada "Les Dones Sabem Fer i Fem Saber", jornades convocades per la Xarxa Feminista de Catalunya (www.xarxafeminista.org) per fer palesa la força i la capacitat transformadora que tenen les relacions i les pràctiques polítiques de les dones per mostrar la història del feminisme a casa nostra i el seu compromís amb la no violència i la sostenibilitat de la vida. Després de 30 anys de moviment feminista a Catalunya, es volia fer ben visible el camí que han recorregut i desitgen construir, entre totes, noves pràctiques i elaborar noves idees per repensar i transformar el món.

Sota el lema "Les Dones Sabem Fer i Fem saber", les jornades, que es van desenvolupar al Campus de les Llars Mundet, al passeig de la Vall d'Hebron de Barcelona, van ser un espai per viure i intercanviar experiències i coneixements que posin de manifest les pràctiques i relacions feministes. Dins les jornades van tenir cabuda temes tan diversos com: sostenibilitat, treballs, salut, migració, política de les dones, lesbianisme, cura, diversitat, llibertat, creativitat, sentiments, art i literatura, noves tecnologies, violència contra les dones, coeducació, ciència, reivindicació, autoritat, memòria, pensament, futur...

Les jornades estaven convocades per la Xarxa Feminista de Catalunya.

Eixos

La trobada va girar al voltant de 3 grans eixos:

- Genealogia en femení. Història, memòria, relació i transformació. Un eix per reconèixer i reflexionar sobre el passat com a un element central que explica el nostre avui. En un extrem de l'eix hi havia el reconeixement del passat, la memòria i les aportacions de les dones en tots els camps. I a l'altre extrem, la diversitat, la interculturalitat, la diferència i la pluralitat i totes les pràctiques de relació noves i creatives, que ja estem vivim a molts indrets i que volem estendre i compartir.

- Violència i llibertat. La violència contra les dones atempta contra el principi de la llibertat femenina; per això "violència" i "llibertat" eren els dos extrems d'aquest eix. Entre les situacions de les dones víctimes de la violència i les de les dones subjectes de la llibertat, es van tractar tota una sèrie de temes i aspectes que, d'alguna manera, s'ordenen en una seqüència gradual des de l'anàlisi i la denúncia dels diferents tipus de violència fins a l'esperança i vivència de la llibertat femenina, passant per les diverses discriminacions, les lleis, els recursos, l'autonomia, l'emancipació, l'alliberament...

- Sostenibilitat. Per sostenibilitat s'entén la relació harmònica entre humanitat i natura; i entre nosaltres, humanes i humans, i fa referència no solament a la possibilitat de fer continuar la vida, sinó també que tingui una bona qualitat. La sostenibilitat afegeix valor a la vida, i les dones, amb el seu esforç, han estat i són les principals garants d'aquest valor.

Per a informació sobre la trobada, resultats, textos, adhesions, fotografies...:
http://www.xarxafeminista.org/trobada2006/index1.htm
http://www.xarxafeminista.org/trobada2006/

Un total de 42 organitzacions exigeixen que la religió surti fora de l'escola i denunciaran la LOE

Col·lectiu Catalunya

La plataforma "Per una escola laica: religió fora de l'escola", formada per 42 organitzacions de tot l'Estat espanyol, segueix exigint que aquesta assignatura s'imparteixi fora de l'horari lectiu obligatori i que no tingui alternativa obligatòria en cap cas, a més d'anunciar que denunciarà la Llei Orgànica de l'Educació en el Tribunal Suprem. En resum, la Plataforma exigeix la derogació dels acords amb el Vaticà, que la religió surti fora del currículum escolar comú, que cap simbologia religiosa tingui presència institucional en els centres escolars i que, amb diners públics, no es pagui l'adoctrinament religiós.

Recurs d'impugnació

La Plataforma té previst comunicar al Tribunal Suprem abans del 4 de juliol, quan es compleixen dos mesos de la publicació de la Llei Orgànica d'Educació, la voluntat d'interposar un recurs d'impugnació de la disposició addicional segona de la llei, que regula l'ensenyament de religió. En el cas de la catòlica, s'ajustarà a l'establert en l'Acord sobre Ensenyament i Assumptes Culturals subscrit entre la Santa Seu i l'Estat espanyol, que és considerat "inconstitucional" per les organitzacions que componen la Plataforma. En cas que no prosperi la demanda, la Plataforma recorreria al Tribunal Constitucional i, arribat el cas, a la jurisdicció europea.

Sembla que no hi hagi manera de fer fora els capellans de l'educació pública. S'hi aferren com paparres.

La Plataforma també acusa les associacions educatives confessionals, com la Confederació Catòlica de Pares d'Alumnes (CONCAPA), de mentir descaradament quan diuen que el 80 per cent de tots els estudiants cursen religió. Un informe del Consell Escolar de l'Estat del curs 2003-2004 deia que són el 49 per cent els que estudien religió en l'escola pública. La gran por de l'Església catòlica i la Conferencia Episcopal és que desaparegui l'alternativa obligatòria a la religió, perquè si això es produís es quedarien sense "clientela" a les aules, sobretot si s'impartís la classe de religió a primera o última hora.

Entre altres organitzacions, donen suport a la campanya CGT, Sindicat d'Estudiants, STES, IU, Federació Estatal de Gais i Lesbianes, SOS Racisme, Los Verdes i l'Asociación Manuel Azaña, a més dels escriptors José Luis Sampedro, Rosa Regàs, Almudena Grandes, Maruja Torres, Lucía Etxebarría i el director de cinema Vicente Aranda.

CGT, 'pel dret a vot de les persones immigrants, per la ciutadania'

La negociació del dret a vot de les persones immigrants que viuen i treballen en el nostre territori propicia l'exclusió en les decisions socials i polítiques d'un percentatge de població significativa, això suposa silenciar la veu de persones que viuen entre nosaltres, que pateixen dia rere dia, amb obligacions i deures, els problemes veïnals i comunitaris.

Aquesta realitat es veu agreujada per la constant persecució i precarització de la població immigrada, vulnerant la protecció plena i efectiva dels drets humans. Durant els darrers anys s'ha aguditzat el procés de deteriorament democràtic, la política migratòria es redueix a la seguretat, i en nom d'aquesta seguretat es retallen cada cop amb més contundència drets i llibertats.

Per tant, en la lluita per la igualtat i la llibertat dels individus, la CGT de Catalunya, se suma a exigir el dret al vot per a les persones immigrants, per exercir-lo o no.

Sí a la Vall Fosca, No a la Vall Morta

Des de la Plataforma Vall Fosca Activa pensen seguir lluitant per un futur sostenible per a la zona, amb treball estables i habitatge per a la gent que hi viu tot l'any.

Col·lectiu Catalunya

La febre especulativa i constructora que ja fa anys que està omplint de ciment la costa catalana, ja fa un temps que es va fixar en la serralada pirinenca com a nou espai on seguir amb el model insostenible, depredador i destructor de la natura, basat en la construcció de segones residències, infraestructures hoteleres, pistes d'esquí i altres elements per seguir engreixant la màfia de la construcció i fomentant un model turístic massificat i antiecològic que està tenint efectes molt negatius pel medi ambient dels Pirineus..

Un grup d'habitants de la Vall de Cabdella, també coneguda com la Vall Fosca, al Pallars Jussà, sensibilitzats amb la manera tan destructiva de com s'estan tractant les valls del Pirineu, s'han organitzat des de fa un parell d'anys com a Plataforma Vall Fosca Activa per defensar la conservació social, cultural i mediambiental de la Vall Fosca, davant les conseqüències irreversibles que tindran per a la vall els plans especulatius que es volen portar a terme, i que ja s'han començat a portar a terme, amb la construcció de nombrosos habitatges, hotels, camps de golf, pistes d'esqui, etc, formant un macrocomplexe turístic que malmetria un dels valors més importants de la Vall Fosca, que és la seva conservació com a una de les poques valls "verges" dels Pirineus, en la qual en aquests moments hi viuen poc més de 700 persones.

Des de la Plataforma, i amb el suport de diversos grups ecologistes i col·lectius socials, defensen que la vall sigui pròspera per poder-hi viure, ara i en el futur, i per tant volen que el sistema econòmic que s'implanti, sigui sostenible i que no hipotequi ni a la vall ni a la gent que hi vivim.

El sistema que es vol imposar és aquell que ja ha destruït d'altres indrets tan propers com la Vall de Boí, la Val d'Aran, la zona nord del Pallars Sobirà i incalculables indrets del Pirineu, seguint el mateix esquema especulatiu i de construcció massificada d'habitatges que s'ha portat a la costa catalana i que l'ha omplert quasi totalment de ciment, a excepció de petits reductes encara verges. Cases i més cases, que al final són unes urbanitzacions Buides, Noves però Mortes, per a gent que es pot permetre tenir més de 2 ó 3 segones residències. Que li és indiferent pagar el que és impagable per a qualsevol de nosaltres, per poder dir que té casa al costat de les pistes d'esquí i del camp de golf. Que no els importa res com han destruït aquell paratge, perquè ell/ella puguin tenir aquella casa. Potser si els va bé, vindran 15 dies l'any!! Això és el que estan fent ara al Pirineu les empreses constructores i els obscurs interessos econòmics d'empresaris i determinats polítics.

Qui s'enriqueix de tot això?

Quatre butxaques que no són de la vall i que, amb l'excusa dels diners, ens pinten que això serà increïble pel progrés de la vall, que hi aniran a viure 200 ó 300 joves. Que el jovent ja no haurà de marxar per trobar feina. Quina feina? Quins sous? Quines condicions de treball? A d'altres zones com l'Alta Ribagorça i la Val d'Aran els sous són escassos i les condicions de treball pèssimes. Qui es podrà pagar un pis de 180.000 _ per poder viure tot l'any? I la pujada de preus, que hi haurà en tots els sectors?

Un altre problema és l'abandonament del sector primari pel sector terciari. No podem deixar de banda la ramaderia que es du a terme a la Vall Fosca. Certament les coses ja no són com abans. Però és molt important per tal de conservar els paratges de la vall. S'ha d'ajudar a aquest sector perquè continuï fent la feina amb més avantatges que ara i reconeixent que ells/elles han creat la imatge de la Vall Fosca. És important que es continuï gaudint d'aquests prats, bancals,... que fixen la gent a la terra i la fan valorar.

Per això diuen NO al macrocomplex...

-que només estirà ocupat en època hivernal.

-que s'ha triat el lloc perquè els altres complexes hotelers veïns ja estan plens.

-que a l'estiu seran edificis pràcticament buits, on quatre vindran a posar la piloteta al forat de golf.

-que no s'interessaran per la gent i la història de la vall, ni per la seva flora i fauna, ni pel valor que té com a Pirineu occidental més meridional, on hi ha espècies endèmiques, on la fauna s'atura perquè allà s'acaba el Pirineu.

Com a plataforma compromesa amb el futur de la Vall Fosca, han expressat públicament la gran preocupació davant tot el complex que es vol dur a terme a la zona d'Espui i Filià i que arrossega a tots els pobles de la vall. Amb un pla urbanístic pels especuladors més carronyaires i sense escrúpols. Amb els permisos dels ajuntaments i dels polítics que els representen. I el govern de la Generalitat, el nou "Tripartit", que és molt progressista i per això deixa a les mans dels promotors que destrossin la Vall Fosca, i que la hipotequin per sempre.

Prendre consciència

Cal prendre consciència que és important preservar el patrimoni cultural, social i mediambiental, per tal que la gent de la vall tingui un futur digne, cal lluitar per conservar, respectar i estudiar altres formes perquè la Vall Fosca vagi endavant d'una manera ordenada i respectuosa amb la gent que hi viu i el seu entorn. Per això, des d'aquesta vall del Pirineu tant amagada i envoltada de muntanyes d'uns 3.000 metres demanen el nostre suport per fer realitat el seu lema: Sí a la Vall Fosca, no a una Vall Morta. En tots aquests mesos han estat moltes les activitats portades a terme. L'última va ser el cap de setmana del 19, 20 i 21 de maig en que es va celebrar una acampada a la Vall Fosca sota el lema ¨Salvem les muntanyes¨. Unes 200 persones es van passar pel terreny d¨acampada proper a la Pobleta de Bellveí, van participar a diverses activitats com xerrades, debats, una caminada popular i un 'tour' immobiliari per conèixer de prop el "Golf Resort Ski" en obres, on es van patir les intimidacions caciquils de famílies de la zona beneficiaries del projecte.

En aquests moments l'empresa FADESA esta construint un gran complex urbanístic hotels i apartament amb 7000 places, amb camp de golf, discoteca, centre comercial i altres instal·lacions, i on també es projecten noves pistes d'esquí per connectar-les amb les de Boí-Taull.

Quan el 90% de les pistes d'esquí del nostre Pirineu son deficitàries i continuen obertes gracies a subvencions públiques, es projecten de noves que son la coartada per seguir empastifant les muntanyes de complexos de totxana amb reclams com boleres, camps de golf, restaurants....Així la taca urbanitzadora s'escampa molt més enllà del litoral arribant a tot el territori, fent pujar enormement els preus i convertint les zones en elitistes.

Des de la Plataforma Vall Fosca Activa pensen seguir lluitant per un futur sostenible per a la zona, amb accés a llocs de treball estables, habitatge per a la gent que hi resideix tot l'any, potenciació de la cultura local i dels valors de l'entorn natural, i el manteniment dels sectors agroramader, agroecològic i industrial vinculats amb un turisme racionalitzat i un urbanisme equilibrat.

L'Assemblea per l'Habitatge Digne, una eina de lluita contra l'especulació

Assemblea per l'Habitatge Digne

L'Assemblea per l'Habitatge Digne està formada per col·lectius i persones de la Zona Nord de Barcelona ciutat. Des de l'Assemblea per l'Habitatge Digne–Prou Especulació! hem organitzar un seguit de xerrades, vídeos, tallers, etc., per tal de donar a conèixer les diferents cares de l'especulació i la violència immobiliària, així com les possibles alternatives i mesures en contra. Totes aquestes activitats s'han englobat dins de les jornades "Habitatge i Realitat. Debat social entorn la situació de l'habitatge", que s'estan desenvolupat des de començaments de març i acaben a finals de maig. Si voleu rebre informació de primera mà de les activitats englobades dins de les jornades, així com d'altres que es puguin dur a terme, us podeu subscriure a la llista de distribució de l'assemblea enviant un correu a habitatgedigne@googlegroups.com. Per trobar la informació completa de les jornades han habilitat una direcció http://nash.upc.es/adhd/ on trobareu el calendari complet amb totes les dates. Per a més informació podeu entrar a http://prouespeculacio.blogspot.com/

Carta de presentació de l'ADHD

Fa temps que diferents persones individuals i lligades a col·lectius de Nou Barris hem xerrat sobre la problemàtica de l'accés a l'habitatge i els preus abusius dels pisos (tant de lloguer com compra) i la repressió i censura que sofreix qualsevol crítica o alternativa a aquesta situació (murals, okupacions, articles,…).

Sempre hem tingut en ment organitzar una campanya per aprofundir en el tema alhora que poder denunciar públicament aquesta situació amb objectius concrets que puguin transformar la realitat.

La nostra proposta és flexible i oberta a les propostes i idees que es vulguin sumar.

Membres

L'Assemblea pel dret a l'habitatge digna la formen: Ecologistes en Acció, Vocalia de la Dona, AV Turó de la Peira, AV Porta, Ass. Rocket Project, Ràdio Línea4 103.9fm, Ara 9 Barris, Assemblea Joves de 9 Barris, Casal Jove de Prosperitat, Casal Jove de la Guineueta, Kasal Jove de Roquetes, Can Masdéu, Pedal a Pinyó, Casal Barri de Prosperitat, Can Basté.

> EL FAR

Poetes en temps de guerra i revolució: 2. León Felipe al Coliseum

Ferran Aisa

La Guerra Civil espanyola va atraure la solidaritat d'artistes, escriptors i poetes d'arreu del món, molts d'ells van passar per Barcelona: Nicolás Guillén, César Vallejo, John Dos Passos, Upton Sinclair, Louis Aragon, Ernest Hemingway, Erwin Piscator, Errol Flyn, Octavio Paz, Pablo Neruda, George Orwell... El 30 d'octubre de 1936 es va celebrar al Gran Price el "Gran Míting d'Intel·lectuals Antifeixistes", amb la participació de Tristan Tzara, Charles Vildrac, Ylya Ehrenburg, Jaume Miravitlles, Félix Martí Ibáñez, Àngel Estivill, Maria Teresa León i Rafael Alberti. El poeta de Cadis va tancar l'acte llegint els poemes "Radio Sevilla" (sàtira a Queipo de Llano) i el poema "Defensa de Madrid-Defensa de Catalunya". Alberti recità: "Madrid corazón de España, / late con pulso de fiebre, / si ayer la sangre le hervía, / hoy con más calor le hierve..." Els fets del 19 i el 20 de juliol havien canviat la realitat política i social de Catalunya, iniciant-se, aleshores, un procés revolucionari. La revolució també va arribar a la cultura: pintors, músics, escriptors i poetes es van posar al servei de la causa popular. L'escriptor anglès Arthur Lehning, que també va visitar Barcelona, manifestà que amb la revolució reneix la poesia i omple els seus murs de llibertat. Els poemes de guerra i revolució exalten l'èpica de la batalla tant a les barricades com a les trinxeres; i lloen les gestes, els màrtirs i els herois del poble.

El 20 de novembre de 1936 al front de Madrid mor, en estranyes circumstàncies, Buenaventura Durruti. L'anarquista lleonès rebrà nombrosos homenatges, entre els que destaca l'exposició al Casal de Cultura de Barcelona de novembre de 1938. La poetessa Lucía Sánchez Saornil, un any abans, havia publicat al periòdic CNT el poema "Testamento de Durruti": "(...) ¡Atardecer de noviembre / negro borrón de la historia! / Buenaventura Durruti, ¿quién conoció otra congoja / mas amarga que tu muerte / sobre la tierra española? / (...) ¡Durruti ha muerto! ¡Malhaya / aquel que mengüe su obra!" Un altre gran festival poètic és el que organitza l'Oficina de Propaganda de la CNT-FAI, el 28 de març de 1937, al Cinema Coliseum. El poeta León Felipe presenta el seu nou poema "La Insignia", sobre la caiguda de Màlaga. Els seus versos són un clam a la unitat de les forces d'esquerra i republicanes contra el feixisme. León Felipe, que dedica el seu poema "A las milicias quijotescas del mundo", recita: "(...) ¿Habéis hablado ya todos los españoles? / Ha hablado el gran responsable revolucionario, / y los pequeños responsables; / ha hablado el alto comisario, / y los comisarios subalternos / (...) ¿Hay algún español que no haya pronunciado su palabra? / ¿Nadie responde? / Entonces falto yo sólo. / Porque el poeta no ha hablado todavía..."

Dinamita de cervell

Quan encara no s'ha estrenat a les nostres pantalles, la pel·lícula "Salvador" ha generat una onada d'indignació entre una banda del moviment llibertari. No tothom, però està d'acord amb aquestes desqualificacions i és per això, perquè no som ni una secta ni una església, que des del "Catalunya" donem espai a les diverses opcions que han opinat sobre "Salvador".

'VARIETY' VA QUALIFICAR LA PEL·LÍCULA SALVADOR DE «LACRIMÒGENA»

Sobre l'espectacle de Mediapro a Cannes

Miquel-Dídac Piñero i Costa

"À ce mouvement essentiel du spectacle, qui consiste à repndre en lui tout ce qui existait dans l'activité humaine à l'état fluide, pour le posséder à l'état coagulé, en tant que choses qui sont devenues la valeur exclusive par leur formulation en négatif de la valeur vécue, nous reconnaissons notre vieille ennemie qui sait si bien paraître au premier coup d'oeil quelque chose de trivial et se comprenant de soi-même, alors qu'elle est au contraire si complexe et si pleine de subtilités métaphysiques, la marchandise."

(Guy Debord, tesi 35 de "La société du spectacle", 1967)

"La caricatura del MIL és un greuge quan el film es presenta com a recuperació de la memòria història"

"Salvador", el contestat film sobre el company comunista-llibertari Salvador Puig Antich projectat en la secció no competitiva 'Un Certain Regard', a Cannes, tal com reconeix el mateix director, Manuel Huerga, és un film de productor que busca el gran públic i que no renuncia a certes fórmules (escenes d'atracaments i moments carregats d'emotivitat) per aconseguir-ho. El productor Jaume Roures exhibeix a "Salvador" grans recursos per fer finalment una mena de 'spaguettit-western' a l'estil de "Metralleta Stein" (1974) de José Antonio de la Loma. Segons l'editorial del diari 'El Punt' (29/05/2006), Salvador "no ha estat vindicada per la premsa internacional reunida al festival. La revista "Variety" va qualificar-la de "lacrimògena", i va dubtar "que pugui interessar en l'àmbit internacional".

En el passi de Cannes del vespre del dimarts 23 de maig el públic i els actors ploraven, transformant la història del MIL en una manera d'acte sacramental de la Setmana Santa catòlica o els pitjors deliris dels xiïtes. D'aquesta manera, el moviment comunista-llibertari de la història de la lluita de classes es transforma en escenificació religiosa del mercat mediàtic del capital. Quan la bona fe de familiars d'un revolucionari es transforma en espectacle de la societat capitalista i la víctima en mercaderia per plorar… la tesi de la societat del caos pren forma definitiva i transforma l'existència del MIL en el tardofranquisme en malson capitalista per destruir l'actual revolta social i fer pitjor l'estada en la presó a un revolucioni compromès amb el projecte autònom del MIL, el company Jann-Marc Rouillan.

La caricatura del MIL és un greuge quan el film es presenta com a recuperació de la memòria història, i sobretot és un insult a Jann-Marc Rouillan, l'amic de Puig Antich, que segueix en presó per no renunciar al seu passat de combatent. La construcció estètica del mite d'un Puig Antich polític interclassista i lluitador de les llibertats democràtiques burgeses es fa més intolerable quan s'ignora el seu company de lluita anticapitalista, en Jann-Marc Rouillan.

La nostra crítica a la tergiversació dels integrants del MIL és sols un complement de la lluita de Jann-Marc Rouillan i la gent d'Action Directe, que segueixen a la presó per no condemnar el que han fet contra l'Estat capitalista francès i l'Europa del Capital. Mentre a Cannes fan espectacle i treuen profit d'uns anecdòtics atracaments inicials de 1973, es silencia la lluita social revolucionària que ara Jann-Marc Rouillan i la gent empresonada d'Action Directe lliuren des de les presons franceses.

En canvi, el missatge de "Ni vieux, ni traîtres" (2004), un film de Pierre Carles i Georges Minangoy, amb la participació de Joëlle Aubron, Annie Desseaux, Jacques Garcin, Jean Halfen, Gilbert Roth, Jann-Marc Rouillan i Txus, que es va estrenar el 14 de d'octubre de 2004 a la Sala Olympe de Gubias, a París, es fonamenta en el propi fet del MIL i altres col·lectius anticapitalistes insurgents: aquella gent que es revolta moltes vegades perd el combat revolucionari, però tota la gent que accepta la domesticació social del Capital decideix una vida d'esclau assalariat, la no vida.

En el decurs del tradofranquisme una part de la joventut anarquista de Tolosa del Llenguadoc i de París va participar en l'agitació armada de la gent del MIL, que van fer alguns 'holp-up' per autofinançar Ediciones Mayo 1937, una mena de contestació revolucionària a les Edicions Catalanes de París, una mercaderia que finançava Jordi Pujol, igual a la mercaderia que és l'actual plataforma Estatut, jo sí. Als anys 80, una minoria activa d'aquesta gent solidària amb l'antic MIL van crear Action Directe, que va reivindicar alguns atacs mortals anticapitalistes com ara el del patró de la Renault. Una altra gent va decidir no participar en aquesta etapa de l'agitació armada internacionalista, però sense separar-se de Jann-Marc Rouillan i tota la gent empresonada, que cal alliberar. Martina Loher Rodríguez ha acabat un documental de molt interès sobre el MIL i s'estrena el 10 de juny al FRoG Festival, a Genève, que pròximament es passarà a diversos llocs de Catalunya.

La plataforma Estatut, jo sí, el llibre d'Edicions 62 "Oriol Solé, el Che català" i la pel·lícula "Salvador" corresponen als noms de diverses mercaderies complementàries i interelacionades en el mateix espai i temps. Per denunciar l'espectacle d'aquestes mercaderies i donar suport als empresonats d'Action Directe podeu obrir la web anomenada paremoslapeliculasalvador.tk.

'Salvador', una pel·lícula necessària

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Amb la vènia, m'agradaria dir alguna cosa sobre la "resposta" que ha suscitat el meu article "de prèvia" sobre la pel·lícula "Salvador", que vaig poder veure dies enrere, i juro que mai no ho oblidaré.

En el meu article del "Catalunya" em limitava dir quatre coses sobre el rodatge, les declaracions dels seus responsable, de Puig Antich i l'escrit al seu voltant. Anotava que esperava que "no decebi" les expectatives creades, per tot el que representa. Ara puc afirmar que quan s'estreni al setembre, solament decebrà els qui duguin uns aclucalls ideològics. D'entrada crec que es pot afirmar que és molt millor que, per citar pel·lícules necessàries com ho van poder ser "Sacco-Vanzetti" o "Terra i Llibertat", amb la diferència que "Salvador" apunta cap a l'actual història dominant sobre la Transició. Està molt més prop.

Foto: Mireia Bordonada

"Salvador" apunta cap a l'actual història dominant sobre la Transició.

No estic en nòmina de Mediapro, simplement assenyalava que està darrere de pel·lícules de Javier Corcuera com "La espalda del mundo" i "El maquis de la memoria", i que ara ha apostat –i fort- per una pel·lícula que descriu sense afaits la barbàrie franquista: la policia que torturava i assassinava, els comandaments militars que signaven penes de mort sense parpellejar, els ministres de Franco que, com Fraga, van signar la sentència, els carcellers embrutits... No és això el que estem acostumats a veure a la pantalla, ni de bon tros.

Coneixent els rigors de la història oficial que es va imposar amb la Transició, aportacions com la sèrie "Dies de Transició" em van semblar veritables salts cap a endavant. Donaven a conèixer a una ciutadania molt àmplia, quelcom que fins ara havia estat bastant oblidat. Els treia dels reducte de la memòria de les minories insubmises (i calbes). Igualment considero aportacions de primera magnitud "Operació Nikolai", "Les fosses del silenci" o "Els nens perduts del franquisme". Aquesta estimació no la faig extensible a "Roig i negre", com ja he expressat en alguna tribuna. No he vist els dedicats a Massana i Sabater. També em va semblar bastant correcte el llibre d'Escribano, encara que no seria la primera vegada que en llegir una crítica detallada, canvio d'opinió, però de moment no l'he trobada. No obstant això, amb la pel·lícula descarto aquest dubte.

Ricard em fa dir que la pel·lícula "relata la història de tres joves, etc.". En realitat es tracta d'una cita del productor. Quant al d'idealista, crec que el concepte s'utilitza en el millor sentit de la paraula. Qui escriu –un altre idealista, a més incurable- formava part dels "quatre gats" que es van moure per Puig Antich, i per descomptat crec que parlar de Comissions i el PSUC com "un tot" tot just diferenciat del franquisme és un error greu. Crec que parlar despectivament dels "grupúsculs" de llavors –un altre bloc pervers-, i negar aquesta condició al MIL és com a mínim molt curiós.

Potser estaré mal informat, per això indico la lectures de llibres com els de Sergi Roses Cordovila i d'Antonio Téllez. Pot trobar de mal gust la referència a Grimau, sobre el paper del qual en la persecució del POUM, ja he escrit amb detall (a "El Viejo Topo"), però això no treu que en ser detingut se la jugava organitzant la resistència (comunista), però sobretot que el seu assassinat provoqués una enorme commoció entre els treballadors ja que la pena de mort va ser un acte més de la guerra, pel que el mal gust el veig més del seu costat.

La pel·lícula desconcerta una mica al principi, però no decep, tot el contrari. Repeteixo, no es talla un pèl en la descripció del franquisme, tampoc defuig els comentaris crítics sobre l'Assemblea de Catalunya, i el que és molt més difícil, fa cinema-cinema. Això significa que serà una pel·lícula que convertirà la història oblidada i arxivada del Puig Antich en un al·legat contra els seus assassins que arribarà als últims racons del món i que perdurarà en la memòria col·lectiva. Per cert, Daniel Brühl està realment magnífic dintre d'un quadre interpretatiu molt assolit. Evidentment, a través de "Salvador" es parla, d'un grup però també de tota un generació de joves idealistes que lluitaven contra la dictadura, entre altres coses perquè aquesta els negava la llibertat de créixer com persones.

Llàstima que les certeses ideològiques, la presumpció del "correcte", pot ser un obstacle per reconèixer el que és sens dubte un notable film polític popular. Un film que –òbviament- es pren alguna que altra llicència com la intensa evocació de la "mort accidental" d'Enrique Ruano, del Felipe, però que no menteix en cap moment.

Estic segur que quan al setembre "Salvador" arribi al poble, s'oblidessin aquestes polèmiques del preestrena.

La ideologia de la por impera a Occident

Equip Boicot a Mediapro,
juny 2006

Els governs eduquen els ciutadans en la por a la delinqüència, a l'atur, als terroristes, als immigrants. Incrementen la por amb estadístiques diàries, noticies diàries, i ho complementen amb tot de films catastròfics.. Aquesta ideologia basada en la por i rebuig dels exclosos, dels diferents dels antisistema, dirigeix la política a seguir per la Generalitat, Universitats i Institucions: sols financen als intel·lectuals de la burgesia i a temes que lloen a personatges i fets de la burgesia i als valors socials imperants... No hi han diners pels intel·lectuals que investiguen moviments socials, la revolució del 36, la traïció stalinista a la revolució, l'anarcosindicalisme, etc. S'ho han de finançar sols, no troben editors.

L'altruisme de Mediapro i TV3 cap al Puig Antich i el MIL és fals, és pura vanitat per augmentar el ego i notorietat de directius i les empreses.. No hi ha voluntat de recuperar els fets silenciats, ni de pagar deute històric donant a conèixer fets silenciats. Es l'engany de la presentació i propaganda , és el que es diu cara al públic. Una hipocresia més.

Les diferents mirades i maneres de pensar no divideixen sinó que enriqueixen el debat i la reflexió.

Els socialdemòcrates que ara ens volen explicar la nostra historia, haurien de començar per explicar la seva. Ens haurien de recordar la seva obediència a les autoritats franquistes, la votació al referèndum per la pau i benestar franquista, la seva obediència al treball i universitats, la seva obediència a les famílies respectives, el seu lema: callar i fer el que manen. Haurien d'explicar les seves vergonyes i la no participació en accions contra la dictadura.

Enlloc de banalitzar els nostres fracassos, dels que ens enorgullim, i criticar les accions dels que actuaven, facin documentals de la seva submissió a les autoritats, fruit de la por.

Així podrem comprendre millor aquesta magnifica transició que encara ens segueixen venen com exitàs.

> CONTRAINFORMACIÓ

Una aposta a Internet: Boikot a Mediapro

Les web www.paremoslapelículasalvador.tk i www.salvadorpuigantich.info han nascut bàsicament amb els objectius següents:

1.Denunciar les tergiversacions històriques que s'han fet sobre els militants del MIL, Puig Antich i l'Oriol Solé.

- Donar a conèixer les crítiques als llibres "Compte enrera" i "Che català: Oriol Solé Sugranyes", i al film "Salvador".

- Promoure debat i reflexions sobre els intel·lectuals oficials que promouen la manipulació històrica amb forts mitjans oficials, tan en la Universitat, mitjans de comunicació, editorials i cofinanciant films.

Així com el Puig Antich no fou un cas aïllat, com pretenen presentar, la nostre crítica tampoc és sols sobre un llibre i una pel·lícula, sinó sobre una política oficial de desinformació i entreteniment. Un veritable virus que esborra la memòria històrica, i que cal eliminar.

2.Investigar als falsificadors oficials: Francesc Escribano, Roures, Huerga, Roglán, Paco Caminal; els seus colabordors: Rosa Regas, Sintes, Terricabres, Pepe Gutiérrez, etc. i els seus mitjans TV-3, Mediapro, Edicions 62, "Avui".

3.Donar a conèixer les aportacions teòriques pròpies del MIL, i els escrits existents sobre el MIL, GARI i AD.

4.Informar de la situació de Jean Marc Rouillan, encara a la presó desprès d'haver complert cadena perpetua i fer campanya per a la seva llibertat i la dels seus companys.

La denuncia al film té per objectiu fer respectar la historia de la rebel·lia contra el sistema (dictadura, capitalisme, família, religió, exercit, Imperi, etc) que ha estat ignorada i segueix ignorada, com molt bé senyala en Roures (sols en la presentació)..

En Jaume Roures-Mediapro i en Huerga no paguen cap deute amb el seu "Salvador". Més aviat augmenten el deute dels poders envers els moviments socials silenciats.

El web vol recollir les informacions i debats existents, per a que els periodistes, abans de fer lloances amb l'única informació de Mediapro, puguin contrastar les informacions que els donen.

Amb el web volem esquivar la dictadura mediàtica existent, informant als companys de testimoniatges directes, sense intermediaris.

No es poden lloar els directius que expliquen la historia mítica catalana i llegendes oficials, mentre molt bones investigacions dels moviments socials, per exemple la revolució del 36, son silenciades, no subvencionades.

Els intel·lectuals orgànics, submisos servents a les polítiques de govern, es dediquen a reduir els anarquistes a gàngsters.

Tot això crea una cortina de fum per a ocultar els veritables gàngsters que ens segueixen robant, fins i tot el nostre passat.

LES DISCUSSIONS SÓN NECESSÀRIES, PERÒ VIURE NOMÉS EN ELLES ACABA SENT UN GREU ERROR

Personalismes, 'traïcions' i travetes en els moviments socials

Crida l'atenció la cruesa i reiteració amb què en ocasions es fan aquestes crítiques o desqualificacions. Això no tindria més importància que qualsevol discussió de pati de col·legi si no fos perquè en aquestes baralles es malbarata molt del temps.

Colectivo de Educación Abra

Qui surt guanyant amb els nostres enfrontaments?

És normal que es donin discrepàncies ideològiques, estratègiques o metodològiques amb persones o col·lectius que participen amb nosaltres. Però crida l'atenció la cruesa i reiteració amb què en ocasions es fan aquestes crítiques o desqualificacions. Això no tindria més importància que qualsevol discussió de pati de col·legi si no fos perquè en aquestes baralles es malbarata molt del temps, energia i il·lusió de les persones més actives i compromeses socialment.

I entre crítica i crítica el que importa realment es queda per fer, la nostra alternativa sense consolidar-se i fent-los el joc als que pretenen silenciar o adormir qualsevol dissidència social dividint-nos i enfrontant-nos. D'aquesta forma reproduïm el mateix model de relacions que diem rebutjar del sistema (competitives, sense acceptar les diferències...). Limitem la complicitat i la confiança només al nostre cercle més pròxim, però això també ho fan els que promouen la por i l'enfrontament com a base de l'ordre social.

Qui en surt beneficiat de tot això?

No hi ha persones conflictives, sinó relacions conflictives: ens toca assumir el nostre grau de responsabilitat.

Quan ens sentim víctimes de certs atacs solem esplaiar-nos autoenganyant-nos pensant que sempre són les altres persones les dolentes de la pel·lícula. Però aquesta actitud no ens ajuda a buscar solucions perquè la responsabilitat en una relació conflictiva està repartida sempre entre les parts, encara que, és cert, en diferent mesura.

Per a millorar una relació no serveix de res assenyalar el suposat culpable, com haurien de saber jutges i directors de presons (aquest o l'altre va començar primer, i?). Tampoc serveix de res dir-li a l'altra part el que hauria de fer (la realitat no és un conte de fades), així com tampoc la passivitat del victimisme (volem millorar, no fer pena).

Només podrem incidir activament en qualsevol conflicte actuant-hi amb el nostre nivell de responsabilitat. Si la responsabilitat només recau en "els altres" podrem fer, però si ens reconeixem com a part del problema (encara que sigui en petita mesura) sabrem que en el nostre "fer" o "deixar de fer" podem convertir-nos en part de la solució. Si en llegir aquest article et limites a pensar que són unes altres les persones que s'haurien de sentir al·ludides, no haurem complert l'objectiu que ens vam proposar en escriure'l.

Foto: Mireia Bordonada

"Entre crítica i crítica el que importa realment es queda per fer i fent-los el joc als que pretenen silenciar o adormir qualsevol dissidència ".

Rivalitat contra certs 'companys de viatge'

Si la coordinació desitjada no arriba a fer-se possible, doncs no hauria d'espantar-nos el fet de continuar camins en paral·lel, cadascú pel seu costat, a la seva manera... sumant forces. No obstant això, de vegades ens genera ràbia i agressivitat contra els companys "esgarriats" i caiem en l'espiral del desgast mutu. Aquí llancem algunes idees per a provocar el debat i facilitar la reflexió. Les unes afecten el terreny personal, les altres el funcionament dels nostres col·lectius.

Inseguretat i necessitat dels 'meus'

El terme seguretat està molt desgastat per l'ús interessat que el relaciona amb tancs i policies. No obstant això, la seguretat personal és una necessitat humana, la necessitem, la busquem durant tota la vida. Quan les persones ens sentim emocionalment estables i segures ens mostrem més obertes, respectuoses i receptives al nostre entorn. Fins i tot entenem millor el veí del cinquè. Com més acceptem les nostres pròpies limitacions, millor acceptem les de les altres persones.

Però quan ens sentim febles, vulnerables, sota amenaça... (que sol ser el més habitual en l'actual cultura de la por) necessitem buscar aquesta seguretat que ens falta identificant-nos amb alguna cosa externa (família, amistats, col·legues, col·lectiu...) o amb certs comportaments (hiperactivisme, necessitat de protagonisme, la nostra visió política...) que passen a formar part de la nostra identitat personal. És el que passa quan de vegades perdem els nervis si ens qüestionen assumptes aparentment banals com "la nostra" música, estètica, posi, bandera, verge preferida, equip de futbol... La nostra inseguretat els eleva a la categoria de senyals d'identitat, sense això no ens sentim "jo" o "nosaltres". Qualsevol dubte o qüestionament sobre ells els sentim com a atacs directes a la nostra persona.

> **"La crítica i reflexió interna en les mogudes socials és un procés dur i no sol estar valorat, per això recorrem a camuflar-la de diferències polítiques amb els "altres"."**

Passar de l'admiració a la traïció

De vegades les persones a les quals hem valorat molt passen en poc temps a ser el centre dels nostres menyspreus i crítiques. Algunes parelles saben la facilitat amb què es passa de l'amor (o caldria dir dependència?) a l'odi. Quan ens sentim febles en el que és personal solem identificar-nos o projectar-nos en les persones que valorem. Ens costa que es "desviïn" del nostre camí perquè ho vivim com a "alta traïció" a la nostra causa, a la nostra persona, i ens espanta no seguir comptant amb la seva col·laboració.

Debilitat dels col·lectius socials: el desprestigi com a senyal d'identitat

El mateix és aplicable als col·lectius socials. Un col·lectiu fort i amb capacitat d'incidència social basaria la seva raó de ser en la seva pròpia activitat, sense necessitat de sentir-se tan pendent (ni dependent) de jutjar o desprestigiar els altres. Però quan un col·lectiu se sent feble respecte a la realitat que desitja transformar tendeix a fer de l'enfrontament i de l'establiment de diferències amb els col·lectius considerats més propers la seva principal font d'identitat.

L'esquema és molt destructiu: "sóc" quan l'altre "no és". "Sóc més" quan l'altre "és menys". L'enfrontament es converteix en necessari i el desprestigi del del costat es converteix en arma d'identitat grupal. La crítica i reflexió interna en les mogudes socials és un procés dur i no sol estar valorat, per això recorrem a camuflar-la de diferències polítiques amb els "altres".

La coordinació forçada és focus de conflictes

Més unitat d'acció és desitjable, però les condicions en les quals normalment ens solem coordinar de vegades ho dificulten: Generalment és la nostra debilitat la que ens "obliga a unir-nos" i no un sincer desig de coordinació des del suport mutu. Vivim la coordinació com una càrrega que se suma al nostre treball quotidià en lloc de viure-la com un estalvi de temps i esforços: la coordinació sorgida des de les presses per a contrarestar alguna iniciativa governamental ens força a abandonar o bé a relaxar-nos en el que estàvem treballant prèviament.

Normalment no plantegem treballs conjunts amb qui més afinitat sentim, sinó que solem fer-ho a l'inrevés: es proposa algun tema que ens interessa, i és posteriorment que s'uneixen els col·lectius interessats a treballar-lo, de manera que ens veiem obligats a coordinar-nos amb qui ni hem triat ni ens ha triat. És complicat, no?

Campanyes molt puntuals, limitades en el temps i marcades per les presses solen donar lloc a protagonismes, personalismes, jocs de poder i enfrontaments. Sobretot quan plantegem objectius impossibles d'aconseguir en les habituals "Campanyes del NO" a mesures que ja han estat preses o que se sap que s'acabaran imposant. Això encoratja certes persones o col·lectius a prioritzar els seus interessos particulars: donar-se a conèixer, imposar les seves tesis, aconseguir adeptes a la seva causa, desprestigiar o marcar diferències respecte d'altres persones o col·lectius que els puguin fer ombra...

L'enfrontament com a eina política

En certs partits està molt arrelat un model d'actuació política basat en l'enfrontament i la desqualificació de

l'adversari, fins i tot dins la seva pròpia organització. Es busca la lluita pel poder i això necessita "adobarse" en l'enfrontament per a resistir crítiques, fer-se escoltar... La lluita és dura i la fi justifica els mitjans.

Aquest enfrontament premeditat forma part de la seva estratègia política per a desprestigiar i infravalorar el contrincant, interioritzant la idea militar "d'enemic" a destruir. Són funcionaments i formes d'entendre les relacions humanes completament diferents als que plantegem. En ocasions aquesta actuació pot no ser conscient. Moltes persones dels moviments socials provenen d'aquesta escola de "l'enfrontament" i, encara que comparteixin sincerament el discurs de la necessitat de coordinació i del treball en xarxa des de la valoració de la diversitat, les seves actituds configurades al llarg d'anys els impulsen a la inèrcia de la desqualificació, deixant-se portar pel que han fet sempre.

Però que no hi hagi mala intenció no evita que es pugui estar fent mal i desgastant altres persones. El primer pas per a una bona coordinació és clarificar amb qui volem coordinar-nos.

"Cal assumir la nostra responsabilitat"

Pors i enfrontaments davant diferents formes de funcionar

Votació o consens? Comissions decisòries o que tot passi per l'assemblea? Creem certa estructura per a organitzar millor el moviment o funcionem en xarxa des de la total descentralització? Qüestions que afavoreixen tensions, i més si no s'aclareixen des d'un principi, visualitzant-se en forma d'acusacions de "manipulació", "pèrdua d'eficàcia"...

Acostumar-nos a funcionar d'una determinada forma ens dóna seguretat, confiança, doncs controlem el mètode i les seves variables. Funcionar d'una altra forma descol·loca. De vegades veiem manipulacions o intents de control quan el que hi ha és simplement inseguretat davant el que és diferent, dubtes sincers que la fórmula proposada no sigui la millor. Però si a això hi sumem la desconfiança que ens puguin merèixer certes persones o col·lectius (per experiències prèvies, pel que ens han dit, per enveges...) és quan percebem els fantasmes, reals o imaginats, dels intents de control, de protagonismes exagerats... La desconfiança desmotiva tota iniciativa cooperativa.

La "Plataformitis" com a tribuna partidista

Les grans plataformes sorgides davant de temes molt puntuals representen tanta pluralitat de sensibilitats que només poden ser operatives des de plantejaments molt unitaris. És convenient i necessari superar aquests plantejaments 'light', però això ha de fer-se des de cada col·lectiu o col·lectius més afins i no tractar d'impulsar-ho en la macroplataforma, doncs cada persona tractaria d'imposar els seus continguts, la seva organització, la seva estructura... provocant lluites de poder.

I si el nostre col·lectiu no té força per si sol per a aprofundir en aquestes idees? Les limitacions de cada col·lectiu no han de repercutir en aquests espais unitaris perquè són espais, objectius, sensibilitats diferents. Una cosa és sumar esforços en el que hi ha en comú des d'aquesta diversitat i una altra és tractar d'imposar-se.

Confondre l'urgent amb l'important

Arrossegats per les presses, la inèrcia, la rendibilitat a curt termini, el protagonisme de certs col·lectius... solem oblidar el que considerem més necessari i bàsic en qualsevol activitat social i política: afavorir la confiança en les relacions personals, buscar noves formes de comunicació i coneixement com a base del suport mutu. Se solen infravalorar aquests aspectes en detriment dels ideològics pensant que aquests estan per damunt dels anteriors. Però segons la nostra experiència, el que facilita el treball col·lectiu no és tant l'afinitat ideològica com una cosa considerada tan "poc política" com la confiança, el respecte, el fet de sentir-nos a gust treballant en comú.

Les diferències ideològiques no haurien d'impedir-nos tractar de confluir en aquells assumptes puntuals en els quals pensem que hi estem d'acord. No obstant això, la desconfiança o les actituds hostils ens condicionen molt més, doncs afecten transversalment tot el que fem. Per no dedicar atenció a aquests temes ("perquè sempre hi ha coses més importants a fer") suposem que davant la pròxima mani hi haurà qui discutirà més sobre qui va al capdavant que de com arribar millor a la gent per a fomentar-ne la participació i implicació política.

No es tracta de triar entre "bon rotllo" o lluita social, sinó d'adonarnos-en que les relacions humanes són la principal base i eina de què disposem per a lluitar per les nostres alternatives. Considerem un error i una victòria més del sistema marcar diferència entre "el polític" i "el personal". Hem de quotidianitzar i humanitzar la nostra política. La globalització capitalista deshumanitza les relacions entre les persones. El nostre repte és no deixarnos-hi arrossegar.

L'aprofundiment en noves formes de lluita i intervenció social implica desenvolupar la imaginació, la tendresa i el fet de mirar-nos als ulls. En totes les nostres reivindicacions i vivències hi ha persones que senten, gaudeixen, sofreixen, lluiten, ploren... No ho oblidem. Per cert. Com estàs?

(Article publicat a la revista "La Lletra A")

L'Espai Obert fa una crida per continuar existint: necessitem més socis i sòcies

Espai Obert

Què és l'Espai Obert?

És un projecte on col·lectius i individualitats es doten d'una infraestructura que els permet treballar en diferents àmbits de transformació social i que intenta respondre a les nostres necessitats actuals de comunicació, reunió, accions socials artístiques, etc.

Hi tenen cabuda tots aquells projectes i accions que comparteixen els objectius expressats i el tarannà de transformació social en clau de recerca de la llibertat i de les revolucions quotidianes.

Com s'organitza?

El seu esperit i la forma d'organització són llibertaris i s'articulen a través d'una assemblea general i d'assemblees permanents de funcionament.

Com es finança?

El local es manté mitjançant les quotes dels socis i els col·lectius que el conformen.

Un local amb història!

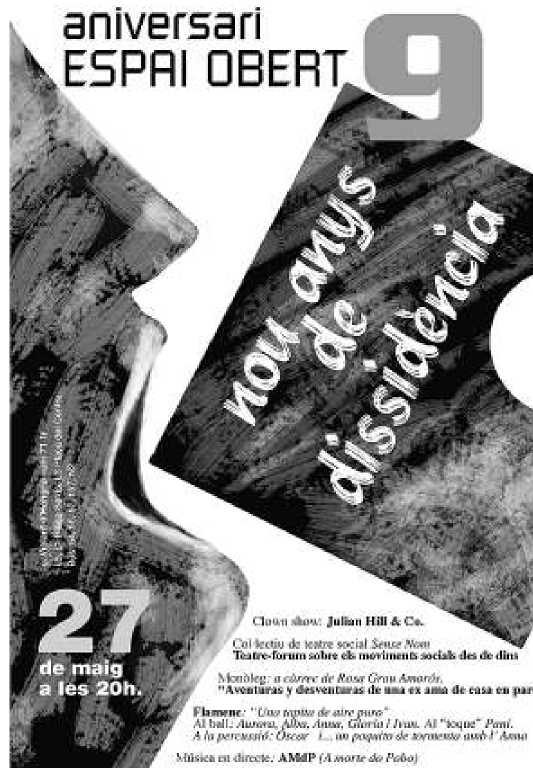
Un grup de col·lectius i individualitats, sobretot del barri, però també de la resta de la ciutat, vam obrir les portes al Poble Sec amb la idea de cercar-hi espais oberts antagònics al model sociourbà que se'ns imposava. Nou anys d'existència i resistència.

Canvi de local

Ara, enderrocat el local antic, l'Espai Obert és actualment al barri de Sants-Les Corts (c/ Violant d'Hongria, 71, Barcelona).

Crida per salvar l'Espai Obert

Si d'aquí a dos mesos entre tots i totes no aportem 50 socis/es més, no podrem fer front a les despeses fixes per continuar al local.

Després de nou anys d'existència, el projecte continua viu i vol superar els problemes.

Des de fa 9 anys nosaltres fem tot el possible per consolidar el projecte, però actualment no arribem a més, perquè com tothom tenim les nostres limitacions. És per això que fem una crida a la responsabilitat de totes les persones que passeu per l'Espai Obert per difondre i fer realitat la col·laboració econòmica entre i de les persones de l'entorn dels moviments socials.

El teu compromís personal o col·lectiu és la peça clau per tirar endavant i consolidar l'Espai Obert. A les teves mans està la possibilitat de desencallar aquest vaixell que vol continuar navegant dins de la tempesta social, repressiva i excloent que patim cada dia, i per continuar essent el que som i serem: antiautoritaris i autogestionaris.

Contactes amb l'Espai Obert:

Coreu electrònic: espaiobert@moviments.net
Adreça: c/Violant d'Hongria, 71, Barcelona
Nova web de l'Espai Obert
http://www.sindominio.net/espaiobert

Canvis en el portal web de Berguedà Llibertari

Des de fa uns mesos que s'està treballant per fer un portal antiautoritari de les comarques del Bages i el Berguedà. Però mentre el nou portal no veu la llum, el web que veus a www.berguedallibertari.org és el nou Berguedà Llibertari amb caràcter provisional. Més senzill que l'anterior però més funcional i pràctic, hi ha les funcions bàsiques i els enllaços a les informacions més importants. Podeu enviar notícies o ampliar-les per mitjà dels comentaris. Els usuaris i enllaços de l'antic web del Berguedà Llibertari aquí no hi són o no es fan servir, però s'han exportat al que serà el nou web del Berguedà i el Bages.

Aquest és un projecte de contrainformació totalment obert a totes les lluites alliberadores de les nostres comarques. Estem buscant un nom per a aquest portal antiautoritari de les dues comarques i volem trobar el nom entre tots. Per això us demanem les vostres propostes de noms, que podeu aportar a: quiosc@berguedallibertari.org. Per veure els canvis podeu entrar al web: www.berguedallibertari.org

'Rojo y Negro', periòdic digital de la CGT

La Confederació General del Treball, a nivell de l'Estat espanyol, té un periòdic digital on podeu trobar informacions sobre la Confederació General del Treball, les seves lluites, campanyes i activitats, així com informació en general sobre temàtica laboral i social, ecologisme, antimilitarisme, repressió, moviment llibertari, immigració, solidaritat, sinistralitat, etc, i també articles d'opinió, agenda, ... Un diari digital que s'actualitza pràcticament cada dia amb infonmacions tant generades pel sindicat com des de fora d'aquest en l'àmbit social.

Per entrar a la pàgina web:
http://www.rojoynegro.info/2004

> BOUESIA

Lo Teixidó sedueix Barcelona

Javier Caballero Cid

Lo Teixidó i la seva rondalla arriben a Barcelona, canten la nostra jota primordial, i sedueixen Barcelona Poesia. La desena edició de Barcelona Poesia, organitzada per l'Institut de Cultura de Barcelona, és una setmana que aplega més de 160 poetes i rapsodes i estén més d'un centenar d'activitats, en un programa que es relliga amb el Festival Internacional de Poesia i amb els Jocs Florals.

Lo nostre Teixidó fou la joia del certamen que va donar la nota de sortida a la setmana poètica. Al bell mig del Verger del Museu Marès, la rondalla va trenar l'antiga veu de la jota en un acte, La bouesia del delta de l'Ebre, coordinat pels poetes Ester Xargai i Carles Hac Mor. La trompeta (Santi Alonso), la guitarra (Manolo Cid), el guitarró (Jordi Guarch), el bombardí (Alberto Martín) i el clarinet (Rodri, Juan José Rodríguez) emmarcaven la veu patrimonial de Teixidó (José Guarch Ferrer) degà dels enversadors, que teixia l'art de la improvisació entre un públic que aplaudia i s'entusiasmava. La nostra jota s'identificava amb Barcelona. El salero terral de Teixidó guanyava el reconeixement nacional.

De viva veu, el geni versificador de Teixidó va apadrinar un conjunt de bouetes i els seus versos joves:

Andreu Subirats -que acaba de presentar el seu llibre "L'ull entorn", Alabatre 2006- va recitar neojotes i altres versos captivadors: "La conservació del món és descobrir una perpètua creació".

L'acompanyava el clarinet màgic de Miquel Àngel Marín. Marín també va recitar alguna de les seves obres -Osmosi, el viatge de l'aixada al clarinet, de la terra de la canya a les figueretes de la música: "I què dic jo? Jo bufo i vaig tenint temor de tot". I va bufar i improvisar música per remarcar bouemes.

Patrícia Carles amb veu transparent i clara, va fer volar "l'amor és fer un salt ara i no tocar mai més al terra".

Eduard Carmona, el més valent i jove, cantava audaçment "sóc un premi per aprendre a viure dels pits que t'endevino".

I, jo mateix, que vaig recordar a Boca de Bou (1895-1972), l'enversador mític de Sant Jaume d'Enveja, i vaig entonar uns quants versos de "Mar de Sardines". "La vida tossa i et dessagna: Emborna lo riu la mar i es torna ona i espirall, ball i laberint".

La Bouesia ha estat al Museu Marès un recital dinàmic i ben rebut, que ha conjugat la saviesa de la jota i la poesia que es fa ara mateix a les nostres terres. La Bouesia farà la segona edició aquest juliol a Deltebre. És un aplec de poetes que s'expressen en formats diversos i conjuga els gèneres diversos. La paraula, la dansa, la música, esdevenen festa i rauxa. La poesia com un bou. De viva veu la respiració del bou. Darrere els canyars el riu sonor porta el nom, la forma, l'esdevenir constant de l'univers.

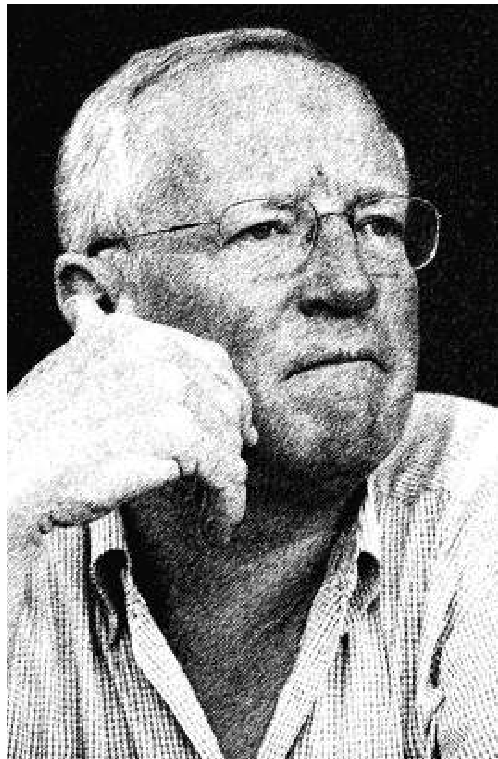
ENTREVISTA A ROBERT FISK, CORRESPONSAL DE GUERRA

'Les forces d'ocupació volen sortir de l'Iraq'

Eleonora Gosman "Clarín", Buenos Aires, 21-5-06. Traducció de Jordi Martí

-Què passarà amb l'Iraq quan Estats Units es retiri? Què passarà amb els sunnites, els xiïtes i els kurds? Vostè pensa que la postguerra serà de desunió?

-Per què la gent sempre divideix els iraquians en sunnites, xiïtes i kurds? No és una societat sectària ni tribal. Això és, hi ha casaments entre els diferents grups. A Samarra vaig ser al consultori d'un metge que era un musulmà sunnita. Però l'home havia estat mort aquest dia durant una cirurgia; probablement, va ser assassinat per militants xiïtes. Després del funeral, en la casa de la família del metge, vaig compartir el menjar fúnebre. Conversant amb el germà, li vaig preguntar: "Vostè creu que hi haurà una guerra civil?" El germà del metge em va respondre: "Per què vostès els occidentals volen una guerra civil entre nosaltres?" I després va continuar: "Jo em vaig casar amb una xiïta i no vull matar a la meva dona. Algú vol una guerra civil. Jo no crec que els sunnites estiguin cremant les mesquites dels xiïtes ni que els xiïtes estiguin cremant les mesquites dels sunnites".

Ara bé, els americans continuen dissenyant aquests mapes: xiïtes, sunnites... Malgrat això, no es fa això amb Washington: ningú la divideix en àrea blanca i àrea negra. A l'Orient Mitjà sempre s'apunta el que divideix, no el que uneix. Per exemple, existeix un Estat kurd; amb bandera kurda, llengua kurda. És obvi que els encoratja a tenir el seu propi projecte d'Estat.

-Suggereix que és deliberat?

-No crec que George Bush s'assegui amb Dick Cheney a discutir com els dividiran. En realitat, a Occident és un hàbit dividir els àrabs. Això ve de fa temps: tinc una guia turística de 1874 en francès, sobre Terra Santa, que inclou Síria, Líban i Palestina. Ja llavors el poble era dividit en sunnites, xiïtes, cristians, jueus.

-Podria haver-hi un interès de les potències occidentals d'incentivar aquesta divisió, en funció de definir com serà la postguerra a l'Iraq?

-Si vostè incentiva que els xiïtes tinguin el seu Estat, o que els sunnites tinguin el seu, com també els kurds, està clar que serà més fàcil arribar a acords pel petroli amb cadascun d'aquests estats, d'aquests petits grups de poder. És molt més fàcil que fer un contracte petrolier amb un país gran. Nosaltres sabem que les empreses petrolieres europees han començat a reunir-se amb líders de la insurrecció per acordar els contractes per a després de la sortida dels nord-americans. Una d'aquestes petrolieres, justament, va ser la que em va posar en contacte amb líders de la resistència, veritables militants. Un d'ells va ser l'home que va comandar la defensa de Fal·luja al novembre de l'any passat: un top man, un dels caps principals. I qui em va donar el telèfon d'aquest dirigent va ser precisament un executiu d'una petroliera.

-Com creu que serà la partida d'Estats Units i Anglaterra? Serà ordenada o hi haurà una evacuació precipitada com a Vietnam?

-Molts soldats americans i britànics moriran encara abans que les tropes se'n vagin. La insurrecció té prop de 40.000 homes i si els xiïtes s'uneixen als sunnites podran ser 200.000. Equival exactament al nombre de les forces d'ocupació. Els ocupants es concentren avui en veritables fortaleses -són búnkers d'acer i concret- i viuen sota la terra. Els britànics, per exemple, a al-Amara reben freqüentment el menjar llençat des d'avions que volen a gran altura. Si aquesta és l'anomenada ocupació d'al-Amara, penso que no durarà. Ells diuen que controlen la ciutat perquè tenen un acord amb els grups armats que els permeten fer una patrulla britànica una vegada per dia, a la tarda. Després de la ronda, els soldats tornen i s'amaguen una altra vegada en els seus bùnkers. És per això que resulta difícil trobar els americans: estan tots amagats en les seves fortaleses, sota terra. Fa uns anys, vaig visitar un castell dels croats al Líban i em vaig detenir a observar com havia estat construït. L'única manera que es té de veure la ciutat és a través d'una escletxa en el mur que era usada pels arquers per disparar les fletxes. Avui, si vostè va a la "Zona Verda" de Bagdad i mira cap als orificis per on surten metralladores, l'única cosa que aconsegueix distingir és una petita part del camuflatge del soldat.

Un historiador libanès, que va treballar sobre textos àrabs, va assenyalar que els croats eren atacats per homes anomenats hashashins que venien d'Iran i que passaven per Bagdad. Eren guerrers suïcides, que es llençaven damunt dels croats sabent que anaven a morir. Com veu, és una pràctica antiga.

-Com imagina que serà la postguerra de l'Iraq?

-La visió dels americans sobre Orient Mitjà és que els sunnites els combaten a l'Iraq perquè volen que els americans surtin. Això està clar, però els sunnites van més enllà; aposten que si ells aconsegueixen expulsar els americans de l'Iraq, podran dir que són els líders del país. Lluiten no només contra els nord-americans sinó també per a aconseguir el crèdit de ser qui els expulsin. Quan els americans surtin, els sunnites romandran. Per això, els sunnites estan pensant no només en la pròxima pàgina sinó en les dues o tres pàgines següents. Quan el Front d'Alliberament Nacional lluitava contra els francesos a Algèria, també lluitava per tenir el poder després que els francesos se n'anessin. I encara avui estan en el poder. En canvi, les forces d'ocupació tot el que volen és sortir el més ràpid possible d'allà.

-Què va ser el que va canviar en el món després del 11-S, la invasió d'Afganistan i la de l'Iraq? És possible comparar el seu impacte amb el que va produir la caiguda de la Unión Soviètica?

-Els iraquians em deien a Bagdad: "Senyor Fisk, per què els militars nord-americans, marines, soldats o qualssevol altres, estan a Kazakhstan, Uzbekistan, Afganistan, Turquia, Jordània, Egipte, Algèria - ells tenen algunes forces especials en el sud-est del desert algerià- Oman, Iemen, Kuwait, el sud d'Aràbia Saudita, Katar, Bahrain? Per què estan en aquests 13 països?" Llavors, analitzaven: "És una cortina d'armes que va des de Turquia fins a la frontera de Somàlia. I arriba també a Pakistan. Si vostè projecta aquesta cortina d'armes, embolica també Groenlàndia, Gran Bretanya, Alemanya, Iugoslàvia, Bòsnia, Grècia i es tanca novament a Turquia". Això és, va des de l'Àrtic fins a Àfrica Central. De fet, es tracta de la cortina d'armes que havia suggerit Winston Churchill per envoltar els soviètics. Avui, la pregunta és què està de l'altre costat d'aquesta: Índia, Xina i Rússia. Això és el que va canviar.

-Estats Units té força suficient per atacar a Iran?

-No. Per terra, no. Poden llençar bombes des d'avions. Però no tenen capacitat per sostenir una invasió per terra. I això és per causa de l'Iraq. Jo vaig conversar en forma privada amb un oficial siri molt influent de Damasc, que em va dir: "Nosaltres combatrem qualsevol invasió. Estem, a més, contra la invasió de l'Iraq. Però nosaltres ens salvem gràcies a la insurrecció a l'Iraq. Quan els americans van ocupar Bagdad no sabíem si els tancs girarien cap a la dreta o cap a l'esquerra". Aquest oficial sap ara que no van cap a cap lloc.

El projecte americà es va esgotar a l'Iraq.

Llibres

"Guerra, exilio y cárcel de un anarco-sindicalista"

CIPRIANO MERA

Acaba de sortir la reedició de "Guerra, exilio y cárcel de un anarcosindicalista", de Cipriano Mera. Es tracta d'una coedició feta per CGT, CNT-c/Fella, Solidaridad Obrera, FSSeguí, La Malatesta, Hormiga Roja, CNT-AIT const Madrid. Una reedició, doncs, que té al darrere la mateixa figura de Mera i les seves dues voluntats: la de no deixar de construir i la de pensar en un anarcosindicalisme de concepte ampli, d'organitzacions diverses i de lluites i cors units. El llibre és una autobiografia d'aquest paleta que, gràcies a l'anarquisme, es va constituir en una de les persones importants i destacades de la Revolució Social de 1936 a l'Estat espanyol.

El llibre es pot aconseguir, a Barcelona, a través d'Àngel Bosqued, al 649 28 23 50, sp-internacional@cgt.es (assenyaleu en assumpte: llibre mera). Preus: no afiliats, 12 euros; afiliats CGT, 10 euros; i socis i sòcies FSS, 8 euros.

"El banquete de la vida"

ANSELMO LORENZO
Col·lecció Redescubrir
(www.editorialsintra.com)

Manel Aisa Pàmpols

L'Editorial Sintra en la seva col·lecció Redescubrir ha publicat un text d'Anselmo Lorenzo editat llaura fa poc més de cent anys, per l'editorial de les Publicacions de'l Escola Moderna que sense ser un llibre de text de l'Escola Moderna si que va formar part de la seva col·lecció. Així, tant en el nombre 8 i 9 del Butlletí de'l Escola Moderna del 30 d'abril i 31 de maig de 1905 respectivament, és reprodueixen dos apartats del llibre per tal que els infants perquè els nens de l'Escola coneguin i avaluïn sobre el "Preàmbul" que obre el llibre i el capítol dedicat a "El dret a viure".

"El banquete de la vida" va ser publicat com hem dit abans per l'Escola Moderna en 1905, on un Anselmo Lorenzo ja madur llança un primer cop d'atenció a les idees Maltusianas, poc abans que des del moviment llibertari avancin les idees neomalthusianes. Lorenzo reflexiona sobre la vida a la Terra, els espais naturals, els sentits i les actituds i compromís davant la vida de les persones i els elements naturals que els envolten, el treball i el Patrimoni Universal Acumulat. A partir d'aquí pren postura per les idees kropotkinianes del suport mutu i qüestiona elements dels darwinians que no de Darwin. Així, Lorenzo denuncia els privilegis de la burgesia que Malthus va justificar en el seu moment argumentant el dret d'aquests en detriment de les classes populars i ens recorda que la naturalesa té resolta la seva existència des de la nit dels temps però no així l'home que constantment legisla a favor dels privilegis de casta d'uns sobre uns altres.

També en el llibre trobem una reflexió sobre la demografia i el constant creixement de la població mundial, que avui podem entendre que no es tracta tant del creixement natural de l'espècie "humana" sinó també cal tenir en compte, altres factors com la longevitat de la vida de les persones i el que això entranya, en una societat que a cada pas va creixent en nombre i on sens dubte, l'activitat humana modifica el medi ambient . On l'alteració es produeix pel creixement de les ciutats, les comunicacions i el sector agrícola fets que avancen destruint els boscos, selves i erosionant el terreny que duu forçosament a la desertització. Per això és necessària una reflexió des del coneixement dels avanços de la ciència però sobretot a partir de l'interès de tota la societat i no a partir dels privilegis de classe de la burgesia i el capital. Degut al fet que avui dia pocs ja recorden la figura de Anselmo Lorenzo també en el llibre trobarem un esbós biogràfic de l'"avi de l'anarquisme espanyol" que ens ajudarà a comprendre la seva evolució en el camp de les idees llibertàries, i per què va arrelar d'aquesta manera l'anarquisme a Espanya. Per finalitzar, el llibre és completat per uns magnífics dibuixos en cada un dels seus apartats que es deuen a la ploma de Fermín Sagristà. Col·laborador incansable entre uns altres de les Publicacions de l'Escola Moderna i del periòdic "Tierra i Libertat" que a la mort de Ferrer per encàrrec de Tomás Ferrers va fer una esplèndida al·legoria sobre l'assassinat de Ferrer a Montjuïc per la qual va ser detingut i va passar 16 mesos en els calabossos del castell maleït.

"Diario e ideario de un delincuente"

GABRIEL POMDA DA SILVA

Editorial Klinamen
www.klinamen.org

Gabriel Pomda da Silva comparteix les seves vivències i idees dintre del penal de Aachen (Alemanya), un llibre escrit des de dintre amb el característic estil del company Gabriel. Conegut anarquista espanyol, de 36 anys d'edat, que ha passat 20 anys a la presó dels quals 14 en l'infame règim d'aïllament FIES. A l'octubre de 2004 va escapar de la presó de Nanclares d'Oca (Langraitz), i va marxar lluny d'Espanya. Gabriel és un dels rebels socials que lluiten des de fa anys contra les condicions brutals, l'aïllament, tortura i el maltractament dintre de les presons espanyoles.

El pròleg del llibre és de Càrol, una de les sis anarquistes que van ser detingudes el 16 de setembre del 2003 a Barcelona. Al maig de 2006 van ser jutjats i condemnats, quatre d'elles (entre elles Carol) a set anys de presó.

> IMATGES QUE PARLEN

Jamie Oliver, el Ken Loach de la 'bona cuina'

Josep Estivill

Jamie Oliver és el cuiner de moda al Regne Unit. Jove, intel·ligent, dinàmic, alegre i divertit. Una mena de Ferran Adrià per als anglesos. És l'autor d'un programa de bona cuina que es diu "Oliver's Twist", el qual ha inspirat altres cuiners joves de tot el món, com el nostre benvolgut Ismael Prados.

Per a qui no el conegui, diré que Jamie Oliver és un cuiner d'uns 30 anys que elabora unes receptes molt fresques i imaginatives, divertides i molt, molt irreverents. Els espais duren uns 20 minuts (emesos a l'Estat espanyol via satèl·lit pel Canal Cocina) i estan confeccionats amb una barreja de formats (documental, ficció, 'reality') que ben bé han revolucionat el gènere tan tòpic i suat dels espais de la "bona cuina". Aquí veiem Jamie Oliver comprar al mercat, Jamie cuinar per als familiars o els amics (habitualment de les classes populars) i finalment Jamie i tots els altres s'ajunten per a menjar i comentar el resultat. Una apoteosi de la sociabilitat. Cuina i felicitat a parts iguals. És increïble. Sensacional, de debò. El millor que s'ha fet mai en programes sobre cuina.

Sembla com si fossin pel·lícules fetes per Ken Loach però ambientades en el món de la cuina. El jove cuiner convida els paletes que treballen a una obra al davant de casa seva, uns amics que treballen al cos de bombers, els vells companys de l'institut, els amics de la seva àvia, els col·legues dels restaurants on ha treballat, les cangurs que cuiden el seu fill. Jamie convida tothom a menjar i a beure.

I els plats són el millor: ingredients assequibles, fets amb carns i peixos modestos i moltes verdures i herbes variades. En un capítol, el Jamie i un company italià recullen herbes aromàtiques en un humil descampat de Londres. No les compra pas en una botiga de 'delicatessen' sinó en un lloc abandonat qualsevol. Els plats -i el programa- són molt sofisticats i molt senzills a la vegada.

Les elaboracions són informals -per no dir irreverents. Ho toca tot amb les mans i les proporcions són fetes a ull; per exemple, diu: "i ara li posem dues cullerades de mel" i el veiem obrir un pot de mel i abocar un bon raig sobre el plat, tal qual, sense mesures de cap mena, a ull. Tot amb un ritme visual esbojarrat i trepidant.

Si després de veure'ls decideix posar-se el davantal, doncs llavors... comença l'espectacle.

Revistes

LA LLETRA A
Revista llibertària centrada en les diverses lluites socials i en la crítica al capitalisme global, c/Caldes 11, 46800 Xàtiva, lalletraa@ya.com

NOMADAS
Butlletí de la Comisión de Migraciones de CGT-Madrid, Alenza 13, local 14, 1ª planta, 28003 Madrid, cgt.migraciones.madrid@gmail.com

EN LA CALLE
Revista anarquista de l'Organización Socialista Libertaria Argentina, OSL, 15 de Noviembre 1164, 1130 Buenos Aires, libertaria@infovia.com.ar

UTOPIA I REALITAT
Butlletí de la Secció Sindical de la CGT a Autobusos de Barcelona (informació sindical del seu àmbit, www.cgtbus.com / info@cgtbus.com

ENTREVISTA A **ENRIC CASAÑAS**

'La revolució era necessària, havien de canviar les coses'

"Per nosaltres les demandes no poden ser només materials, sinó també socials, culturals"

> LA FRASE...

"Nosaltres havíem de discutir, la democràcia és això"

"Si fas comparacions d'abans i ara, veus que alguna gent no s'ha mogut de lloc. Els eclesiàstics estan gairebé al mateix lloc"

Transcripció i foto gran: **Carlus Jové;** Foto petita: **Dídac Salau**

Quan va esclatar la revolució jo tenia 17 anys, però tot i això ja estava una mica curtit en el treball sindical. Duia treballant des dels 13 anys, i estava al sindicat de la Construcció de la CNT. Jo havia deixat l'escola, tot i que la meva mare no ho volia, però com que era una mica alt i en aquella època hi havia una certa acceptació amb això... Sempre vaig estar al moviment llibertari, formava part de l'Ateneu Llibertari de Santa Coloma, i a més ja havia actuat en la revolta d'octubre de 1934.

Els antecedents. 1934

El 6 d'octubre jo estava treballant a Barcelona, a una empresa on hi havia molta gent d'Estat Català. Tot i que jo estava a les Joventuts Llibertàries, tenia aquests contactes de treball amb ells.

El 5 d'octubre vam parar de treballar, es va iniciar una vaga i vam baixar a Barcelona. El transport no funcionava i vaig estar a la plaça de Sant Jaume (aleshores plaça de la República) quan Companys va fer la declaració de la República Federal de l'Estat espanyol. Passades les vuit del vespre va venir un cotxe descapotable on anaven dos dirigents amb vestits d'escamots. La Rambla estava plena de gent d'Estat Català i demanaven armes. Van entrar a la Generalitat i al cap de mitja hora va ser quan el Companys va fer el discurs. La plaça era ben plena. Per cert, a una de les fotografies es veu el meu cap!

Des d'allà vam haver d'anar a peu a Santa Coloma, ja que no hi havia trens. Vam arribar a mitja nit, i ens vam trobar amb uns dotze companys. Vam anar cap a l'Ajuntament, i va sortir l'algutzir amb quatre mossos d'esquadra armats, junt amb alguns militants d'Estat Català, i ens van fer fora de la plaça. Després van començar alguns tiroteigs, i ens en vam anar a dormir.

Quan ERC i Estat Català van abandonar les armes, nosaltres vam anar a recollir-les a l'Ajuntament, on les havien dipositat. Afortunadament no hi va haver detencions. Vam entrar a l'Ajuntament, i tot i que estaven amagades sabíem on eren. A part de nosaltres hi va entrar altra gent, ja que no hi havia cap tipus de vigilància. Vam fer un parell o tres de viatges i en vam treure una bona quantitat. Ens vam anar amagar a unes coves de la muntanya esperant a poder-les traslladar. Se les van emportar cap a algun lloc de Barcelona, i aquelles armes es van utilitzar novament el 19 de juliol de 1936.

El bienni negre

Després d'això va venir el bienni negre. Hi va haver molts detinguts, repressió. Nosaltres teníem un munt de presos.

Aleshores vam decidir anar a votar, ja que teníem prop de 30.000 presos polítics arreu de l'Estat. Nosaltres érem els que en teníem més, ja que sempre ens hem emmerdat més.

Durant el bienni, la gent de dretes va anar preparant "el alzamiento". Hi va haver una sèrie d'atemptats a Madrid, i un clima molt tens. Nosaltres teníem l'esperança que hi hauria soroll.

19 de juliol de 1936

En aquella època, la gent militant, que formava part dels grups d'afinitat, ja ho sabíem setmanes abans. Després de les eleccions del 16 de febrer ja estàvem preparats, es pressentia el que havia de passar, i estàvem preparats.

El divendres 17 de juliol ja vam començar a fer algunes guàrdies, perquè ens esperàvem alguna cosa. El dissabte 18 vam anar cap al Sindicat de la Construcció, un sindicat molt important a l'època, i allà ja hi havia companys armats. El 18 encara funcionava el transport. Aquella nit ja vam anar a desarmar a gent coneguda del Somatent i d'Acció Ciutadana, que tenien armes a casa. Ja no vam dormir, i a la matinada van començar a sortir soldats dels quarters. Jo estava a Sant Andreu, i d'allà sortiren expedicions cap a Barcelona, que no van tornar. Junt amb ells hi havia gent de Falange i de la dreta tradicionalista, els requetès.

Recordo bé que aquella matinada hi ha un espectacle fantàstic. Era diumenge, però totes les sirenes de les fàbriques van començar a sonar.

Això era cosa dels sindicats. Van començar totes alhora, i més tard, cap al migdia, del quarter de Sant Andreu en van sortir els últims reductes ja que estaven sent bombardejats des de l'aire. Aquella nit vam anar cap a Sant Andreu ja que els quarters encara no s'havien rendit, i van dir que només es rendirien si hi anava la Guardia Civil a protegir-los. Amb tot això, l'església ja estava cremant feia estona, i una secció de la Guardia Civil va aparèixer però van quedar completament desbordats, ja que estava tot ple de gent amb armes. No podien fer res. Mentre nosaltres agafàvem armes del quarter, gent de les cases del voltants agafaven roba i llençols. Durant la República també hi havia misèria i necessitats, no eren tot flors i violes. El dia 20 ja havien sortit els presos i Drassanes estava vençuda.

La revolució i la guerra

Allò va venir tot de cop, i tot i que ens ho ensumàvem, era necessari que passés. La revolució era necessària, havien de canviar les coses. Si el treball està en mans de la part dretana, la part popular ha d'agafar-la. És quelcom natural, és un principi d'emancipació. La gent sap què vol, i el transport va començar a funcionar a mans dels propis treballadors després d'uns dies de no funcionar. El poble sabia què havia de fer.

Els revoltats no tenien cap problema. Ells pelaven gent a cop i a dret. Nosaltres havíem de discutir, la democràcia és això.

A vegades, però, m'atreveixo a dir, i ho diré fins que em demostrin el contrari, que la guerra estava perduda abans de començar. Sabien que nosaltres ens havíem de barallar, i pensaven que ens aniríem ensorrant mica a mica. La dreta coneix molt bé a l'esquerra, ja que té uns interessos a defensar. Saben molt bé el què volen, i actuen desmoralitzant la part esquerrana del poble.

continua a la pàgina 5 >

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Centre

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.cat)

Al mig no hi ha res, és a dir, hi és tot... el que no és res. Com el blanc, que suma tots els colors i al final no és cap dels que en formen part, el centre polític absorbeix les idees i les converteix en formes de repetició supeditades a la dictadura del present, de l'únic possible, del millor dels pitjors que és sempre el que ja hi ha... Així esdevenim, per obra d'aquest mig on no hi ha ningú, el mateix que els que saben ben bé on són, a les antípodes del nostre pensament, a les antípodes de les nostres accions, a la dreta.

Ells han moblat el centre de capitalisme, de democràcia burgesa (una paraula que van desfigurar els comunistes autoritaris i ara costa fins i tot d'escriure tot i que és ben aclaridora), de control del pensament en forma de pensament únic, és a dir de no-pensament (repetidors com són, com si fossin lloros), d'allò necessari que fa oblidar els desitjos i els converteix en retocs al que ja hi ha que sovint mai no es fan. I els mobles, gràcies al disseny escaient, ens són plaents als sentits, a la vista, al tacte... i alguns es deleixen per ser-hi, ben repapats en un despatx qualsevol on l'aire condicionat els acaroni el cabell mentre sona pel fil musical l'orquestra de Paul Mauriat triturant en forma de 'hit' comercial un qualssevol dels crits de ràbia de Nirvana (Negu Gorriak dixit, si fa no fot).

I amb tot aquest equipatge ens han repetit fins a fer-nos maldecap que tots aspirem al centre; i al centre, repeteixo, no hi ha ningú. Com pot ser, doncs, que diguin aquestes barbaritats? És ben clar, perquè tot i que no hi hagi ningú ens l'han fet desitjar i encara que només sigui en trànsit el que sí que hi ha són viatgers, turistes... gent de pas que hi transita a la recerca d'electorats, subvencions o bitllets barats d'avió. És a dir, ningú.

Ningú que ens interessi, repeteixo. El que sí hi trobarem és la dreta, la que privatitza en nom de la productivitat i es reparteix les noves empreses que gestionen els exserveis públics entre familiars i amics; la dreta que aposta pel creixement -màgica paraula- per continuar esprement el territori i el nostre voltant i treure'n beneficis; la dreta que anomena "benestar social" a la caritat; la dreta que encimbella l'industrialisme dalt de tot i el planteja com a solució de tots els nostres problemes; la dreta que parla de llibertat mentre omple de control la nostra vida del dia a dia; la dreta que impedeix l'accés a la cultura parlant de drets de l'autor i vol dir beneficis de les multinacionals del negoci de la cultura; la dreta que disfressada de centre ens pren el pèl i a més ens vol convèncer que nosaltres siguem ells.

És tan llarg el camí que va de la justícia, la llibertat i la igualtat al centre que ens enorgullim de ser dropos de mena i no transitar-lo i de no fer-lo, malgrat sigui per no cansar-nos i per no suar.